

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ ПЛАТИНЕНАТА КАРТА

Част 70 от „Маршът на Турецки“

Превод от руски: Ленко Веселинов, 2006

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА
ТАЙНСТВЕНАТА СМЪРТ

1.

„Москва, Москва... Колко бързо се променя! Само преди няколко години тук нямаше толкова красиви сгради. По-рано на мястото на тази лъскава банка стърчеше стара къща с овехтяла фасада. Разбира се, нямаше да е зле, ако къщицата я бяха реставрирали, но на едно общество, което гледа само напред и се срамува от миналото си, не му е притрябвало да се занимава със стари вещи и още по-стари постройки. За повечето хора това не са нищо повече от развалини, които се пречат в краката ти и час по-скоро трябва да бъдат разкарани някъде надалеч от погледа... Времето лети, градовете се подмладяват, а ние, хората, стареем...! Странно нещо.“

Солидният възрастен господин с елегантен тъмносин костюм свали тонирания прозорец на черния като гарваново крило мерцедес, надникна навън и се смръщи под яркото слънце.

— What a good day — тихо проговори той и се усмихна.

Денят наистина бе слънчев, общо взето, доста нехарактерно за Русия. Американският милиардер Лайъм Плат (точно това бе името на елегантния господин с тъмносиния костюм) не идваше за пръв път в Москва и тя обикновено го посрещаше неприветливо — с дъждове и студ. Днес обаче времето бе такова, сякаш мистър Плат беше не в Москва, а някъде на френската Ривиера.

— Прекрасен ден, Ник — рече Плат на английски, обръщайки се към преводача си Никита, човек на средна възраст със замислено мрачно лице. — В Русия това се случва рядко, нали?

— Защо не... — Никита също погледна през стъклото, но като че ли слънцето не го впечатли особено. Вместо да подкрепи радостния тон на Плат, той само небрежно сви рамене: — Русия не е Аляска, мистър Плат. Понякога нашето лято е доста горещо.

Плат се намръщи — магнатът не обичаше да му противоречат дори и за дреболии, но след това си спомни, че богатите трябва да се отнасят към бедняците снизходително, и отново се усмихна.

— Вие непрекъснато спорите с мен, Ник. Докато в същото време аз не по-зле от вас познавам климата на Русия. Или поне на Москва.

Все пак не идвам тук за пръв път.

Ник помръдна тъгълчетата на устните си, опитвайки се да се усмихне дружелюбно, но не постигна особен успех.

— Знам, господин Плат. Последния път пак аз ви бях преводач.

Плат се вгледа в смръщеното лице на преводача и попита недоволно:

— Кажете ми, Ник, защо винаги сте толкова мрачен? Лицето ви е бледо въпреки жегата. Да не би нещо да ви боли?

— Не, мистър Плат, нямам здравословни проблеми.

Плат кимна разбиращо.

— Може би нещо в личния ви живот?

Преводачът завъртя глава.

— Не, мистър Плат. Имам добра жена и две дъщери.

— О! За един мъж е голямо щастие да притежава голямо и задружно семейство. Засега още не сте го разбрали, но когато доживеете до моите години, сам ще се убедите, че най-важното нещо на този свят е семейството.

— Знам — каза Никита и въздъхна.

— Приятелю мой... — Лайъм Плат обичаше да се обръща към другите, наричайки ги „my friend“ — той беше убеден, че думите, добри или лоши, притежават енергиен заряд и могат да се превръщат в реалност и ако всички се наричаха един друг „приятелю мой“, то по света отдавна щеше да цари мир и порядък — Приятелю мой — меко изрече Плат, — кажете ми какво толкова ви тревожи? Защо гледате толкова мрачно на света?

Преводачът Никита се намръщи. Върху бледото му лице пролича борбата между студения разум и горещите чувства. След няколко секунди чувствата победиха и той чистосърдечно си призна:

— Абе не ми разрешават банков кредит скапаняците.

— Думата „скапаняци“ беше изречена на руски и Плат не я разбра. — Четвърта година живеем под наем — продължаваше Никита. — Реших да купя жилището на изплащане, но парите не ми стигнаха. Искях да взема кредит от банката, а те ми казват: „Имате прекалено малък доход и при това сте единственият член на семейството, който работи. Другите са на ваша издръжка.“

— И какво, нима ви отказаха? — учуди се Плат.

Никита страдалчески въздъхна и кимна.

— Отказаха ми. Сега изобщо не знам какво ще правя.

— Хм... — замисли се Плат. — Знаете ли, това е... Дявол знае какво е това! — тихо изруга той.

— Напълно съм съгласен с вас — кимна Никита. — За съжаление ония от кредитния отдел на скапаната банка не мислят така.

— Но нали има различни банки? — възрази Плат. — Не опитахте ли с друга?

— В четири банки ходих — навъсено отвърна Никита. — И навсякъде ми отказаха.

— Мда, неприятна история. — Плат отправи към преводача съчувствен поглед и внезапно в главата му се появи великолепна идея. — Колко не ви достигат? — попита той.

— Какво колко? — не разбра Никита.

— Пари — каза Плат.

— За жилището?

— Да. — Плат направи нетърпелив жест с ръка. — Отговаряйте по-живо — докато съм в добро настроение.

Никита пресметна наум и каза:

— Ами някъде около двадесет хиляди.

— Само толкова? — усмихна се Плат покровителствено, след което извади от джоба си чекова книжка и златна писалка. — Ще приемете ли чек, или държите да бъде в брой? — запита той стреснатия преводач.

Никита смаяно се втренчи в него.

— Май нещо не разбирам... Мистър Плат, да не би да искате да ми дадете пари за жилище?

— Бавно схващате, приятелю. Ако и в банката сте се държали така, не е никак чудно, че са ви отказали кредит. Добре, пиша ви чек за двадесет хиляди. Мисля, че няма да е особен проблем да ги превърнете в налични.

Мистър Плат със замах подписа чека с едрия си почерк и го подаде на преводача.

— Ето, вземете!

Обаче Никита не бързаше да приеме благодеянието. Може би защото не вярваше на очите и ушите си (вътрешно Плат се забавляваше с този факт), а може би в него изведнъж се обади гордостта. (Това щеше да е по-лошото, защото господин Плат не

обичаше да си има работа с горделивци. Защо? Ами защото гордостта и бизнесът са несъвместими неща. Гордият не прави компромиси, докато деловото партньорство изцяло се състои от взаимни отстъпки.)

Мургавата ръка на магната, стискаща чека, увисна във въздуха. Паузата стана твърде двусмислена и Плат се намръщи.

— Но какво ви става? — строго изрече той. — Вземайте!

Преводачът поклати глава.

— Не мога да го взема.

— Защо? — учуди се Плат, навъсвайки прошарените си вежди.

Никита погледна чека, преглътна слюнката си и каза:

— Честно казано, аз... Не знам кога ще мога да ви върна тези пари.

Ето каква била работата. Мистър Плат снизходително се усмихна.

— Я стига! Смятайте, че е подарък от мен. Не приближава ли рожденият ви ден?

— След месец и половина е — вяло отвърна преводачът.

— Тогава приемете, че съм ви направил подарък за рождения ден. Ако това ще успокои съвестта ви, бихте могли да се възползвате от тези пари след месец и половина.

Никита протегна ръка и взе чека — с такава нежност и толкова внимание, сякаш бе направен от най-тънкото и крехко стъкло. Пое го и още малко го задържа в ръката си, като че ли не знаеше какво да прави с подобна скъпоценност.

— Не ви ли се измори ръката? — весело запитва мистър Плат.

Никита смутено се усмихна и напъха чека във вътрешния джоб на самото си.

— Внимавайте да не го загубите — с престомена строгост каза мистър Плат.

Никита леко се изчерви.

— Какво говорите — измърмори той. — По-скоро бих изгубил ръката или крака си, отколкото този чек. — Преводачът помълча, съвзе се и каза с леко треперещ глас: — Благодаря ви, мистър Плат. Наистина ви благодаря. Както от мое име, така и от името на жена ми, на дъщерите ми... Вие сте най-добрият човек на света. Извинете ме, не знам какво повече бих могъл да кажа... Мистър Плат, аз...

Лайъм Плат се намръщи, като че ли искаше да покаже колко не търпи да му пеят дитирамби по повод постъпки, дотолкова незначителни от общочовешка гледна точка.

— Не казвайте нищо — спря той Никита. — „Благодаря“ е напълно достатъчно. Не се обиждайте, приятелю мой, но ненавиждам многословието.

В дълбините на душата си мистър Плат харесваше да слуша благодарствени думи, но като възпитан човек бе възприел за правило да принизява своите заслуги в очите на обществеността, колкото и малобройна да беше тя.

— Може би ще успея някак да ви се отблагодаря? — потиснато попита преводачът.

— За мен е достатъчно и това, че вече имам един приятел повече. Ние сме приятели, Ник, нали?

— Да, мистър Плат.

— Тогава всичко е наред. И стига сме го обсъждали.

Мистър Плат небрежно се прозина, като показва, че нищо необикновено не се е случило и че животът се е върнал в предишното си обичайно русло.

Без да разбира какво би могъл още да каже, преводачът Никита смутено млъкна. Известно време пътуваха мълчаливо. Обаче неразбираемо защо, не след дълго прекрасното настроение на мистър Лайъм Плат започна да се изпарява. „Ако хвърляш по двацет хилядарки наляво и надясно — говореше му подлият вътрешен глас, — едва ли скоро ще натрупаш нещо.“ А след това добавяше, за да довърши окончателно мистър Плат: „Човечеството не може да бъде облагодетелствано от подаяния. Нужна е изяснена и премислена политика, а не игра на майка Тереза!“

„Милосърдието не може да бъде абстрактно — отвърна мистър Плат на вътрешния си глас. — Ако си помогнал на един конкретен човек, значи си помогнал на цялото човечество. Все пак човечеството е съвкупност от личности с единен мозък и единна духовна субстанция.“

Вътрешният му глас засрамено млъкна. Доволен от този обрат на нещата, мистър Плат реши да укрепи отново повдигналото му се настроение с някаква весела и шантава постъпка, точно както обичайно го правят руснаците. (В крайна сметка поне онези руснаци,

за които някога той бе чел във великите руски романи.) Той се извърна към смутения преводач и каза:

— Ник, какво ще кажете да отпразнуваме нашата малка сделка в някой ресторант?

— В ре... в ресторант? — измънка Никита.

Мистър Плат кимна с ентузиазъм.

— Точно така! Ще си поръчаме любимата ми пъстърва, пържена със стафиди! Опитвали ли сте някога пъстърва със стафиди?

Напълно изваден от релсите („Каква ли пък сделка се готви да празнува мистър Плат?“), Никита вяло завъртя глава.

— Не.

Мистър Плат проблесна с белоснежните си порцеланови зъби:

— Прекрасно тогава. Тоест... лошо е, разбира се, че не сте опитвали пъстърва със стафиди. Но ще поправим досадната ви грешка.

Мистър Плат докосна с пръст рамото на шофьора.

— Базилио, откарайте ни, моля ви, до ресторант „Иволга“. Знаете ли къде се намира?

Шофьорът Василий (по съвместителство сътрудник на охранителната агенция „Щит“) знаеше добре английски език, затова кимна и каза:

— Няма проблем, мистър Плат!

2.

Менюто на ресторант „Иволга“ съдържаше блюда от най-различни кухни: френска, италианска, немска, руска и китайска. Ония, които обичаха „да му седнат здравата“, можеха до насита да похапнат руски пелмени и пача, поливайки ги с галони шотландско уиски.

Лайъм Плат обичаше такива заведения. В тях я няма глупавата етническа надменност и царува духът на свободата, осветен от великата идея за международно братство между хората.

Всичко започва от такива едни дреболии — често си мислеше мистър Плат — първо аз ще те нахраня с моята си храна, след това ще опитам от твоята (колкото и да е отвратителна според моя вкус), а след това ще си стиснем ръцете, ще запалим лулата на мира и ще заживеем един до друг мирно и щастливо.

А и музикалното оформление на ресторанта не беше зле.

Нямаше подиум с барабани и китари „на живо“, от което душата на мистър Плат страдаше до отвращение. Вместо сценичните практикабли в средата на салона стоеше блестящ бял роял, а зад него бе седнал вгълбен в себе си младеж с фрак, с дълга тъмна коса и подобаващо дълги бледи пръсти. Той свиреше популярни класически пиеси, редувайки ги с вариации по известни поп и рок парчета. Рахманинов звучеше непосредствено след групата „Доорс“, Бетовен заместваше ретрошлагерите на „Бийтълс“, а сълзливите композиции на Енио Мориконе се вмъкваха между джазовите пасажи на Гершуин и Бърнстейн.

Общо взето, атмосферата бе умиротворяваща.

— Какво ще кажеш? — попита мистър Плат преводача си. — Хубаво местенце, нали?

— Да, разбира се — кимна Никита. Той вече бе излязъл от шока и сега излъчваше благодарни и дружелюбни усмивки към милиардера — коя от коя по-лъчезарни. — Както би се изразила дъщеря ми, мястото е „много яко“.

Разговорът вървеше на английски, но мистър Плат си въобразяваше, че е голям полиглот — все пак вече втори месец учеше

руски и живо се интересуваше от жаргонните изрази и думички.

— Как го казахте? Яко?

Никита кимна.

— Точно така. Яко! Означава „cool“, „hard-boiled“.

— Яко — с удоволствие повтори мистър Плат. — Смешна дума. Общо взето, руснаците имат доста смешни думи. Опитвам се да си припомня кой, мисля, че Томас Ман, бе нарекъл руския език „обезкостен“. Вероятно за едно немско ухо той би могъл да изглежда обезкостен, но аз продължавам да мисля, че руският е много богат и изразителен.

Мистър Плат въздъхна тъжно.

— За съжаление обаче е доста труден като произношение — сподели той. — Да не говорим за всичките ви падежи и склонения. Направо са някакъв ужас!

До масата се появи келнерът.

— Вече приготвят пъстървата — съобщи усмихнато той. — Докато чакате, не искате ли да пийнете нещо?

Мистър Плат погледна Никита. Той смутено сви рамене.

— Не знам.

— Не ми обръщайте внимание — каза мистър Плат. — Довечера имам важна сделка, така че ще се огранича с ябълков сок. С рибата ще изпия чаша сухо вино и толкова. А вие си поръчайте каквото искате.

— Мм... Тогава може би... — Никита погледна келнера и изрече, сменяйки тона си от нерешителен на уверен: — One beer, please!

— Каква желаете? — вежливо уточни келнерът. — „Будвайзер“, „Холщайн“, „Клинска“? Или нашето марково?

— Вашето марково — съгласи се Никита.

Келнерът кимна и се обърна към Плат.

— Ябълков сок, ако правилно съм разбрал?

— Yes, my friend!

Келнерът учтиво се поклони и се втурна да изпълнява поръчката.

— Още година-две и ще станете напълно цивилизована страна — отбеляза мистър Плат, загледан след отдалечаващия се келнер. След това извърна погледа си към Никита и попита: — Та на какво се бяхме спрели?

— На падежите и склоненията — припомни преводачът на магната.

— А, да. Всъщност...

Мистър Плат се наприказва още десетина минути, наслаждавайки се на великолепната си дикция и на това, че мислите му текат толкова гладко и свободно. Никита не споделяше напълно възторзите на милиардера, но предпочиташе да не го прекъсва.

Рибата и двете високи чаши с бяло вино бяха донесени не от келнера, а от самия главен готвач, ниско слабовато човече с перчемче черна коса и угодническа усмивка върху тънките устни. Той подреди чиниите и чашите върху масата и услужливо се усмихна.

— Това е подарък от заведението, мистър Плат.

Никита преведе казаното от главния готвач.

— Подарък? — повдигна вежди милиардерът. (Рядко някой правеше подаръци на мистър Плат, затова той се отнасяше към подобни прояви на гостоприемство с голямо подозрение.) — Поради какви заслуги? Аз да не съм кинозвезда?

— Вие сте наш редовен клиент — без изобщо да се смути, отвърна главният готвач. — При това един от най-добрите. Това просто е знак на уважение. Моля ви, не ми отказвайте!

Мистър Плат щеше да се възпротиви, но рибата така примамливо благоухаеше, а усмивката на главния готвач бе дотолкова предразполагаща, че той само въздъхна и разтвори ръце.

— Добър апетит! — пожела главният готвач, обърна се и се отдалечи.

Милиардерът внимателно огледа рибата, сякаш искаше да открие нещо нередно. Обаче тя изглеждаше прекрасно.

— Мислите, че са ни пробутали залежала стока? — усмихна се Никита.

В отговор мистър Плат измърмори нещо неразбираемо.

— Както виждате, мистър Плат — със същата подигравателна усмивка продължи Никита, забелязвайки как бузите на милиардера поруменяха, — вие не сте единственият, който умее да прави подаръци.

Милиардерът въздъхна.

— Нда... вярно. И все пак... По дяволите, едва сега разбирам вашето смущение, Ник. Оказва се, че ако искаш да объркаш някого, трябва да му направиш някакво добро.

Преводачът кимна утвърдително.

— Абсолютно вярно наблюдение.

— Какво пък — мистър Плат отново заговори уверено и делово. — Да започваме. Нека проверим дали не ни е пробутал някаква гадория. Как беше на руски? Гювеч? Аванта?

— Точно така. Руснаците твърдят, че когато те черпят, даже оцетът е сладък.

Мистър Плат се разсмя. След това преводачът и милиардерът разгънаха върху коленете си салфетките и хванаха ножовете и вилиците.

— Ммм... — поклащаше глава Плат, похапвайки от рибата, премрежил очи от удоволствие. — Божествено! Направо божествено! Харесва ли ви рибата, Ник?

— Много е вкусна — увери го Никита. — Наистина! Никога не съм ял нещо по-вкусно!

— Нали ви казвах! — Лицето на Плат сияеше, в очите му проблясваха лукави пламъчета. — И не забравяйте виното, Ник. Бялото вино подчертава вкуса на рибата.

Никита изобщо не го пренебрегваше. Той лакомо ядеше риба, без и за секунда да забравя, че във вътрешния джоб на сакото му лежи чек за двадесет хиляди долара. Нямаше търпение работният му ден да свърши по-бързо (в шест часа мистър Плат трябваше да се отправи към деловата си среща и Никита щеше да бъде сменен от друг преводач), след което да се отбие в банката и да осребри възделената сума. Никита си представи как ще се зарадва жена му и устните му произволно се разтвориха в широка, глуповата усмивка.

Плат се изкикоти.

— Ник, забелязвам, че рибата наистина ви харесва. Нищо чудно. Преди време и аз...

Внезапно милиардерът млъкна. Лицето му побледня и се издължи. Той хрипкаво пое въздух и вкопчи ръце в гърлото си.

— Какво ви е? — недоумяващо попита Никита, без да разбере дали Плат наистина се чувства зле или просто му прави номера.

От гърлото на мистър Плат се изтръгна спазматично хриптене.

Без да мисли и секунда повече, Никита скочи от стола си, заобиколи тичешком масата, пхна ръце под мишниците на мистър Плат и рязко натисна слънчевия му сплит. (Беше го виждал в някакъв филм — така спасиха един, задавил се с костилка от вишна.) Този път

това обаче не помогна. Мистър Плат продължаваше да хърка, драскайки по пода с краката си, обути със скъпи лачени мокасини.

Никита не успя да предприеме нищо повече. Силен удар в челюстта го отхвърли встрани, той рухна върху съседната маса и изгуби съзнание.

Очите на мистър Плат се изцъклиха и той заби лице в чинията с риба.

Когато бодигардът повдигна главата на милиардера от блюдото, веднага разбра, че той вече е мъртъв.

ГЛАВА ВТОРА
ТУРЕЦКИ В ДЕЙСТВИЕ

1.

Тази вечер Александър Борисович Турецки бе решил да уреди на жена си малък празник. Сутринта се сети, че напоследък ѝ отделя твърде малко внимание. Тази мисъл не му хрумна току-така. Вече втори ден Ирина практически отказваше да разговаря с него. На всеки негов въпрос тя отвърщаше с „да“ или „не“. Пригответи някаква вечеря от идиотските полуфабрикати, които вече няколко дни отлежаваха в хладилника. И след като хапнаха, веднага се прибра в спалнята.

Разбрал, че с жена му не всичко е наред, Александър Борисович набързо си взе душ, обръсна се, освежи се с одеколон и след десетина минути се изправи пред очите на любимата си съпруга в цялото си мъжко великолепие.

Но жена му вече бе заспала.

На сутринта, приготвяйки се за работа, тя продължаваше да се държи извънредно странно. Мълчеше, мръщеше се и когато Турецки директно я попита за причините, предизвикващи странното ѝ поведение, тя отвърна:

— Като живееш с вълци, ще виеш по вълчи.

И отиде на работа.

Загадъчната реплика на жена му напълно извади от равновесие Александър Борисович. През целия ден той размишляваше за настъпилите промени, като се опитваше да си припомни с какво би могъл да обиди жена си. Не успя да си спомни нищо подходящо.

Меркулов обаче успя да хвърли светлина върху ситуацията. След като забеляза, че Турецки е в лошо настроение, той шеговито се поинтересува:

— Какво става, мъченико? Ирина пак ли те е заяла, че отделяш малко време за семейството си?

В отговор Турецки студено се усмихна и отвърна:

— Константин Дмитриевич, както знаеш, аз нямам семейни проблеми. Радвам се единствено на тихи семейни удоволствия.

По този начин неприятната тема бе приключена. Обаче от думите на началника в душата му остана някаква мътилка. След като прекара

остатъка от работния ден в тягостни размишления (слава богу днес нямаше кой знае какво да се върши), надвечер Турецки реши, че е крайно време да действа.

На връщане от работа той се отби в супермаркета и накупи всякакви вкуснотии — пушено месо, пилешки рулца, сельодчица във винен сос, малко плодове, малко сладкиши, мъничко хайвер и голямо парче свинско месо. След като поразмисли, той добави към всички тия елементи на сладкия живот две бутилки шампанско и бутилка водка (все пак бе длъжен да помисли и за себе си).

Завръщайки се вкъщи, Александър Борисович, без да пророни ни дума на жена си, се упъти към кухнята и се залови за работа. По време на целия час, който Турецки прекара около масата и печката, жена му само веднъж се мярна на вратата на кухнята. Появи се, изгледа смаяно произвола, който се извършваше в нейната епархия, усмихна се и се оттегли в хола.

И ето че часът на разплатата настъпи. Александър Ворисович тържествено положи върху масата блюдото със свинско, задушено с горчица. Към основното ястие той добави още няколко чинийки с доста апетитни нещица. А след това шампанското и водката.

Турецки седна срещу Ирина, прекара длан по изпотеното си от нечовешките усилия чело и рече:

— Уфф...

— Тъй де — отвърна Ирина и насмешливо присви очи. — И какво трябва да означава всичко това? Да не са те повишили в службата?

Турецки поклати глава.

— Не.

— Или са те уволнили?

Александър Борисович се ухили.

Ирина замислено набръчка чело.

— Плашиш ме, Турецки. Мисля, че изредих всички възможни радостни събития. Какво още би могло да се случи?

— Нищо — отвърна Александър Борисович. — Просто се сетих, че отдавна не сме сядали така с тебе... кратко, по семейному.

— Ама какво ти става? — плесна с ръце Ирина. — Да не би това да ти е липсвало?

— Не си струва да ме иронизираш — спокойно рече Турецки. — Помниш ли колко обичахме на млади години да се заседаваме така? Тогава ти не харесваше ресторантите и кафенетата. Казваше, че нищо на този свят не е по-вкусно от онова, което е сготвил любимият ти мъж. Да не би оттогава вкусът ти да се е променил толкова много?

Ирина печално въздъхна.

— Не, вкусът ми изобщо не се е променил. Мъжът ми се промени — там е бедата.

— В такъв случай смятай тази вечер за едно малко пътешествие в миналото!

Александър Борисович вдигна бутилката с шампанско и след като се потруди няколко секунди върху тапата, наля шумолящата, пенлива и благоуханна напитка във високите чаши.

Обаче Ирина не беше готова да се укроти.

— Всичко това не ми харесва — подозрително изрече тя.

— Всичко това? — въпросително каза Турецки, посочвайки с жест отрупаната маса.

— Не говоря за храната, а за самия пир. Имам чувството, че нещо ме будалкаш. Или се опитваш да притъпиш бдителността ми. Шурик, кажи ми честно, случило ли се е нещо? Да не би да те изпращат в дългосрочна командировка?

— Успокой се, ангелче мое — меко отвърна Турецки. — Никъде не ме пращат. Обещавам, че от днес нататък редовно ще ти организирам по един такъв мъничък пир.

— Редовно? Веднъж годишно или повече?

Турецки поклати глава отрицателно.

— Нее...

— Още по-често?

Той кимна.

— Аха...

Ирина взе чашата с шампанско, премести се от масата на дивана, усмихна се и прегърна с гъвкавите си тънки ръце шията на мъжа си.

— Радост си ми ти...

— Не е вярно — възрази Турецки. — Ти си моята радост. А аз съм само едно лайно, което ти вгорчава живота.

— Глупчо. — Ирина нежно целуна мъжа си по бузата. Може и да не ми повярваш, но от тебе съм виждала не само гадории. Понякога ми

е било страхотно, че и още по-добре да прекарвам времето си единствено с теб.

— Нима? — престолено се учуди Турецки.

Ирина кимна.

— Да.

— Вероятно в моментите, когато съм спал с лице, озъбено към стената.

— И в тези моменти също.

— Тогава нека прием за това, че в нашия съвместен живот ще има все повече радостни моменти! — провъзгласи Турецки.

— Хайде!

Те се чукнаха и отпиха от чашите си.

— Е, как е? — попита Турецки.

— Страхотно — каза Ирина и целуна мъжа си по устните. — Хубаво е, че Нинка е при баба си, нали?

— Да не си мислиш, че тя можеше да ни попречи?

Очите на Ирина заблестяха.

— Зависи как възнамеряваш да продължиш тази вечер — каза тя с нисък, гръден глас.

Турецки изгледа жена си и хищно присви очи.

— Тази вечер се каня да те изям! — заплашително измърка той.

Ирина наклони глава към лицето на мъжа си и се усмихна.

— Звучи обещаващо — промълви тихо тя. — А не те ли е страх, че може да се задавиш?

Без да сваля от жена си влюбен поглед, той леко поклати глава.

— Ами! Я виж какви са ми остри зъбите!

— Леле, колко сме страшни — прошепна Ирина.

Тя остави чашата си с шампанско върху масата. И в този многообещаващ за Александър Борисович момент телефонът иззвъня.

— Я върви на майната си! — каза Турецки, сграбчил в прегръдките си своята жена.

Ирина поклати глава.

— Ами ако е Нинка?

Тя се измъкна и тръгна към телефона.

— Да, моля. — Лицето на Ирина помрачня. — Добре, сега ще го извикам. — Тя погледна хладно към Турецки и каза: — За тебе е.

Псувайки наум, Александър Борисович взе слушалката. Най-лошите му очаквания се сбъднаха — обаждаше се Меркулов.

— Здравсти, Саня, отдавна не сме се виждали...

— Да бе — изръмжа Турецки. — Отпреди три часа.

— Толкова отдавна? Не може да бъде! Както и да е, появи се повод да се срещнем. Не си ли гледал днешните новини?

— Не. Какво е станало?

— Чувал ли си за Лайъм Плат?

— Разбира се. Милиардер и меценат. Влага пари в икономиката на Русия.

— Вече няма да влага — каза Меркулов. — Преди два часа умря.

— Съжалявам много. Аз какво общо имам с това?

— Нищо. Ако не се брои, че ти ще разследваш това дело.

— Мамка му... — Турецки погледна към Ирина. Тя бе по-мрачна от облак. Очите на жена му, допреди малко толкова топли и блестящи, бяха станали студени и неприязнени.

— Значи баровецът е опянал петалата в Москва? — унило промърмори Турецки. — Каква работа е имал тука?

— Трябва ти да разбереш.

— Може ли поне да знам от какво е умрял?

— Прилича на сърдечна криза, ял риба в ресторант, хванал се за гърдите и умрял.

Ирина въздъхна и се извърна към прозореца. В душата на Турецки се смрачи.

— За какъв дявол съм ти притрябвал, ако е било сърдечен пристъп? — нервно попита той.

— Съществува подозрение, че е бил отровен. Главният готвач се е смотал. А точно той е поднесъл рибата. Оперативниците вече са предали за анализ посудата и чашите, които е използвал Плат. Виж, нямам повече време. Изпратих ти кола, идваш в управлението, там ще разбереш за какво точно става дума. Хайде!

Отсреща се чува кратки сигнали.

Турецки бавно остави слушалката. Ирина го изгледа внимателно и сухо се усмихна.

— Доколкото разбирам, романтичната вечер се отлага?

Александър Борисович въздъхна, седна на дивана и се опита да прегърне жена си, но тя се изплъзна от обятията му и се изправи рязко.

— Заминавай. Опитай се да не вдигаш шум, когато се прибиращ.
Искам да спя.

2.

Следващият ден, за разлика от предишния, се оказа облачен и ветровит. Слънцето почти не се показваше иззад тъмните, космати облаци. Малко преди обяд започна да ръми ситен гаден дъждец, който така и не успя да се превърне в порой.

Преводачът Никита Андреевич Сергеев се беше сгърбил под бодливия поглед на Турецки. Интериорът в кабинета на следователя от прокуратурата явно му действаше потискащо. От време на време той допираше длан до лицето си — върху скулата на преводача личеше доста голям синкав оток. Турецки наблюдаваше движенията му с иронична насмешка. Сергеев реагираше с мрачни гримаси.

— Все пак вие не за първи път работите с Плат? — попита Турецки след един подобен жест.

Преводачът сви рамене.

— Бях негов преводач и при предишното му идване в Москва.

Турецки се облегна назад върху стола и замислено склони глава.

— Никита Андреевич, мога ли да знам какво точно сте празнували заедно?

— Нищо — мрачно отвърна преводачът. — Просто вечеряхме.

— Винаги ли вечеряте с клиентите си?

— Не.

Александър Борисович кимна, сякаш Сергеев бе потвърдил някакви негови подозрения.

— Плат никога по-рано не ви е канил в ресторант, нали? — сухо попита Турецки.

Преводачът се намръщи. Беше явно, че този разговор не му доставя никакво удоволствие.

— Не. С изключение на светските купони, по време на които ми се е налагало да превеждам.

— Какво се случи този път?

— Не знам — отвърна Сергеев.

Турецки отвори горното чекмедже на бюрото си, извади от него смачкан чек и го сложи върху плота.

— Бодигардовете на Плат споделиха, че сте разговаряли с него за някакви пари — каза Турецки. — Дали не е ставало дума за тези?

Сергеев погледна накриво чека и преглътна — острата адамова ябълка подскочи нервно върху шията му.

— Добре — с усилие произнесе той. — Добре де, всичко ще ви разкажа. Мистър Плат ми подари този чек. Оплаках му се, че не ми дават банков заем, и той ми подписа чека.

— Просто така — взе и го подписа? — усмихна се Турецки.

Преводачът нервно се намръщи.

— Казвам ви истината — промълви той. — Не съм го молил за тези пари. Мистър Плат обичаше да се прави на Багдадския халиф. Беше му приятно да се усеща благодетел. Всеки със слабостите си — не мога да го осъждам за това. Но честна дума, наистина не съм го молил за тези пари. Казах му, че няма да успее да ги върна бързо, но той само пренебрежително махна с ръка. Каза, че това ще е подарък за рождения ми ден.

— Хм... Доста великодушно. А кога е рожденият ви ден?

— Не е скоро.

Сергеев улови недоверчивия поглед на следователя и искрено се възмути.

— Не ме гледайте така! Кълна се в Бога, това е самата истина! Той подписа чека и след това предложи да отпразнуваме събитието в ресторант. Не знам защо настояваше толкова. Вероятно е бил в добро настроение и му е трябвал човек, с когото да го сподели. Никога ли не ви се е случвало нещо подобно?

— Защо не, случвало ми се е. Разбира се, не съм имал възможност да хвърлям наляво и надясно хиляди долари, но аз все пак не съм милиардер.

— Вие не ми вярвате — наскърбено отвърна Сергеев. — Но не сте прав.

Всъщност Турецки вярваше на преводача. По време на дългите години работа в прокуратурата се бе научил да разбира добре хората. Понякога само един поглед му стигаше, за да определи кой стои срещу него — честен труженик или човек, който е направил сделка със собствената си съвест. Някои го наричаха интуиция. Александър Борисович го възприемаше като обичайната професионална проникателност.

Турецки внимателно се вгледа в лицето на Сергеев.

— Значи рибата ви поднесе самият главен готвач?

— Да.

— Опишете ми го.

Лицето на преводача изразяваше висша степен на недоволство.

— Вече разказах на оперативния работник от МУР^[1] — рязко отвърна той.

— Сега го разкажете и на мен.

Сергеев сви рамене.

— Няма кой знае какво за разказване. Плат поръча на келнера и докато приготвяха ястието, той ни донесе сок и бира. След това готвачът дойде с рибата и се съсипа от любезности. Заяви, че рибата е подарък от заведението.

— Поради какви заслуги? — попита Турецки.

— И Плат запита същото. А оня му каза: заради това, че вие сте един от нашите най-добри постоянни клиенти.

— И как го възприе Плат?

— Донякъде се впрегна. Каза, че не е свикнал да получава подаръци. Спомена нещо за руското „даром“ и... По дяволите, защо не попитате за всичко това самия готвач?

— Ще го разпитаме... Когато го намерим.

От учудване очите на Сергеев се окръглиха.

— Да не би да е изчезнал?

— Точно така. В неизвестна посока. Веднага след смъртта на Плат.

Високото бледо чело на преводача се изпоти.

— Мамка му... Значи все пак са го отровили. Би могло и аз да съм на неговото място.

— В какъв смисъл?

— Ами ако този гаден готвач беше сбъркал чиниите?

— Все пак не е сгрешил — с лека насмешка отбеляза Турецки. —

Ще ми кажете ли за какво си говорехте с Плат?

— Нищо важно. Той държа реч за руския език. За това колко е красив и изразителен. Спомена Томас Ман.

— Само толкова ли?

— Само това.

— Нищо ли не спомена за опасността, която го заплашва?

Сергеев се замисли, след това сви рамене.

— Като че ли не. Напротив, беше в прекрасно настроение. И се нахвърли върху рибата така, като че ли не беше ял от три дни. Разбира се, отначало се учуди, че готвачът му прави подарък; пусна шегичка по повод на това, че вероятно рибата не е прясна, но след това я опита и остана доволен.

Сергеев поразмисли още малко и приключи:

— Това е всичко, което знам. Нямам какво повече да добавя.

Разговорът продължи още пет минути, след което Турецки удовлетворено кимна и посегна към писалката си, за да подпише пропуска.

— Трябва ли да се върна в ареста? — потиснато попита Сергеев.

Турецки с размах подписа пропуска.

— Нямаме причини да ви задържаме, Никита Андреевич. Постарайте се през следващите две седмици да не напускате Москва. Възможно е отново да ни потрябват.

— В качеството на свидетел? — предпазливо попита Сергеев.

— Ако всичко, казано от вас, се потвърди — да.

Сергеев се смути.

— А какво ще стане с... чека? — леко изчервен, попита той.

— Ще си го вземете, но не преди да завърши следствието. Ще ви се наложи здравата да се поизмъчите, докато го превърнете в наличност. — Турецки подаде пропуска на преводача. — Лек път. И занапред бъдете внимателен, когато ядете риба с милиардери.

— Никога повече няма да вкуся риба — мрачно обеща Сергеев.

[1] Московско крилинално следствие. — Б.пр. ↑

3.

Персоналът на хотел „Балчуг“, в който мистър Плат живееше преди неочакваната си смърт, разглеждаше Турецки с внимателно страхливи очи.

— Нямаше нищо необикновено — увери Турецки управителят, нисък дебелак с розови кукленски бузи. — Обикновено мистър Плат излизаше рано и се връщаше късно. Нали ги знаете бизнесмените...

— Колко време престоя в хотела?

— Три дни.

— Посещавал ли го е някой?

Мениджърът разпери ръце.

— Честно казано — не знам. Нека попитаме портиера.

Слабоватият бледен портиер, изглеждащ като пълната противоположност на управителя, меланхолично извъртя очи, пошава с тънките си устни и като изпули отново очи изпод вежди, съобщи:

— Тъй вярно. Идваха. Завчера. Двама господата. Чакаха го половин час във фойето.

— Така ли? Значи не са имали предварително уговорена среща с Плат?

Портиерът отново извърна очи, но този път възстанови фокуса доста по-бързо.

— Стори ми се, че срещата бе уговорена. Когато мистър Плат се видя с господата, не се учуди, а започна да се извинява за закъснението си.

— Ясно — кимна Турецки. — След като тези господата са чакали половин час във фойето, би трябвало добре да сте ги запомнили?

Хилавият портиер погледна към розовобузестия управител. Той сурово свъси вежди.

— Изобщо не съм ги заглеждал — каза портиерът. — Но имам добра памет. — Портиерът отново, за трети път през последните пет минути, извъртя очи, а устните му изразително замърдаха: — Единият бе нисък и набит. Светла коса, сини очи. Устата му... Устата му бе неприятна — малка и лигава. Когато говореше, имах чувството, че

устните му пълзят във всички възможни посоки. Другият... Другият, наопаки, беше брюнет. Възмургав, с нещо циганско. Леко къдрава коса, прошарена по слепоочията. Русият носеше чанта. Кафява, кожена, с позлатени закопчалки.

Турецки възторжено поклати глава.

— Вие би трябвало да работите в милицията!

— Няма нищо свръхестествено — възрази портиерът. — Обичайната професионална памет. Между другото и двамата бяха облечени доста добре. Изглеждаха като преуспяващи бизнесмени. Само че лицата им бяха тревожни.

— Тревожни, казвате.

Портиерът кимна.

— Тъй вярно. Докато седяха и чакаха, през цялото време тихо си шептяха. Май спореха за нещо. А когато мистър Плат влезе, и двамата скочиха от фотьойлите, като че ли бе настанало явлението на Исуса Христа.

— Той учтиво ли ги посрещна?

— Да. Усмихна се, подаде ръка и на двамата господата, извини се за закъснението си. След това влязоха в асансьора и се качиха при мистър Плат.

— Много ли се забавиха?

Портиерът намръщи чело.

— Час или два. И двамата на излизане бяха доволни. Очевидно мистър Плат им бе казал нещо, което доста ги беше зарадвало. Светлокосият дори потриваше ръце — тоест това, на което се е надявал, е станало.

— Това ли е всичко, което си спомняте?

Слабичкият портиер изпъна ръце по кантовете на панталона и кимна.

— Тъй вярно. Това е всичко.

— Отлично. — Турецки повдигна ръка и погледна часовника си. — Кога свършвате работа?

— След два и половина часа — отвърна портиерът.

— Бихте ли могли да се отбиете в следствения отдел на Главна прокуратура, за да съставим фоторобот на тези господата?

Портиерът отново погледна към дебелия управител. Той сви рамене.

— Какво пък — рече портиерът. — Щом се налага, ще намина.

Турецки извади от портфейла си визитка и я подаде на хилавия портиер.

— Обадете ми се, преди да дойдете. Ще ви обясня как по-лесно да ме намерите.

Портиерът прибра визитката в джоба си. Турецки се вгледа в мрачното му, сухо лице с неизразителни сини очи щеше да е прекрасен страж в средновековна тъмница и се усмихна.

— Между другото — попита Турецки. — Защо непрекъснато употребявате „тъй вярно“? Да не би преди да сте били военен?

— Тъй вярно — рапортува портиерът. — Бившият прапорщик Свиридов.

— Какво ви домъкна в този хотел?

Портиерът се замисли за секунда, а след това философски изрече:

— Явно съдбата го е пожелала.

Разговаряха с Меркулов в края на деня. Константин Дмитриевич бе строг и ироничен. Общо взето, както винаги. Той погледна насмешливо измъчения Турецки, прекара длан по посивялата си коса и попита:

— Е, господин „тежкар“, какво успяхте да научите?

Турецки извади от чантата си няколко листа, скрепени с кламер, и ги сложи на бюрото.

— Това е експертизата. Рибата, която господин Плат благоволил да похапне, е съдържала отрова. Ако те интересува каква точно, можеш да прелистиш тия документчета. Там всичко е подредено по лавичките, само дето няма химическите им формули.

Меркулов взе експертизите, нахлузи очилата си и набързо ги прегледа.

— Хм... Интересно. — Той свали отново очилата и ги постави върху бюрото. — А какво става с оня... Как беше...?

— Марат Соколов? — Турецки мрачно се усмихна. — Изчезна, готвачът му с готвач. Като риба във водата. Живее е сам. Ни жена, ни дете, ни коте. Няма роднини. Съседите му от етажка казват, че понякога са го срещали на входа, но не знаят нищо за личния му живот. Колегите му в ресторанта казват, че е бил отличен работник. По време на двете години работа в ресторанта не е закъснял нито веднъж, никой

не се оплаквал от него. В книгата за отзиви на ресторанта по повод неговите бъркочи има само хвалебствия. Господин Соколов е бил много добър по рибните блюда.

Меркулов погледна заключението на експерта още веднъж и мрачно каза:

— Трябва ли от това да следва, че нашият Марат Соколов не е влизал в никакви подозрителни връзки?

— Чист е като кристал — потвърди Турецки.

— Как келнерите не са се учудили, че сам се е захванал да поднася храната на мистър Плат?

— Не е било странно. Това е обичайна практика при тях. Главният готвач често обслужва най-добрите клиенти. Келнерите не за пръв път са сервирали на мистър Плат и, разбира се, чудесно са знаели кой е той.

— Тъй, тъй... — Меркулов отново надяна очилата си и пак прегледа експертизите, като че ли се надяваше да намери в тях отговора на всички загадки. Обаче отговора го нямаше там. Меркулов въздъхна, свали очилата и замислено започна да почуква с тях по бюрото. — А какво имаме относно мотивите на убийството? — попита той.

— Трудно е да се определят някакви мотиви. Плат беше крупна личност в международния бизнес. Разбираемо е, че ще се намерят стотици, ако не и хиляди хора, които са имали нещо против него. — Турецки погледна потропващите по бюрото очила и добави: — Да се качиш на такива височини е възможно само ако стъпваш върху главите на останалите.

— Най-лесната работа — додаде Меркулов. — Интересното е дали са го очистили наши бандюги, или са си напъхали ръчичките вносни гастролъори?

— И рече дядо гатанка — промърмори Турецки. — Костя, имам чувството, че с това дело ще хлътнем до немай-къде.

— Абе сигурно е, че няма да скучаеш. Радвай се, Саня, другите изобщо няма какво да правят, а при тебе на работата краят й не се вижда. Трябва да се чувстваш щастлив.

Александър Борисович се усмихна не особено весело.

— Освен всичко останало вие сте и циник, господин държавен съветник от правосъдието първи клас.

В отговор Меркулов небрежно се ухили.

— Вместо да ме псуваш, по-добре ми разкажи какво е правил в Москва твоят милиардер.

— Като че ли не знаеш. По телевизията само за това се дърлят. Както предполагам ти е известно, мистър Плат е бил голям филантроп и е донесъл в Москва няколко картини на руски и западни художници, закупени на търгове извън Русия. Плат е възнамерявал да ги подари на Третьковската галерия и музея „Пушкин“. Освен това Плат е искал да инспектира дейността на собствения си фонд в Русия. До него са достигнали слухове, че фондацията „Плат“, създадена, за да финансира работата на руски учени, кротко е разграбвана от тукашните ѝ шефове.

— Аха! Струва си да се заеме човек с това!

— Абе за какво можеш да се хванеш — махна с ръка Турецки. — Едва ли би докопал нещо сериозно. И сам знаеш как стават тия неща в Русия — по-добре не се навирай! А и едва ли те ще афишират тъмните си дела по такъв глупав начин. Ясно е, че ще проверя версията, но не ми се струва, че има особен смисъл да се ровя в тази посока.

— А кое би си струвало?

Турецки въздъхна и сви рамене.

— Да знаех, веднага щях да се хвана за лопатата. Както обикновено, щях да се заема с първите три версии, които ми идват наум. Първата е фондът на Плат. — Турецки се приведе в реверанс в посока на Меркулов. — Втората са картините, които Плат е имал намерение да подари на Третьковската и музея „Пушкин“. По някакъв начин може да са свързани.

— А третата? — попита Меркулов.

Турецки сви рамене и каза:

— Разправии на битово ниво.

Меркулов се засмя.

— Какво имаш предвид? Мислиш ли, че Марат Соколов е имал причини за лична неприязън?

— Кой знае — опитвайки се да имитира шефа си, отвърна Александър Борисович. — Може би при предишното си гостуване мистър Плат е напсувал фирменото блюдо на ресторанта. А може би е свалял жената на Соколов.

— Или е отровил любимото му куче — добави Меркулов. —
Защо не, провери и това. Милиардерите непрекъснато и навсякъде
отравят чужди кучета. И веднага щом приключат с нещо такова, се
захващат със съпругите.

— Стига бе! — шеговито възкликна Турецки.

— Ама разбира се!

Турецки направи сериозна физиономия и рече:

— В такъв случай ще възприема версията с кученцето като
фундаментална.

По пътя за вкъщи Турецки реши да се отбие в цветарския
магазин.

Той избираше цветята дълго и придирчиво. Някои имаха
увехнали листенца. Други бяха с прекалено къси стъбла. На трети
Александър Борисович не хареса цвета, на четвъртите — аромата.
Накрая измъчената продавачка попита:

— По какъв повод ви трябват? За рожден ден или за банкет?

— Нито едно от двете — отвърна Турецки.

— Без повод?

Турецки се усмихна и кимна.

— Без повод.

— А за кого? За приятелка или за съпруга?

— За любимата ми жена — отвърна Турецки.

Продавачката се усмихна.

— Вероятно искате да се сдобрите?

— Защо решихте така? — Александър Борисович бе впечатлен
от проникателността на продавачката.

— Като че ли това е единственият случай, в който мъжете стават
толкова старателни. Обикновено купуват каквото им падне. Мислят си,
че главното е да поднесат цветя без значение какви са.

— За мен има значение — каза Турецки.

— Хм... — Продавачката замислено огледа съдовете с цветя. —
Във вашия случай е по-добре да избягвате агресивно ярките багри.
Като че ли най-подходящи ще са ето тези рози. Те имат много нежен,
психологически неутрален цвят. — Тя посочи букета от големи,
цикламенобели рози и добави: — Ако моят мъж ми подари такъв
букет, бих му простила греховете за пет години напред!

Турецки се усмихна и каза:

— Опаковайте ми ги.

Той спря на входа на магазина и пое с пълна гръд вечерния въздух на улицата. Ако Турецки бе малко по-внимателен и ако големият ароматен букет от рози не заслоняваше полезрението му, той, разбира се, щеше да обърне внимание на ниския пъргав младеж с черно яке, който, минавайки покрай следователя, за секунда се засуети, преструвайки се, че разглежда табелката с работното време на магазина. Но Александър Борисович бе твърде вгълбен в собствените си мисли, за да обърне внимание на подобни дреболии. А трябваше.

Вкъщи Турецки бе посрещнат от неочаквана неприятност. Още на влизане той усети, че нещо не е наред. Но понеже беше професионален детектив, както се полага, преди да си направи някакви изводи, той провери старателно всичко. Надникна в кухнята, в хола, в спалнята, в стаята на дъщеря си... Ирина я нямаше никъде.

Уморено се отпусна на фотьойла и подпря брадичката си с юмрук. Няколко минути Турецки поседя мълчаливо, размишлявайки къде би могла да бъде жена му. Не му хрумваше нищо разумно. Тогава вдигна телефона и набра мобилния на жена си. Първи сигнал... втори... трети... Жена му благоволи да се обади едва след четвъртия.

— Ало.

Гласът на Ирина бе весел и както на Турецки му се стори, не особено трезвен.

— Ира, къде си? — смаяно попита той.

— А, Сашка... Правим си тука малко купонче. Ще се върна след час-два. Не ме чакай. Яденето е в хладилника, вчерашното. Стопли си го и яж...

— Я чакай. Какво значи това — ще се върна след час-два? Какъв е тоя купон? Ти въобще имаш ли представа колко е часът?

— Около осем?

— Девет без малко!

— Е, и какво? Вече съм голямо момиче и знам как да се прибера.
— В слушалката се дочу нечий жизнерадостен смях. — Добре, миличък, извинявай, тук ме карат да вдигам тост. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— Ира, почакай, аз...

Ирина не отговори.

— Готино филмче — избухна Турецки и също затвори телефона.

След това, колкото и да се опитваше, не успя да се свърже с жена си. Ирина бе изключила телефона.

Тя се върна почти в полунощ. Александър Борисович вече бе задрямал на фотьойла с вестник в ръка. Очилата се бяха плъзнали на края на носа му, устата му бе полуотворена и от нея се разнасяше тихо, но доста внушително хъркане.

— Какво си се сврял в тъмното? — игриво попита Ирина, светвайки полилея.

Турецки стреснато отвори очи. Намести очилата си, приглади с длан коса и погледна строго жена си. След това хвърли поглед към часовника и лицето му се вкамени.

— Тъй, тъй, тъй... — заплашително изрече Александър Борисович. — И къде скитосваме до полунощ, уважаема Ирина Хенриховна?

— Вие може би скитосвате, Александър Борисович, но аз просто културно прекарвам времето си в компанията на близки хора.

— Близки значи — иронично уточни Турецки.

Ирина кимна.

— Точно така.

Александър Борисович саркастично се усмихна.

— А не можа ли да се обадиш и да ме предупредиш? Между другото, аз вече се безпокоях. Място не можех да си намеря.

— Турецки, не преувеличавай! Намерил си мястото си, при това възможно най-удобното. Даже си заспал на него. И изобщо, скъпи, хайде не се прави на примерен съпруг, става ли?

— Какво значи да се правя? — навъси се Турецки.

— Ами това, че на мен ми омръзна да седя всяка вечер вкъщи в горда самота и да очаквам кога моят велможа ще благоволи да се върне от работа.

Турецки нетърпеливо се намръщи.

— Старата песен.

— Може и да е стара, но в нея се пее за главното. Общо взето, мили мой, взех решение: отсега нататък приключвам с живота на отшелница. Ще отивам навсякъде, където ме повикат: при приятелки, при колеги, на купони — навсякъде! Оттук нататък ние с тебе сме равноправни.

— Глупости! За какви права говориш, по дяволите? Като че ли аз всяка вечер се шляя по купони с приятели!

— Това вече няма значение — отрязва Ирина. — Всеки от нас отдавна има свой собствен живот. Нека не си правим илюзии. — Ирина притисна длани до челото си и уморено произнесе: — Господи, колко съм скапана. Боли ме главата и искам да спя.

Александър Борисович погледна побледнялото лице на жена си и реши да ѝ спести подготвената гневна тирада.

— Виждам, че в момента не си в състояние да мислиш трезво — сърдито каза той. След това стана, приближи се до жена си и обгърна раменете ѝ. — Хайде да те сложим да спиш... гуляйджийко. Но ти обещавам, че утре този разговор ще продължи.

Последната реплика прозвуча като заплаха, но в отговор Ирина Хенриховна само немощно се усмихна.

ГЛАВА ТРЕТА
СМЪРТОНОСНИЯТ РИБОЛОВ

1.

Лекото вълнение, набръчкващо спокойната повърхност на големия язовир, пречеше на Иван Петрович Кожухин да наблюдава съсредоточено плувките. Когато дъждът започваше да ръси, за известно време вълнението утихваше и в душата на Иван Петрович пламваше надеждата, но веднага след като дъждът спираше, вятърът се разбесняваше с нова сила.

След един подобен порив Иван Петрович въздъхна, погледна към клатушкащите се клони на дърветата и навъси черните си цигански вежди.

— При такъв вятър риболовът изобщо отпада — промърмори той.

В бялата пластмасова кофичка, изправена до самата вода, приплясваха три малки караса — целият му улов за два часа.

— Провали ми се неделата — отново се оплака Кожухин. — Скапаните синоптици, да пукнат дано!

Някъде зад гърба на Иван Петрович се дочу тихо покашляне. Кожухин се извърна. По разкаляната от дъжда пътечка към него се приближаваше млад мъж с черно яке и вдигната качулка. След като стигна до Иван Петрович, той се спря и весело попита:

— Какво, татенце, не кълве ли?

— Кълве — мрачно отвърна Кожухин. Той не можеше да търпи неканени гости — нито вкъщи, нито сред природата.

„От вас живот няма, уроди такива“ — помисли си Иван Петрович и отново се загледа в плувките. Обаче младежът не бързаше да си тръгва. Зад гърба на Кожухин щракна запалка, а след това го обгърна вонящ тютюнев дим, от който на Иван Петрович му прилошаваше.

„Тоя докога ще се мотае тук?“ — гневно си помисли Кожухин. Изчаквайки още минута, не издържа и се извърна към неканения гост:

— Слушай, момче, да беше престанал да ми светиш, а?

Лицето на младежа не се виждаше заради ниско нахлупената качулка, но по всичко личеше, че той се присмива.

— Иначе какво?

— Ами нищо — отвърна злобно Иван Петрович. — Нервираш ме, не разбра ли?

Лицето на Иван Петрович бе зачервено от гняв. Обаче това въобще не изплаши младока.

— Май не обичате да ви дишат в тила? — ухилено попита той.

Кожухин още повече се навъси и изръмжа:

— Никак не обичам.

Момъкът разбиращо кимна и веднага добави:

— А да ви гръмнат изотзад?

Мургавото лице на Иван Петрович потъмня още повече. Очите му заблестяха, широките му ноздри се раздуха.

— Пошегувах се — бързо рече младежът, преди да го обсипят с псувни. — Шегичка. Добре де, татенце, извинявай. Не исках да ти преча.

Кожухин вече бе готов да се нахвърли върху нахалния пикльо с цялата мощ на своя бушуващ гняв, но той възкликна и посочи с пръст:

— Татенце, май кълве!

Иван Петрович погледна плувките. Една от тях наистина потъна по-стремително отпреди. Иван Петрович се наведе към въдицата, закрепена върху парче бетонна арматура, стърчаща от водата, и сграби пръта. Плувката отново трепна.

— Какво чакаш, тегли! — викна младежът.

— Я млъквай! — изръмжа Кожухин.

Той бързо изправи пръта и се зае да навива макарата. Кордата се опъна. От притеснение по широкото чело на Кожухин избиха едри капки пот.

— Май че е едра! — каза младежът зад гърба му.

Иван Петрович не успя да отговори, както не успя да изтегли и рибата. Силна, тренирана ръка го обхвана през шията и го хвърли във водата. Кожухин падна в изгарящо ледените вълни, но веднага опита да се изправи. Младежът хвана Кожухин за косата и го повлече към стърчащото от глината парче арматура, при това толкова бързо, че Иван Петрович дори не успя да схване какво става с него. Едва когато видя желязото пред себе си, Кожухин осъзна какви са намеренията на младежа.

Ударът бе много силен, но Иван Петрович не изгуби съзнание. Той опита да се изтръгне от стоманените пръсти на младежа, но не му провървя. Непознатият го награби още по-яко за косата и натисна лицето му под водата. Известно време Кожухин бъхтеше с ръце по повърхността, после притихна.

За да е сигурен, младежът изчака още минута, след това отпусна Иван Петрович и псувайки на всички майки студената вода, се измъкна на брега.

Това, което само преди няколко минути бе Иван Петрович Кожухин, сега леко се поклащаше върху вълните. От водата стърчеше прът арматурно желязо, облян с алена кръв.

Младежът изцеди полите на якето си, погледна удавника, след това се ухили и изрита с крак пластмасовата кофичка. Тя се преобърна и ошашавените караси, след като попляскаха по тинестия бряг, се гмурнаха в тъмните дълбини на водата.

— Свободни сте, момчета — тихо промълви младежът и зиморничаво свил рамене, потегли нагоре по пътеката, която го бе довела дотук преди десетина минути.

2.

Следователят от Истринската прокуратура Юрий Алексеевич Мордвинов бе в лошо настроение. Първо, от сутринта ръмеше отвратителен дъжд, който настройваше чувствителната душа на следователя меланхолично. Второ, решил сутринта да пропъди сънливостта си с по-силно кафе, Мордвинов откри, че кутията с нескафе, купена само преди седмица, е вече празна.

„Така ще си докара и сърдечен пристъп“ — помисли си Юрий Алексеевич, унило втренчен в празната кутия. Проблемът бе в това, че дъщерята на Мордвинов, Марина, трето денонощие се бяхтеше над някакъв важен реферат, от който, според собствените ѝ думи, зависело нейното бъдеще. По цял ден Марина се занимаваше дявол знае с какво и едва в началото на нощта засядаше над учебниците и книгите и за да поддържа тонаса си на нужното ниво, поглъщаше по две-три чаши кафе на час.

— Край, стига толкова — изръмжа Мордвинов. — Повече никакво кафе нощно време. Ще ѝ купя един бидон доматен сок, нека си го пие ако ще с литри.

Излизайки на улицата и приближавайки своята белоснежна „десетка“, Юрий Алексеевич с ужас откри, че две от четирите му гуми бяха пробити от нечия силна и умела ръка.

— Мръсници — тъжно издума Юрий Алексеевич. — Ако ги пипна — ще ги претрепя.

На практика не съществуваше никаква надежда злосторниците да бъдат открити. Следователят Мордвинов беше пресичал пътеките на мнозина. Прекалено много дела бе довел до съд, осигурявайки на „клиентите“ си дълъг и благочестив живот на държавна сметка в някои не толкова отдалечени места.

И тъй, денят не потръгна от сутринта. Затова когато Мордвинов разбра, че в бурните води на язовира е намерен удавник, и то не кой да е, а ръководителят на Съюза на инвеститорите в Русия, и че именно на него, следователя Мордвинов, му предстои да води това дело, изобщо не се учуди.

След това му се наложи половин ден да скита по хлъзгавия разкалян бряг на реката, разговаряйки със свидетелите, открили трупа, и с оперативниците, дошли първи на местопроизшествието. Юрий Алексеевич вършеше работата си спокойно и старателно. Благодарение на това след няколко часа той имаше приблизителна и, да си кажем право, доста точна представа какво всъщност се бе случило в това ранно утро на брега на язовира.

В четири следобед Юрий Алексеевич похапна в кафе „Ундина“ борш, две кюфтета и порция картофено пюре.

След като обядва, той се зае да прави справки за загиналия рибар. И едва след това се захвана с писмената работа, която зае доста повече време от „пленера“, както го наричаше самият Мордвинов.

Около седем часа той имаше собствена версия за станалото, в чиято правилност изобщо не се съмняваше.

Същия ден навечер Юрий Алексеевич седеше в кухнята с жена си и пиеше чай. Той обичаше такива вечери, когато зад прозореца е облачно и дъждовно, докато тук, в кухнята, е топло и уютно. Чайникът е на масата, до него купичка с вишнево сладко и чинийка с бисквити. Срещу него е седнала любимата му съпруга, която въпреки годините е опазила и лицето, и фигурата си, и чаровността на първата си младост (в крайна сметка поне Юрий Алексеевич бе напълно убеден в това).

Жена му отпи от чая си и попита:

— Значи смяташ, че Кожухин е бил убит? Защо реши така?

Юрий Алексеевич въздъхна и отговори:

— Не съм напълно сигурен. Просто не изключвам такава възможност.

— Да, но откъде се взе тази версия? Да не би да имаш някакви улики?

Мордвинов остави чашката върху чинийката, помисли малко и мъдро отвърна:

— Представи си, че стоиш на брега на езерото и ловиш риба. И изведнъж ни в клин, ни в ръкав — падаш във водата, при това дотолкова сполучливо, че си надяваш главата върху стърчащата от водата арматура.

Жена му сви рамене.

— Е, и какво? Не ти харесва такава съвпадение?

— Нали знаеш, че изобщо не обичам съвпаденията. Каквито и да са те — отговори Юрий Алексеевич.

— Но в живота те съществуват — възрази жена му. — Миналата седмица отидох в банката, за да изтегля пари за семестриалната такса на Маринка, специално за това си взех свободен ден и изведнъж... — тя направи пауза, за да пийне от чая, и продължи: — Изведнъж, можеш ли да си представиш, се оказва, че квитанцията, която са издали на Маринка от университета, вече е остаряла. Станала е невалидна именно в този ден. Разбираш ли? Ако бях отишла ден по-рано, щях да успея да платя и нямаше напразно да си губя времето.

— Преди да вземеш свободен ден, е трябвало първо да проучиш всичко останало — поучително рече Юрий Алексеевич.

Жена му се поусмихна и махна с ръка.

— Не говори щуротии. Не можеш всичко да предвидиш. Животът се състои от случайности и съвпадения. Същото е и с твоя Кожухин. Това, че е паднал и ударил главата си в арматурата, е само стечение на обстоятелства.

Юрий Алексеевич леко намръщи вежди, давайки да се разбере, че е недоволен от упорството на жена си, след това кимна и каза:

— Добре, да допуснем. Но я ми обясни, защо му е притрябвало да пада?

— Не знам — помръдна рамо жена му. — Може да му се е завило свят. Или го е присвило сърцето и е изгубил съзнание.

Мордвинов снизходително се усмихна.

— Да бе! — рече той. — Работата е там, че Кожухин се е радвал на прекрасно здраве! Занимавал се е със спорт и редовно се е подлагал на медицински изследвания.

— Е... — не се предаваше жена му. — Тогава вероятно рибата го е повлякла.

Юрий Алексеевич отново се изсмя:

— Кожухин беше около деветдесет килограма живо тегло — каза той. — Такива риби у нас не се въдят. Но има и още нещо.

— Какво? — веднага попита жена му.

— Върху кофичката, в която Кожухин е прибирал уловената риба, има следа от боти. Отпечатъкът от обувката не съвпада с отпечатъка на подметката на ботушите, които е носил Кожухин. Затова пък по брега намерихме още няколко отпечатъка от същата обувка.

От любопитство съпругата на Мордвинов даже леко се приведе напред — тя обичаше да е вътре в делата, с които се занимаваше мъжът ѝ.

— Мислиш, че този, с ботите... е помогнал на Кожухин да падне във водата? — развълнувано запита тя.

— Да падне — може би — спокойно отвърна Юрий Алексеевич. — А може би и да се фрасне. От тила на Кожухин е изтръгнат кичур коса, при това с кожата — до кръв. Разбира се, и това може да е случайност, но на мен ми се струва, че някой...

— Човекът с ботите — подсказа жена му.

Мордвинов кимна.

— Човекът с ботите го е сграбчил за косата и е блъснал главата му в арматурата. Кожухин е изгубил съзнание и се е удавил. А ако не е изгубил съзнание, то неизвестният му е помогнал да си сръбне водича, държейки главата му по-надълбоко.

— Ти си гений — каза жена му, повдигна се леко и разцелува Мордвинов по плешивото чело. — А защо колегите ти мислят, че смъртта е била случайна?

— Защото Кожухин се е ударил в арматурата само веднъж. Те смятат, че ако е имало убиец, той би трябвало да млати главата на бизнесмена в стърчилото, докато ръката му не отмалее.

— Имат известно основание — каза жена му.

— Наистина ли мислиш така? — присви изпитателно очи Мордвинов.

— Аха — кимна жена му. След това се усмихна и добави: — Ако предположим, че убиецът е бил пълен идиот.

Веднага щом жена му си легна да спи, Юрий Алексеевич отиде в кухнята и без да пали лампите, зае пост до прозореца. Седеше напълно неподвижно, сякаш потънал в транс. Изглеждаше като че ли е спрял да диша и да мига. Тази методика Юрий Алексеевич бе научил от един бивш съученик, който преди осем години се бе увлякъл от будизма, а сега преподаваше йога в местния спортен клуб. Един път седмично Мордвинов посещаваше неговите занимания. Неведнъж придобитите там навици за самоконтрол го бяха избавяли от неприятни ситуации.

Както и сега Мордвинов с помощта на специални дихателни упражнения се вкара в състояние на транс, при който вече напълно не

усещаше тялото си, като можеше да концентрира цялото си внимание върху бялата „десетка“, паркирана на двора.

Минаха не по-малко от два часа, преди злосторниците да се появят близо до колата.

И двамата бяха облечени с черни якета и черни джинси. Преди да се приближат до „десетката“, те спряха и внимателно се огледаха. След това старателно се втренчиха в прозорците на апартамента, в който живееше Мордвинов. Предусещайки намерението им, Мордвинов леко се отдръпна от прозореца.

Веднага щом хулиганите се успокоиха и се приближиха до колата, Юрий Алексеевич се плъзна от стола си и като безшумна сянка се прокрадна в коридора. След по-малко от минута той беше на входната врата.

Гадовете вече бяха плътно до колата. Единият остана да дебне, връткайки главата си във всички посоки, докато другият клекна до една от оцелелите гуми на „десетката“ и извади нож от джоба си.

— Ама че тъпак — тихо промърмори той. — Изобщо не се е сетил да вкара бричката си на паркинга. Както и да е, сам си е виновен. Ако и тоя път не се размърда, ще я запаля тази барака, мамка му мръсна.

Вратата се отвори почти безшумно. Дебнещият отстрани хулиган забеляза само някаква плътна тъмна сянка, която се нахвърли върху него. Ловка подсечка повали хулигана, а ударът между очите го изпрати в дълбок нокаут.

Дочул шума, бърникащият гумите злосторник надигна глава. До него стоеше едър възрастен мъж с очила.

— Е, и какво? — спокойно изрече мъжът. — Тоя път май хлътна.

Злосторникът светкавично се изправи и безмълвно хукна да бяга. Зад него се дочу шляпане на пантофи. До желязната ограда оставаха не повече от два метра, когато силна мъжка ръка го хвана за яката и го просна върху асфалта.

Момчето измъкна от джоба си нож и натисна бутона му. Острието със сухо щракане излезе от ръкохватката.

— Пусни ме, копеле! Ще те заколя! — изкрещя злосторникът.

Юрий Алексеевич Мордвинов (защото това беше точно той) се опита да изрита ножа от ръката на момчето, но не се справи. Хлапето замахна. Мордвинов усети изгаряща болка в левия хълбок.

Юрий Алексеевич леко охлаби захвата си. Момчето веднага се изтръгна, скочи на крака, прехвърли се през оградата и изчезна.

Мордвинов подпря рамо на желязната ограда и мръщейки се от болка, пъкна ръка под пуловера си. Имаше много кръв, но ударът беше неточен и се оказа, че раната изобщо не е страшна.

Мордвинов оправи пуловера си и бавно, с накуцване се отправи към колата. Все още се надяваше, че другият хулиган продължава да лежи върху асфалта, но не позна. И той, както първия, се бе изпарил. Юрий Алексеевич се наведе да огледа гумата, пред която допреди няколко минути клечеше злосторникът. Беше пробита.

— Ама че гадини — измърмори Мордвинов.

Внезапно погледът му се спря върху неголям предмет, останал на мястото, където само преди минути си „почиваше“ проснатият хулиган. Юрий Алексеевич вдигна предмета и го приближи до очите си. Беше някаква карта.

Мордвинов обърна картата към уличната лампа и прочете: „Александър Борисович Турецки. Старши следовател от Главна прокуратура.“ От снимката към Мордвинов гледаше симпатично присмехулно лице, което би подобавало повече на учител по физика или химия.

— Ама че находка — издума Юрий Алексеевич, пъкна картата в джоба си, като се постара да не я изцапа с кръв, и се помъкна към къщи.

3.

Телефонът в дома на следователя Турецки звънна рано сутринта.

— Ало — отговори Александър Борисович със сънлив глас.

— Здравейте. Мога ли да говоря със следователя Турецки?

— Вече го правите — отвърна Александър Борисович, прикри телефонната слушалка с ръка и сладко се прозина.

— С вас разговаря следователят от Истринската прокуратура Юрий Алексеевич Мордвинов.

— Истринската? Хм... Слушам ви внимателно.

— Александър Борисович, вчера вечерта случайно намерих нещо, което сте изгубили.

— Да съм загубил? — Турецки се намръщи, опитвайки се да си спомни какво всъщност е изгубил, но така и не успя. — Извинете, какво точно съм загубил?

— Картончето — отговори Мордвинов.

— Картонче? — Турецки замислено потърка челото си. — Извинете ме, но съм сънлив и не мога да схвана. Стори ми се, че казахте „картонче“. Правилно ли съм разбрал?

— Точно така.

Мордвинов млъкна. Турецки се надяваше той да изясни още нещо, но следователят от Истринската прокуратура запази мълчание. Тогава самият Турецки каза:

— Извинете, Юрий Алексеевич, не бихте ли могли да ми спестите загадките? Кажете ми направо — какво точно сте намерили?

— Хм... Нали вече ви казах — служебната ви карта. Обадих се в службата ви и дежурният ми даде номера на домашния ви телефон.

— Почакайте една секунда.

Турецки скочи от леглото и бързо отиде в антрето. След малко оттам се чу побеснелият му глас:

— Майната ви! Да пукнете дано, гадини!

Той се върна в спалнята.

— Какво става? — разтревожено попита Ирина.

— Нищо страшно. Просто... — навъси се той. — Както изглежда, вчера вечерта са ми откраднали портфейла с документите.

Турецки взе слушалката.

— Ало, Юрий Алексеевич? Ще ми кажете ли къде намерихте картата?

— На двора пред моя блок.

— И живеете в Истра?

— Да.

Турецки учудено погледна Ирина и шепнешком повтори:

— В Истра! — След това отново каза на Мордвинов: — Юрий Алексеевич, а да сте намирали наблизко един кафяв портфейл?

— Не. Само картата.

Турецки въздъхна.

— Добре де, майната му на портфейла. Благодаря ви, че се обадохте, Юрий Алексеевич. Как и кога мога да си прибера картата?

— Мога още днес да се отбия при вас.

— Би било страхотно! В колко можете да дойдете?

— Около единадесет-дванадесет, кога ви е по-удобно?

— Нека тогава да е около единадесет — каза Турецки. — Да, и... ще трябва да почерпя, Юрий Алексеевич.

— Естествено — Мордвинов дори не направи опит да възрази.

— Какво предпочитате — водка или коняк?

Мордвинов размисли и каза:

— Уиски, „Чивас Ригал“.

Турецки неволно подсвирна.

— Шегувам се — каза Мордвинов. — Ще мине и без нищо. Идвам при вас в единадесет.

— Знаете ли как да ме намерите?

— Разбира се. Довиждане!

— Довиждане.

Мордвинов затвори телефона. След него и Турецки.

— Колко пари имаше в портфейла? — попита Ирина Хенриховна.

— Около четиристотин рубли — отвърна Турецки. — Дреболия, естествено, но все пак е гадно. — Той се плесна по челото: — Ама и аз съм един кретен! Как може да съм такъв наивник! А уж съм

следовател... Добре, че тоя човек е намерил картата ми. Странно съвпадение, нали?

— Да бе — отвърна Ирина, протегна се и добави: — Какво ли не се случва на този свят.

Турецки бе седнал зад бюрото в кабинета си и разглеждаше фотороботите на „добре облечените бизнесмени“, които бяха посетили господин Плат в хотела му. Те изглеждаха съвсем прилично и изобщо нямаха бандитски вид.

Върху бюрото вдигаше пара черна чаша с ароматно кафе. Александър Борисович внимателно взе чашата, отпи малка глътка и в този момент на вратата се почука.

— Влезте — властно изрече Турецки.

Вратата се отвори и в кабинета влезе висок суховат очилатко със спокойно и умно лице и широко чело с напредващо оплешивяване.

— Здравейте! — каза той. — Аз съм Мордвинов.

— А, радвам се да ви видя!

Турецки се изправи, за да го посрещне. Двамата здраво стиснаха ръце.

— Настанявайте се — каза Турецки, посочвайки с жест кожения фотьойл.

Мордвинов седна на фотьойла и обгърна с поглед кабинета.

— Уютно е при вас — отбеляза той. — Не е като в моя кабинет.

— Опитваме се да правим впечатление — присмехулно отвърна Александър Борисович. — Нали знаете с кого обикновено се налага да имаме работа.

Мордвинов кимна разбиращо.

— Чувал съм. Позволих си да направя някои справки за вас. Казват, че се занимавате с убийството на милиардера Плат?

— Занимавам се — отвърна Александър Борисович — Наистина до този момент без особен успех. Донесохте ли картата ми?

— А, да, извинете. — Юрий Алексеевич извади от джоба си служебната карта и я подаде на Турецки.

Турецки пое картата, разтвори я, хвърли един поглед, кимна и я прибра в джоба си.

— Казвате, че просто се е валяла на двора? — попита той.

Мордвинов се усмихна и поклати глава.

— Не беше чак толкова лесно, Александър Борисович. За да отвоювам картата ви, се наложи да ме наръгат с нож в левия хълбок.

— Нож в хълбока? — намръщи се Турецки.

Юрий Алексеевич махна с ръка.

— А, не се тревожете, просто драскотина.

— Защо не казахте предварително? Аз сам щях да дойда в Истра!

— Изобщо не се безпокойте. Така или иначе трябваше да пътувам до Москва — по работа... Общо взето, рядко се домъквам дотук. — Мордвинов се усмихна. — Сега може да се каже, че съм се възползвал от случая.

Турецки тревожно погледна левия хълбок на следователя и каза:

— Не би трябвало да се разкарвате по улиците с рана. Не дай боже...

Мордвинов се намръщи и нетърпеливо изрече:

— Нали ви казах — дреболия, само драскотина. Забравете за това. Самият аз вече почти напълно съм я забравил.

— Добре, ще се опитам — каза Турецки. — Но все пак разкажете ми какво точно се случи.

Мордвинов леко се изчерви. Беше очевидно, че спомените за предишната вечер не му доставят никакво удоволствие.

— Завчера през нощта някакви хулиганчета бяха продупчили гумите на „десетката“ ми. Реших да не прибирам колата на платения паркинг, подозирах, че тия гадове ще се върнат. Реших да ги проследя. И ги пипнах. Проснах единия, но докато се опитвах да хвана и другия, първият изчезна. А другият ме хакна с ножа си в хълбока и също се изпари. На моите години не е толкова лесно да преследваш млади хулигани. Та на мястото, където се въргаляше единият от тях, лежеше и вашата бумага. Вероятно е паднала от джоба на тоя боклук.

— Жалко, че не сте успели да хванете самия него — рече Турецки. — Добре, Юрий Алексеевич, благодаря за картата. Струва ми се все пак, че нещо ви дължа...

Мордвинов искаше да възрази, но Турецки го спря с жест, след това отвори шкафчето, извади оттам продълговат хартиен плик и го подаде на Мордвинов.

— Ето — каза той. — Това е за вас. От сърце.

Юрий Алексеевич погледна плика, след това се втренчи в Турецки, намръщи се и поклати глава.

— Ама сте и вие, Александър Борисович! Аз само се пошегувах.

— Вие може и да сте се шегували, но аз не съм. Вземете го, ако не искате да ме обидите.

Мордвинов пое пакета и го претегли на ръка.

— Какво е това? — попита той.

— Отворете го и вижте.

Мордвинов разгърна плика, видя бутилката „Чивас Регал“ и подсвирна (също както го направи Турецки рано сутринта).

— Хайде бе! — възкликна той.

Александър Борисович се усмихна.

— Радвам се, че ви харесва.

Мордвинов отново се навъси и подаде бутилката на Турецки, но той не му позволи да каже ни дума.

— Изобщо не се опитвайте да възразявате! Сам знаете, че картата ми струва значително повече. Ще си го пийнете вкъщи за мое здраве.

Мордвинов въздъхна и отдръпна ръката си.

— Добре — каза той. — Ще взема бутилката, но само при едно условие. Ако веднага му ударим по чашчица.

— Аз съм на работа — припомни Турецки.

— По петдесет грама — каза Мордвинов. — Иначе няма да я взема.

Александър Борисович за малко се замисли, след това небрежно махна с ръка.

— Добре, господ да ни варди. Обаче само по петдесетак.

Турецки извади две чаши и ги постави върху бюрото. След това отиде до вратата и я заключи.

В същото време Мордвинов отвъртя капачката на бутилката и напълни чашите до половината.

— Мамка му — тихо напсува той. — Намокрих ви документацията.

Внезапно Мордвинов се втренчи в един от листовете, лежащи върху бюрото.

— Леле, майчице — кротко издума той.

— Какво има — запита веднага Турецки, приближавайки се до бюрото.

— Откъде сте се сдобили с тази физиономия?

Мордвинов бодна пръст върху фоторобота на единия от двамата добре облечени бизнесмени.

— Какво толкова ви заинтригува? — поинтересува се Турецки, присвил очи.

— Интересът ми е чисто професионален — отвърна Мордвинов. — Вчера сутринта намериха този човек в Истринския язовир. Аз съм следователят по делото за неговата гибел.

Александър Борисович се усмихна и учудено поклати глава.

— Неслучайно са забелязали, че светът е малък. Та казвате, че се е удавил?

— Аха — кимна Мордвинов. — Или са му помогнали да се удави.

Турецки настръхна.

— Помогнали са му? Искате да кажете, че са го убили?

— Може ли това да значи нещо различно? — отвърна на въпроса му с въпрос Мордвинов. Но след това леко охладня и добави: — Обаче май не всички са съгласни, че е станало така.

— Но все пак вие имате основание за подобна версия? — попита Турецки.

— Естествено — отвърна Мордвинов и му разказа за намерения труп, следите от чужди боти и изтръгнатия кичур коса.

— Е, да — рече Турецки, замислено почесвайки брадичката си. — Наистина съществуват основания. Юрий Алексеевич, сам господ ви прати. Вече изяснихте ли си кой е убитият?

— Разбрахме. Имаше в себе си документи. Някой си Иван Петрович Кожухин, председател на Съюза на инвеститорите в Русия. След един час имам среща с жена му. Макар че отпреди две години те са разведени... Я чакайте, Александър Борисович, ама вие така и не ми казахте какво търси портретчето на моя мъртвец върху бюрото ви?

— Според вас той може и да е мъртвец. Но за мен е просто заподозрян.

— Делото за убийството на Плат? — попита Мордвинов.

— Същото — кимна Турецки. — Тъй че ние ще отидем при съпругата на Кожухин заедно. След това ще нагледаме офиса му и ще се поразговорим с неговите колеги. Е, а сега... — Александър Борисович вдигна чашата си. — След като вече сме си налили, да му пийнем.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОТВЛИЧАНЕТО

1.

Директорът на частната охранителна фирма „Глория“ Денис Грязнов обичаше летните кафенета. Въобще той предпочиташе ветровитите столични улици пред потискащите стени на кабинета си. Харесваше му да се среща именно тук с клиентите на детективската агенция, както обикновено наричаха „Глория“.

Мъжът, седнал срещу него, бе бледен и уплашен. Бъбреше нещо, като непрекъснато го избиваше на жалостиво охкане и ахкане. Лицето му бе пухкаво, а очите — сини като чисто лятно небе. Единственото неприятно нещо във външността му бе неговата малка и влажна уста. Прекалено подвижна, тя мърдаше някак не в такт с произнасяните думи. Изглеждаше така, сякаш устните имаха някакъв собствен и не напълно разбираем за собственика им живот. Мъжът се наричаше Сергей Михайлович Акишин.

— Успокойте се — внушително му препоръча Денис. — Точно сега най-малко би трябвало да се вълнувате.

— Лесно е да се каже — оплака се Акишин. — Все пак не вашата дъщеря е изчезнала!

Лицето на Грязнов бе сериозно и съсредоточено — от собствен опит Денис знаеше, че именно такива лица, а ла майор Пронин^[1], допадат най-много на клиентите на агенцията.

— Обещавам ви — продължи солидно Грязнов, — ние ще направим повече от възможното, за да я намерим. Но трябва да ми разкажете всичко поред.

— Добре... — избъбри Акишин. — Добре де, ще се опитам. Антонов ми препоръча да ви потърся. Той е мой приятел отдавна, а вие... вие сте му помогнали здравата преди две години.

— Да, спомням си. Продължавайте.

— Дъщеря ми, тя... — Гласът на Сергей Михайлович затрепери. — Знаете ли... ще е по-добре, ако ми задавате въпроси.

— Става — кимна Денис. — Да започнем отначало. Дъщеря ви Вера е изчезнала. На осемнадесет години е. Преди колко време?

— Завчера. Отначало с жена ми се надявахме, че е останала да ноцува при някоя приятелка...

— Случвало ли се е и преди?

Акишин врътна глава.

— Не. Всъщност... случвало се е, разбира се, но тя винаги предупреждаваше, че ще се забави. А сега никакво обаждане, изобщо нищо.

— Проверихте ли при приятелите й?

— Разбира се. Но никой нищо не знае. Даже звънях по моргите...

— Сергей Михайлович подсмъркна и леко побледня. — И сега се обръщам към вас. В милицията не смея — може похитителите да разберат и да убият момичето ми.

— Това означава ли, че сте сигурен, че Вера е отвлечена?

— Господи, вече не знам какво да си мисля — избъбри Акишин.

— Имате ли снимка на дъщеря си?

— Да, разбира се. — Сергей Михайлович извади от портфейла си фотография и я подаде на Денис.

На снимката Грязнов видя красива блондинка с пронизателни, дръзки очи и леко вирнат нос. „Направо Клаудия Шифър, само дете гледа по-умно“ — впечатли се Денис. Продължавайки да изучава лицето на момичето, той каза:

— Опишете ми я. Ръст, тегло, особени белези.

Акишин се замисли.

— На височина е малко повече от мен. Това означава... ааа... метър и седемдесет и два — метър и седемдесет и пет. Теглото... Господи, откъде мога да знам колко тежи? Вера е стройно и крехко момиче. Освен това няма особени белези. Нито шевове, нито... Почакайте, има бенка на лявото си ухо, върху самата обичка.

— Това ли е всичко?

Сергей Михайлович присви масивните си рамене.

— Това е.

Денис отново погледна снимката и попита:

— Дъщеря ви не е ли фотомодел?

— Не, как можавте да го кажете! — в гласа на Акишин звучеше възмущение, като че ли предположението на Денис го бе оскърбило. — Тя е моята умница. Може да се каже, че е вундеркинд. Миналата

година взе първо място в състезание за програмисти в Париж. Само да видите какви програми прави!

— Интересно — промърмори Денис.

Наистина беше интересно, защото напълно променяше представата на детектива за отвличането на момичето. Ако Вера Акишина бе само красива, щеше да е напълно логично да се предположи, че са я отвлекли, за да я замъкнат през границата и да я продадат в някой преуспяващ публичен дом, чиито клиенти са дебели, космати турци.

Но ако момичето наистина беше толкова талантливо, както твърдеше баща му, това означаваше, че... Всъщност вероятно всичко беше далеч по-просто.

— Сергей Михайлович — обърна се отново Денис към Акишин. — Кажете ми нещо за себе си. Какъв сте, какво работите?

— Разбирам — кимна Акишин. — Вие си мислите, че са я отвлекли заради откуп. Но мога да ви уверя, че не съм милионер. Никога не съм имал кой знае колко много пари.

— Но нали сте бизнесмен?

— Да де, бизнесмен. И какво от това? Има всякакви бизнесмени.

— Разкажете ми все пак нещо за вашата работа — меко настоя Грязнов.

— Е, добре. Преди всичко аз съм доктор на техническите науки. Достатъчно известен в компютърния свят. Трябва да призная, че длъжността ми не е от най-гръмките — аз съм само един от директорите в борда на компанията „Информинвест“. Фирмата ни е стара и авторитетна. Вероятно сте чували за нея.

— Знам я — каза Денис. — Но похитителите биха могли да мислят и иначе. Още повече, длъжността ви е напълно подобаваща. И ако те ви поискат сто хиляди долара, вие със сигурност ще можете да ги съберете за няколко дни. Нали?

Акишин се намръщи. След което с обиден и донякъде гневен глас изрече:

— Денис Андреевич, държите се като че ли самият вие сте похитител.

— Извинете ме, не желяех да ви засегна. Просто се опитвам да разбера кой и защо е отвлякъл дъщеря ви. Ако, разбира се, наистина са я отвлекли.

От последната фраза Акишин бе напълно изваден от равновесие. Лицето му посивя, раменете му се сгърчиха, по бузите му потекоха сълзи.

— Господи — произнесе той с треперещ глас, — ако нещо се случи с дъщеря ми, сигурно няма да го преживея.

— Да се надяваме, че все още е жива и здрава — успокои го Денис. — Дъщеря ви работи или учи?

— Учи. В университета, във факултета по информатика и кибернетика. Вечерно.

— Докарва ли си по нещо допълнително?

— Не си докарва — тя работи. В една фирма, която се занимава с разработка на компютърни програми. Общо взето, има свободен график на работа, с изключение на дните, в които има презентации. А и изобщо би трябвало да ви е ясно, че Вера може и да не работи. Аз и жена ми я осигуряваме с всичко необходимо.

— Тогава защо работи?

— Мисля, че е въпрос на характер и амбиции. Вера е самостоятелна и горда. Няма да понесе да ни виси на шията.

— Всичко е ясно. Напоследък не е ли имала конфликти с някого? Акишин се замисли, след което решително поклати глава.

— Не, доколкото знам. А и с кого да влезе в конфликт? Вера е добро и умно момиче. Има много приятелки. Не се събира с лоши компании. Дори не ѝ остава време за това. Все пак тя учи и... много обича работата си. Честно казано, тя си ни е домошарка. Може с часове, какво говоря, способна е по цели дни да седи пред компютъра.

— Ясно — каза Грязнов. — Съгласен съм, Сергей Михайлович, ще се заема с тази работа. Като се надявам на вашата помощ и разбиране.

— Ако става дума за пари, аз съм готов...

— Паричния проблем вече го обсъдихме — прекъсна дебелака Денис. — Петнадесет процента от хонорара ще прехвърлите през следващите три дни на сметката, която ви дадох. Парите за текущи разходи — в брой. Останалите петдесет процента ще ми преведете след седмица, независимо от резултатите на разследването. Ако момичето се върне по-рано вкъщи — авансът остава за нас. Приемате ли тези условия?

— Напълно — кимна Акишин.

— Освен това — ако някой, аз или мои колеги, ви помолим за помощ, вие ще трябва да ни я окажете. Даже и ако молбата ни не е съвсем...

— Етична? — нетърпеливо добави Акишин.

— Законна — поправи го Денис.

— Прекрасно — съгласи се Сергей Михайлович. — Обещавам ви, че ще направя всичко, за което ме помолихте. Само намерете дъщеря ми. Моля ви, намерете я!

[1] Герой от популярна телевизионна поредица в бившия СССР.
— Б.пр. ↑

2.

На заседанието в кабинета на Денис Грязнов присъстваше целият състав на агенцията „Глория“, с изключение на Алексей Петрович Кротов, който както винаги имаше спешна и абсолютно неотложна работа.

— Е, момчета... — Денис хвърли насмешлив поглед към колегите си. — Май вчера някои от вас ми казваха, че им е домъчняло за работа?

— Ако сме напълно точни — мрачно реагира брадатият компютърджия Макс, — то би трябвало да кажа, че ми е домъчняло за пари.

— Корекцията е правилна — подкрепи го оперативният работник Филип Агеев. — Както казваше дядо ми, „работата не е нещо, което би трябвало да ти липсва“. — Филя лукаво присви очи. — Какво бе, Денис, да не ни очакват големите мангизи?

— Поне ще са съвсем прилични.

Грязнов назова сумата на хонорара — тя напълно удовлетвори колегите му.

— Казвай за какво става дума — басово попита приседналият във фотьойла добродушен оперативник Володя Демидов. — Не обичам дългите прелюдии.

Денис се протегна на стола, сложи лакти върху бюрото и склучи пръсти.

— Едно момиче е изчезнало. На осемнадесет години е. Много красива и много умна.

— Прилича на началото на фантастичен роман — изсмя се ръководителят на оперативниците Сева Голованов.

— Стига бе, красотата и умът са две неща, които взаимно се изключват — подхвърли Филя Агеев.

— И въпреки това е вярно — каза Денис. — Момичето е заело първо място на състезание между програмисти в Париж.

— Да не би да е Вера Акишина? — учудено каза компютърният спец Макс.

Колегите му се втрениха в него.

— Познавате ли се?

Макс завъртя рошовата си глава.

— Не лично. Но в компютърния свят всички се познават задочно. Преди половин година Вера Акишина пушна в мрежата доста добра игричка. Игричката елементарна, но решението е много оригинално. Момичето наистина е доста талантливо.

— И наистина ли е красива? — веднага уточни Филя.

Макс смутено сви масивните си рамене.

— Не знам нищо относно външните ѝ данни. Никога не съм я виждал на живо, а на снимките в мрежата тя винаги е с тъмни очила.

— В такъв случай ще продължа аз — прекъсна го Денис. — Момичето е изчезнало завчера. Родителите ѝ не са се обаждали в милицията — страхуват се, че това ще ядоса похитителите. Разбира се, ако те изобщо съществуват. Бащата на Вера също е програмист. Той работи във...

Денис Грязнов подробно и обстоятелствено разказа на колегите си всичко, което бе научил. Те го слушаха, без да го прекъсват.

— По такъв начин — резюмира разказа си Денис, — като работни могат да се приемат три версии. Първата е най-мрачна. Момичето е убито, а тялото му са го скрили някъде. Ако е бил някакъв маниак, не можем да предприемем нищо, докато не се появи тялото. Ако този идиот е някой от познатите на Вера — ще го намерим. Втората версия — момичето е отвлечено с цел откуп. Но тогава е неразбираемо защо похитителите досега мълчат. Всяко тяхно забавяне в такъв момент би било пагубно. Бащата може да се паникьоса, да привика милицията и така нататък. Общо взето, ще се създаде нежелателна суматоха. Въпреки това не бива да се изключва и тази версия. Бащата е влиятелен и богат човек. Третата версия не ми се струваше достатъчно основателна, докато Макс не потвърди, че момичето наистина е талантливо...

— Така е — кимна Макс. — Наистина досега не е направила нищо значително, но е важен самият подход. Тя никога не минава по вече прокарани пътища, винаги търси свои собствени. Това ѝ помага да намери оригинални и непредсказуеми решения.

— Точно за това говоря — продължи Денис. — В днешно време един талантлив програмист е далеч по-полезен от когото и да било.

— Може ли да се окаже, че Вера е била отвлечена, за да използват таланта ѝ по пряко предназначение? — избоботи Володя Демидов.

Денис сви устни.

— Не бих казал, че влизането в чужда база данни е прякото предназначение на един програмист.

— И въпреки това повечето от талантливите програмисти с това си осигуряват живота — отбеляза Сева Голованов. — Напълно е възможно да са използвали Вера като хакер. Затварят я в някаква стая, слагат ѝ компютър с интернет връзка и я принуждават да работи. Ако момичето наистина е отвлечено. На тази възраст хлапетата често бягат от къщи. Как ти се стори Акишин?

Денис Грязнов потри с пръст челото си и каза:

— Външно е доста неприятен субект. Лицето му е прекалено... нервно. Като след контузия. Устните му непрекъснато се движат, дори когато Акишин мълчи. А иначе... — той сви рамене. — Напълно нормален човек.

— Какво знаем за жена му? — попита Филя.

— Разговарях с нея — отвърна Денис. — Татяна Олеговна Акишина е интересна жена. Първо, много е красива...

— Ясно е на кого прилича дъщерята — забеляза Филя.

— Второ, тя се държа далеч по-спокойно от мъжа си. — Денис отново потри с пръсти чело и замислено изрече: — Да, доста сложна жена. От нея се излъчва някаква сила. Вероятно е и много добра актриса. Все пак усещах, когато ме разиграваше, но, общо взето, имам богат опит. Обаче съм сигурен, че пред другите всичките ѝ трикове минават незабелязано.

— В какви моменти ти се стори, че фалшиви? — попита Сева Голованов.

— Когато казваше, че семейството им е много сплотено. И когато твърдеше, че никога не са имали конфликти помежду си. Акишини имат и син — Артур. Двадесетгодишен, студент в МГУ^[1]. Не успях да поговоря с момчето, беше на лекции. Възнамерявам да го направя утре. Между другото, днес вечерта имам среща с приятелката на Вера. Надявам се, че тя ще знае нещо повече за „извънсемейния“ живот на Вера Акишина.

— Това се подразбира — съгласи се Сева. — Тогава очертавай фронта на работата и да се захващаме.

— Окей! — кимна Денис. — Та така...

Съвещанието продължи още час, след което колегите пиха по още една чашка кафе и се заеха с работа — всеки със своята.

[1] Московски държавен университет. — Б.пр. ↑

3.

Денис се срещна с Ина Шилова, най-добрата приятелка на Вера Акишина, в първи хуманитарен корпус на университета, в библиотеката. Забелязал слабичкото, късо подстригано тъмнокосо момиче с червен пуловер, той се отправи към нея, лавирайки между редиците от маси, зад които унило бяха залегнали зад учебниците си студентите.

Мястото до Ина бе свободно. Денис седна и надникна в разтворената книга, която четеше момичето.

„Ако в някой човек се всели Дева Граха, то неговото лице напомня разцъфнал лотос; той има добър поглед; никога не е зъл или мълчалив; потта, изпражненията и урината му се отделят в малки количества...“

Момичето се откъсна от четивото си и погледна недоволно към Денис.

— Вие ли сте Ина Шилова? — шепнешком попита той.

Лицето на момичето се успокои. Тя се усмихна приветливо.

— Точно така. А вие би трябвало да сте Денис Андреевич.

— Същият — кимна Грязнов. — Мога ли да знам що за ужаси четете?

— Подготвям курсова работа по аюрведическа демонология — отвърна Ина. — Имам изпит по културология.

— Преча ли ви?

Ина внимателно се вгледа в лицето на Денис, след това загадъчно се усмихна и бавно поклати глава.

— Изобщо не. Трябва да я представя след два дни. Дотогава ще се справя хиляда пъти. Знаете ли... хайде да отидем да запалим по цигара и ще си поговорим.

След няколко минути те бяха на безлюдното стълбище. Ина извади кутия „Вог“, измъкна тъничка бяла цигара и я пъкна между ярко оцветените си устни. Погледна въпросително към Денис. Той извади от джоба си запалка, поднесе я към цигарата на момичето и въртна колелцето.

Ирина запали и кимна.

— А вие? — попита тя, пускайки облаче дим.

— Аз не пуша — отговори Денис.

— Така ли? — тънките вежди на момичето учудено се вдигнаха нагоре. — Тогава защо имате запалка?

— Точно за такива случаи — каза Денис.

— Хм... — Ина леко се усмихна. — Явно сте предвидлив човек.

— Старая се... — отвърна Денис. — Но за съжаление не всичко може да се предвиди.

Ина кимна, след това погледна през прозореца и замислено произнесе:

— Казвате, че Вера е изчезнала...

— Напълно е възможно — отговори Денис. — Вече два дни не се е прибираща вкъщи.

— Странно... — Ина тръсна пепелта от цигарата си в ламаринената урна. — Не е в нейния стил. Тя дори не ходеше по нощните клубове.

— Защо?

— Съвременната музика я дразнеше. Наричаше я „млатилка“. Освен това в клубовете винаги е опушено и всички поркат бира. А Вера не понася алкохол. А и тютюневият дим я дразнеше. Даже няколко пъти се карахме заради това.

— А как се отнасяше към момчетата? — попита Денис. — Все пак Вера е много красиво момиче.

Ина въздъхна.

— Така е. Спомням си, че в първи курс нашите момченца даже се сбиха заради нея.

— Само в първи курс ли? А как са нещата сега?

— Хм... — Ина дръпна от цигарата си, протегна я настрани и издиша дима през ъгълчето на устата си. — Денис Андреевич, не ви ли се струва, че нямам правото да разгласявам чуждите тайни. Особено когато се отнасят до любовните интриги на приятелката ми?

Денис отрицателно поклати глава.

— Не, не мисля така. Напълно е възможно да се окаже, че от това, което сега ми разкажете, ще зависи животът на Вера. Оценявам вашата преданост към приятелката ви, но в дадения случай дискретността е неуместна.

Ина се усмихна.

— Защо не — казахте го достатъчно ясно и разбираемо. Е, добре. Вера сега си има постоянно гадже. Въпреки че в този случай думата не е съвсем точна.

— Защо?

Ина погледна право в очите на Денис и каза:

— Може и да греша, но според мен Вера въобще не е спала с него.

Денис не се сети как да изкоментира тази реплика, затова реши да измени посоката на разговора.

— Не сте особено разтревожена за това, което се е случило с Вера — отбеляза той. — Все пак е изчезнала най-добрата ви приятелка, а вие го възприемате спокойно и хладнокръвно.

— Грешите — възрази Ина. — Просто не желая да показвам чувствата си пред всеки срещнат. — Ина сухо се усмихна. — При това аз съм й толкова най-добрата приятелка, колкото Стасик Тоцки е нейно гадже. Знаете ли, Денис... Извинете, забравих бащиното ви име.

— Само Денис.

— Знаете ли, Денис, Вера е момиче, което си е самодостатъчно. Не я интересуват околните. Тя предпочита да прекарва времето си пред компютъра, а не с приятелки и приятели.

— Не е ли затворена и комплексирана?

— Откъде-накъде? — учуди се Ина. — Не е. Изобщо не е. Тя е момиче, което е напълно уверено в себе си и общува с останалите леко и непринудено. Но само ако тя самата го е поискала. Проблемът е единствено в това, че рядко й хрумва.

— Кажете, Ина, Стас Тоцки във вашия курс ли е?

— Не — отвърна момичето. — Той е във философския факултет. Вера се запозна с него в стола. — Ина се усмихна широко. — Беше смешна история. Стояха един до друг на опашката и Стас изля върху джинсите й чаша компот. След това се втурна да я изтрива с кърпичката си, но бутна подноса и преобърна върху Вера чиния със супа. — Ина поклати глава. — Общо взето, глупчо. Не знам какво намира в него. По принцип е доста симпатично момче, но иначе е пълен загубеняк.

— Забавно — каза Денис. — Как бих могъл да го намеря?

— Съвсем лесно — сви рамене Ина. — Качете се на единадесетия етаж и погледнете програмата на лекциите му. Той е в трети курс. Ще го хванете в паузите и ще си поговорите. Макар че, честно казано, не виждам за какво. Вероятно Стасик нищо не знае.

Ина дръпна от цигарата си, след това я хвърли в урната, усмихна се и добави: — Пълен цървул.

— Казахте, единадесети етаж? — повтори Денис.

— Точно така. Можете веднага да се качите и... — Ина се сепна. Тъмните ѝ очи заблестяха. Тя докосна ръкава на Грязнов и каза: — Знаете ли, Денис, имаше още една история... Вярно, че беше доста отдавна. Толкова отдавна, че почти бях забравила за нея. Кой знае, може това да има някаква връзка с изчезването на Вера.

— Слушам ви внимателно — каза Денис.

— Става дума за това, че миналата година Вера бе в Париж...

— На конкурса за програмисти? — уточни Денис.

Ина кимна.

— Да. Но отначало тя отиде в Париж, за да свърши някои неща за фирмата, в която работеше. Там правеха някаква изложба — не знам как точно я наричаха. Изложбата беше организирана в компютърния промоционален център, а Вера работеше като мениджър на щанда на тяхната фирма. И така, по време на някакво мероприятие някакъв мъж отишъл при Вера и я заговорил на английски. Казал ѝ, че се интересува от руски фирми. Вера го насочила, обяснила му всичко възможно. Но по-късно се оказало, че човекът се интересува не толкова от руски фирми, колкото от едно определено руско момиче. И това момиче се наричало Вера Акишина.

— Започнал да я сваля? — попита Денис.

Ина прекара връхчето на езика по устните си и се усмихна.

— Точно така. Ходил подир нея, подарявал ѝ цветя... Но след като изложбата свършила, Вера се върна в Москва.

— С това ли е завършил романът им?

— Де да беше така. Само след един месец чужденецът се появи в Москва и предложи на Вера ръката и сърцето си. Можете ли да си представите?

Денис подсвирна.

— Не може да бъде! А Вера?

Ина въздъхна.

— Отказа. Тя вече си имаше Стас Тоцки.

— А нейните родители знаеха ли цялата тази история?

Ина се замисли за секунда, след това поклати глава.

— Едва ли. Вера никога не посвещаваше старците в личните си неща. Обикновено оня я пресрещаше пред университета, след това отиваха да се разхождат по площада. Така скитосваха около две седмици, после чужденецът изведнъж изчезна някъде. Спомням си, че попитах Вера къде се е дянал, а тя ми отвърна, че се е прибрал вкъщи, в Лондон. След това не съм го виждала. А и Вера вече не го споменаваше.

— Не си ли спомняте как се казваше?

Ина намръщи челцето си.

— Мм... Като че ли името му бе Дейвид. А фамилията... така и не разбрах фамилията му.

— А кой друг, освен вас знаеше за съществуването на Дейвид?

— Нямам представа. Може би брат й, Артур... Но едва ли. Вера не си общува много с него.

— Защо? Нали казахте, че Вера е дружелюбно и общително момиче?

Ина замислено намръщи красивите си веждички.

— Ама че въпроси задавате, Денис. Откъде да знам какво не е наред между тях? Може да я е влачил за косите, когато са били малки. А може и да са се скарали заради някое момче — всичко е възможно.

— Той да не би да е хомосексуалист?

Ина разпасано се ухили и сви рамене:

— Не знам, не съм проверявала. В днешно време е трудно да се открие нормално момче. Има вид на мачо, а като ти влезе в леглото, се превръща в плужек. Или е направо педал.

— Да, явно частният ви живот не е лесен — не без ирония отбеляза Денис.

Ина присви блестящите си кафяви очи.

— Мисля, че не си струва да ме иронизирате — не съм го заслужила, нали?

Денис кимна покорно и каза помирително:

— Добре, няма повече. Извинете ме. Значи Вера не се разбира особено с брат си. Доколко не се разбира?

— Въобще — отговори Ина. — Общуват си като всеки брат и сестра. Но крият тайните си един от друг и всеки живее собствения си живот. Характерите им са различни, нали разбирате?

— Всичко е ясно — каза Денис.

— Нека ви посъветвам: когато разговаряте с Артур, не се опитвайте да се шегувате с него. Той е много самолюбив и обидчив, като момичетата е.

— Благодаря ви за съвета, Ина. Както и за разговора.

Тя махна с тънката си ръка.

— Добре де, всичко е наред.

Денис подаде ръка на момичето. Тя се усмихна и пъхна дланта си в лапата на Грязнов. Смутен за секунда, Денис повдигна към лицето си ръката на Ина и леко я докосна с устни. Бузите на Ина леко порозовяха.

— Странен човек сте вие, Денис Андреевич — каза с усмивка тя.

4.

Грязнов се срещна със Стас Тоцки на следващата сутрин. Младежът явно бе учуден.

— Ч-частен детектив? — не повярва той на ушите си. — А пък аз си м-мислех, че те съществуват само във филмите.

Тоцки леко заекваше, а гласът му, независимо от незабележимата външност, бе басов като на медна туба.

— Понякога се срещат и в реалността — каза Денис, внимателно разглеждайки гаджето на Вера Акишина.

Момчето бе високо, със светла коса и светлокафяви очи. Аморфни устни, безволева брадичка. Както отбеляза Ина — нищо особено. От външността единствено хубавото бяха очите му — големи и добри като на крава, обрамчени с дълги, пухкави мигли.

— Ще ми отделите ли петнадесетина минути? — попита Денис.

— Общо в-взето, мога н-няколко — отвърна Стас, продължавайки да разглежда Денис с кравешко учудване. — Но бих могъл и малко да закъснея. Мисля, че н-нищо страшно няма да стане.

— Прекрасно. Бих искал да си поговорим за вашата приятелка, Вера Акишина.

— За Вера? — Тоцки недоумяващо размаха миглите си. — А какво се е с-случило?

— Надявам се, нищо страшно. Просто от три дни вече не се е прибираща вкъщи. Не знаехте ли?

— Не — врътна глава Стас. — И какво, ок-казва се, че е изчезнала?

— Нещо такова — кимна Денис. — Нямате ли някаква представа къде би могла да бъде?

— Не. Нямам понятие. — Внезапно в очите на Тоцки се мярна тревога. Изглеждаше така, като че ли едва сега схваща истинския смисъл на думите на Денис. — Ама че работа! И къде би могла да е отишла?

— Ако знаех, нямаше да ви питам същото — строго каза Грязнов. — Кога се видяхте за последен път?

— Аа... — Тоцки се почеса по тила. — Видяхме се точно преди три дни. Я почакайте!... Да, преди три дена! Онази вечер си загубих м-мобилния телефон.

— Откраднаха ли ви го?

— Ами да — кимна Тоцки. — Малко след това трябваше да се срещнем с Вера на „Пушкинския“. Бяхме се разбрали да ходим на кино. Вера вече закъсняваше доста. Потърсих в джоба си м-мобилния, за да ѝ се обадя, обаче го нямаше. Отначало помислих, че съм го забравил вкъщи, но с-след това, когато се прибрах, разбрах, че е изчезнал.

— Мобилният, разбира се, е нещо нужно. Струва си човек да се разтревожи за нещо такова. Но се питам защо не ви е интересувало това, че Вера не е дошла на срещата?

— З-защо да не съм се интересувал? Интересувах се. Искях да ѝ се обадя от автомат, но не можах да намеря наблизо. Вера всеки момент можеше да се появи до киното и след като не ме намери, да си замине. Страхувах се да не се разминем. След това почаках още двадесет минути — за да съм сигурен, и едва после отидох до телефонния автомат... Господи! Нима са я отвлекли същата онази вечер?

— Така изглежда. И какво стана после? Не успяхте ли да се свържете?

— Защо? Успях. Артур, братът на Вера, ми каза, че тя не се чувства добре и си е легнала да спи по-рано. Освен това ми каза, че Вера цялата вечер ме е търсила по мобилния, но никой не ѝ отговарял.

— А на следващия ден? — настояваше Денис. — Не ѝ ли звъннахте на другия ден?

— Ама р-разбира се! И отново се обади Артур. Каза ми, че Вера е в банята. — Тоцки развълнувано разроши с длан косата си. — По-късно пак ѝ звънях и Артур отново ме разкара. Каза, че Вера вече си е легнала и че все още не ѝ е д-добре. Това се случи... з-завчера. Вчера имах много работа и забравих да ѝ се обадя отново. А днес сутринта не се обадох, защото си мислех, че вероятно още спи. Не исках да я съб-буждам, нали разбирате?

— Разбирам — с лек присмех отвърна Грязнов. — Това означава, че нямате представа къде би могла да бъде?

— Никаква!

— Добре. Тогава още един въпрос: не знаете ли дали между познатите на Вера няма един англичанин на име Дейвид?

Тоцки се замисли, след това решително поклати глава.

— Не го знам. А кой би трябвало да бъде?

Денис Грязнов надникна в кафявите, бездънно наивни очи на Стасик Тоцки и каза:

— Общо взето, никой. Добре, ако си спомните нещо важно — обадете ми се. Ето визитката ми. — Денис я подаде на младежа. — И още: не казвайте на никого, че Вера е изчезнала. Няма смисъл предварително да се вдига паника.

— Да, да, разбира се! — разгорещено го увери младежът.

— Довиждане.

Когато Денис се качи в асансьора, Стасик Тоцки все още стоеше на площадката и ошашавено се взираше във визитната картичка на детектива.

Разговорът с брата на Вера Акишина, Артур, трая малко по-дълго, отколкото със Стас Тоцки, но в крайна сметка се оказа също толкова беден откъм информация.

Артур, високо светлорусо момче със студени сини очи, бе немногословен и неприветлив.

— Предполагам, че баща ми ви е казал всичко, което трябва. Аз изобщо нямам какво да добавя.

— Баща ви е едно, вие сте друго. Имате ли някакви предположения къде може да е Вера?

Артур погледна Денис, намръщи белезникавите си вежди и завъртя глава:

— Не.

— Чували ли сте някога за англичанина Дейвид? — попита Денис, внимателно наблюдавайки реакцията на момчето.

— За Дейвид? — Артур замислено подъвка долната си устна и сви рамене. — Като че ли не. А той какъв е? Познат на Вера?

Дори Артур да беше чувал за Дейвид, той с нищо не го показва. Денис леко поклати глава:

— Няма значение. По-добре ми кажете: и вие ли ще ставате програмист?

— Абсолютно вярно — усмихна се Артур. — Също като Вера. Знаете ли, ние с нея решихме да вървим по стъпките на баща ни. Защо,

това да не предизвиква у вас никакви криминални идеи?

— Я стига, Артур — по-добре ми кажете през последните дни говорили ли сте с приятеля на Вера Стас Тоцки?

Артур кимна.

— Разбира се. Той ми се обади вечерта, когато Вера изчезна. Казах му, че си е легнала.

— Не се ли учудихте, че Тоцки пита за Вера, когато би трябвало да е в киното и да гледат заедно филма?

По лицето на Артур не трепна нито един мускул.

— Не знаех нищо за плановете на Вера — сухо отвърна той. — Тя би могла да се намира където и да било.

— Тогава защо сте излъгали Тоцки?

— Защото не ми харесва, ясно ли ви е? — рязко каза Артур, леко повишавайки глас. — Не мога да го търпя той червей!

— Защо? — спокойно попита Денис.

Артур схвана, че е прекалил, и отново понижи глас.

— Нищо конкретно. Нали знаете как става — определен човек не ви харесва и толкова. На физиологическо ниво е.

— Какво пък, наистина се случва — съгласи се с младежа Денис. — Артур, вие работите ли някъде?

— Нима баща ми не ви е казал?

— Забравих да го попитам за това — вежливо отвърна Денис.

Артур кимна.

— Да, работя. Едни мои приятели имат малка фирма... Водя се там на половин заплата. Адаптираме чуждестранни компютърни програми.

— Какви например? — запита Денис.

Артур сви рамене.

— Всякакви. От обучаващи програми до игрички.

— И харесва ли ви?

— Работа като всяка друга — неохотно отвърна Артур. — Случват се и по-лоши, но има и по-добри.

— И това е вярно — Грязнов отново се съгласи с младежа. — Не бихте ли могли да ми оставите телефоните си? Мобилен, служебен? Ако разбере нещо ново — ще ви се обадя веднага.

Молбата на детектива леко учуди Артур Акишин, но той не възрази.

— Да, разбира се. Записвайте.

Денис записа номерата, продиктувани от Артур.

— Нещо друго? — попита младежът.

— Като че ли не. Важното е да поддържаме връзка. Довиждане.

След като се разделиха с Акишин-младши, Денис Грязнов се отби в кафето и изпи чаша портокалов сок с кроасан, размишлявайки върху неприятното впечатление, което му бе направил Артур.

След това Денис Грязнов се отправи към офиса на Акишин-старши, където проведе с него дълъг и подробен разговор относно онова, с което се занимаваше Сергей Михайлович. В началото Акишин приемаше въпросите на Денис на нож, но след това Грязнов напомни на бизнесмена за обещанието му да помага с каквото може и Сергей Михайлович се укроти.

— Би трябвало да разбере невъздържаността ми, Денис Андреевич — жалостиво изрече той. — Аз и жена ми вече две нощи не спим, дежурим до телефона. Току-виж, Вера се обадила. Дори не бих ходил и на работа, но не ми се ще да подвеждам хората.

Сергей Михайлович извади кърпичка от джоба си и шумно се изсекна.

— Питате ме с какво се занимавам сега? Моля, ако това ще помогне с нещо на разследването, ще ви отговоря с удоволствие. Въпреки че не разбирам с какво може да ви е полезна тази информация...

Докато слушаше Акишин, Денис мислено се похвали, че не бе пратил при бизнесмена Филя Агеев или Сева Голованов. Оперативниците нямаше да изтраят икономическите термини, с които изобилстваше словото на Акишин. Пред теоретичните размишления те предпочитаха екшъна. След речитатива на Сергей Михайлович щяха да са грохнали и да се проснат в дълбок сън.

— Почакайте... — внезапно прекъсна Денисов Акишин.

— Споменахте, че в цялата тази работа е замесен милиардерът Лайъм Плат, който умря тия дни?

— Не само че е замесен, но е и главният наблюдаващ. Блокиращият пакет акции на нашата компания е негова собственост.

Очите на Денис лакомо заблестяха — той усети, че е напипал своята плячка.

— Всъщност какво е вашето положение в компанията? — попита Денис.

Акишин се смръщи.

— Вече ви казах.

— Казахте доста неща, но аз не всичко разбрах — невъзмутимо заяви Денис. — Бъдете така добър да повторите, много ви моля.

Акишин въздъхна и отново повтори:

— Аз съм независим директор. Занимавам се със закупуването на програмно осигуряване, което би могло да създаде комплексна система за автоматизация на регионалните клонове на компанията. Обяснявам ли разбираемо?

Денис учтиво се усмихна в отговор.

— Та така, програмното осигуряване...

— Сергей Михайлов — прекъсна Грязнов бизнесмена, — не бихте ли могли да се спрете по-подробно на отношенията ви с мистър...

В джоба на Акишин записука телефонът му.

— Извинете — каза той и притисна апарата към ухото си. — Слушам ви... Да, разбира се... Не... Не... Идвам веднага. — Акишин прибра телефона в джоба си, погледна виновно Грязнов и разпери ръце: — Моля да ме извините, Денис Андреевич, но ще се наложи да продължим нашия разговор по-късно. Нали ме разбирате — шефовете не обичат да чакат.

— Така е — кимна Денис, скрито вбесен от непредвидената пречка, която прекъсна разговора точно когато нещо започна да се прояснява. — Кога ще можем да продължим разговора?

— Може би още довечера — отвърна Акишин, след като помисли малко. — Веднага щом се освободя, ще ви се обадя.

— Държа да се чуем. Това е и във ваш интерес.

Акишин стана от стола и подаде ръката си на Денис, показвайки, че аудиенцията е приключила.

5.

За един ден колегите на Денис Грязнов свършиха доста работа. Така или иначе парите, които Акишин-старши даде за текущи разходи, им позволиха да разгърнат работата си на широк фронт. И още вечерта трудът на детективите донесе първите си плодове.

Преди да натисне бутона „enter“, Филя отправи към колегите си тържествуващ поглед.

— Бих помолил хората със слаби нерви да се оттеглят — рече той. После погледна към Макс и добави: — Децата също.

Макс му показва масивния си юмрук. Филя изчака още секунда, но забелязал строгия поглед на Володя Демидов, чукна с пръсти по клавишите на лаптопа. В притихналия кабинет се разнесоха гласовете на двама младежи:

— Андрей, аз съм Артур.

— Здравсти, Артур! Защо се обаждаш? Да не се е случило нещо?

— Засега нищо, но... Андрей, току-що говорих с един човек. Той... Общо взето, той е частен детектив, който татенцето е наел.

— И какво?

— Изглежда ми доста проникателно типче. Може и да се докопа до нещо.

— Я по-кратко, Артурик. Май напоследък гледаш прекалено много телевизия. Епохата на частните детективи приключи още по времето на Конан Дойл. Сегашните могат само да надничат през ключалките. У вас имате ли ключалки?

— Ти май не разбираш... Струва ми се, че не трябва... Не схващаш ли, той ме разпитваше! Вероятно ме подозира. Мисля, че знае нещо за „Платинената карта“...

— Какво ще знае? По-кратко, Артур. Няма откъде, нали?

— Аз... не знам. Но погледът му беше един такъв особен... Обаждам ти се, за да внимаваш.

— Добре де. Постарай се да не се паникьосваш. Ако се ошашавиш, ще се превърнеш в първия заподозрян. И следващите два дни въобще не ми се обаждай. Единствено ако се случи нещо извънредно... Ясно ли е?

— Разбрах те. Ще се чуем пак.

— Хайде!

Записът свърши.

— Bravo — приветства чутото Володя Демидов. — Вече има за какво да се хванем.

— Лепнах му чип на пуловера — информира Филя. — Изработих го чисто. Но веднага след този разговор Акишин отиде в тоалетната и явно там е изтърсил чипа на пода. Ето го. — Агеев остави върху бюрото миниатюрния ретранслатор с размера на главичка на карфица.

В очите на Филя Агеев застина истинска скръб.

— Обаче вече не работи — резюмира той.

— Няма нищо страшно — утеши го Денис Грязнов, любител на техническите нововъведения. — Татенцето Акишин си плаща всичко. А ти уреди ли външното проследяване?

— Да — кимна Филя. — Закачих на Артур един мой агент. Оня пъргавеляк от Ординка. Няма да го изтърве. Аз ще го сменя след два часа.

— Страхотно — насърчи го Денис и се обърна към Володя Демидов. — Демидич, какво става със служебния телефон на Артур?

— Подслушва се — басово информира Демидов. — Бях при него в качеството на клиент. Офисът му е малък. Три хлапета седят зад компютри. Лепнах му бръмбара, докато те се ровеха в документацията.

Володя млъкна. Денис присви очи и се усмихна.

— Добър отчет — оцени той. — Нищо излишно, всичко е по същество. Голованов ли записва разговорите?

Демидич кимна с масивната си глава.

— Да.

— Отлично — отново ги похвали Денис. — Ще понагледаме Артур ден-два, ще му послушаме разговорите — току-виж сме разбрали що за карта е тая, „Платинената“.

— Прилича ми на име на банда — забеляза Филя.

— Тъй, тъй — усмихна се Демидич. — Нещо като „Черната котка“. Те поне са рисували черни котки по стените, а тия какво ще рисуват?

Филя не успя да отвърне. Телефонът върху бюрото на Грязнов звънна. Денис вдигна слушалката.

— Грязнов слуша... Здравейте, Татяна Олеговна. Слушам ви... — Известно време той мълча, свъсил възрижките си вежди. След това каза: — Добре, разбрах ви. Стойте си вкъщи. Аз ще дойда при вас.

Денис остави слушалката и погледна колегите си.

— Работата приема комичен обрат — каза той спокойно и без каквото и да било сарказъм. — Изчезнал е Сергей Михайлович Акишин, чиято дъщеря търсим.

— Как така е изчезнал? — не разбра веднага Филя. — Кога?

— Днес сутринта — отвърна Денис. — Обадил се на жена си по телефона от колата. След това връзката внезапно прекъснала. Татяна Олеговна през целия ден опитвала да се свърже с него, но без резултат. Тя си помислила, че мъжът ѝ е отишъл в офиса си, и звъннала там. Секретарката на Акишин казала, че днес не се е появявал. А преди половин час от МУР се обадили на Татяна Олеговна и са ѝ казали, че при тях е шофьорът на Акишин. Похитителите са го напомпали с някаква гадост, затова той и досега не може да обясни разбираемо какво точно се е случило. Само казва, че шефът му е бил отвлечен от хора с черни маски.

— Къде е станало това? — попита Сева Голованов.

— Близо до железопътния прелез в района на Тайнинка — отговори Денис. — Вилата на Акишини е недалеч от там. Той бил тръгнал за там.

Компютърджията Макс разтри с пръсти възпалените си от седенето пред монитора очи и попита:

— Какво ще правим?

— Сега ще се отбия при Акишина — каза Денис — и заедно с нея ще отидем в МУР. Надявам се момчетата да си припомнят още някаква стара информация. А вие продължавайте да разработвате

Артур. Ако има нещо общо с това, вероятно ще се размърда. Само на вид е печен, иначе е нервно хлапе и е склонен да се паникьосва. Макс, продължавай да наглеждаш всички разработки на Вера Акишина. Търси следите ѝ по всички възможни места. Мини с дребното сито всички сайтове. Усещам, че там може и да се намери за какво да се хванем.

— Дадено — декларира готовността си Макс.

ГЛАВА ПЕТА
ВТОРОТО ОТВЛИЧАНЕ

1.

В онази утрин Сергей Михайлович Акишин още не знаеше, че ще престане да вижда слънцето далеч преди нощта да е настъпила. Той остави без отговор въпроса на Денис Грязнов относно мистър Плат не заради налудничавите идеи на началството си, а поради съвсем други причини. Един господ знае колко душевни усилия струваше на Сергей Михайлович да запази самообладание, когато доближи до ухото джиесема си.

— Слушам — каза Акишин.

— Добре правиш, че слушаш — чу той в отговор хрипкав и очевидно съзнателно изменен глас. — Кротувай, ако искаш да видиш дъщеря си жива.

— Няма да има проблеми — отвърна Сергей Михайлович, като с все сили се опитваше да запази спокойствие.

— Дудката ти подслушва ли се?

— Не.

— Нали не искаш да направиш лошо на дъщеря си?

— Не — потвърди Сергей Михайлович.

— Тогава се качвай в колата и пристигай във вилата в Тайнинка. Без изобщо да се бавиш. И имай предвид: ако кажеш някому дори дума за това — аз със собствените си ръце ще измъкна сърцето на момиченцето. А след това...

— Идвам веднага — прекъсна излиянията на непознатия Сергей Михайлович.

— Хайде довиждане!

Сергей Михайлович прибра телефона си, погледна към Грязнов (дали не бе забелязал нещо), след това разтвори ръце, преструвайки се, че съжалява.

— Извинете ме, Денис Андреевич, но ще ни се наложи да отложим този разговор. Както сам разбирате — шефовете не обичат да чакат.

— Вярно е — спокойно отвърна Грязнов. „Слава богу, май нищо не усети“ — помисли си Сергей Михайлович. — Кога ще можем да

продължим разговора? — попита Денис.

„Де да знаех!“ — мрачно помисли Акишин, а гласно изрече:

— Може би още довечера. Веднага щом се освободя, ще ви се обадя.

— Държа да се чуем. Това е и във ваш интерес.

Веднага след като Денис Грязнов затвори вратата, Сергей Михайлович набра номера на шофьора си.

— Витя, колата да е пред входа! Излизам след две минути!

През целия път в главата на Сергей Михайлович се въртеше една и съща мисъл: „Ще им предложи за заложник себе си. Ще им обясня, че за тях е по-изгодно да искат откуп за мен. За Вера бих могъл да платя само аз, докато за мен ще плати компанията ми. Те не могат да не ми повярват. Длъжни са!“

— Давай по-бързо, Витя! — каза на шофьора Акишин, вече нямайки сили да сдържа емоциите си.

— Какво се е случило, Сергей Михайлович? Нали не бързаме за работа, а отиваме на вилата?

— Важното е да караш колкото се може по-бързо, а после ще ми задаваш въпроси.

Всичко стана, когато бялото ауди на Акишин спря на железопътния прелез. Докато чакаха влака, шофьорът Витя извади от жабката цигарите си, а Акишин отвори телефона си:

— Ало, Таня, да си се чувала с Вера?... Аз също нямам никакви новини. Сега съм с колата. Отивам към...

Акишин не успя да довърши. А Витя не успя да запали цигарата си. Близко до аудито, скърцайки отчаяно спирачки, спря черна волга със сини милиционерски номера. Вратите се отвориха и отвътре изскочиха трима мъжаги с камуфлажни униформи и черни качулки.

— Стига бе, пичове, какво ви става?! — изумено изкрещя шофьорът Витя.

Яките момчета за секунда измъкнаха недоумяващия Витя от колата и го проснаха по лице на асфалта. Тъй като беше здравеняк и смелчага, Витя се канеше да изсипе куп отчаяни псувни по адрес на „мръсните ченгета“, но една инжекция в шията доста бързо го успокои. Дотогава Сергей Михайлович вече бе преместен във волгата. За разлика от Витя той дори не се опита да продума.

Веднага щом Сергей Михайлович се озова на задната седалка на колата, един от похитителите бързо и умело върза ръцете му със скоч, а другият нахлузи върху главата му черна качулка.

— Ако седиш мирно, няма да пострадаш — каза му оня, който го върза. — Драпай, брато!

Сергей Михайлович усети, че колата тръгна, и едва тогава се осмели да зададе въпроса си:

— Какво става с Вера? — високо изкрещя той. — Жива ли е?

— Нищо й няма — отговори на Акишин същият „спецназовец“.

— При нея ли ме карате?

— Да бе. При нея.

— Момчета, много ви моля, не закачайте дъщеря ми. Готов съм да ви платя, само кажете колко.

— Брато, затвори му на тоя плямпалото, докато не съм го треснал аз.

— Стига си плещил — каза на Акишин първият. — Като стигнем до бърлогата, там ще те светнат.

— Имате ли там някакъв началник?

— При нас всеки сам си е бос. Стига си дрънкал.

Сергей Михайлович предпочете да не възразява. Стана му ясно, че си няма работа със спецназовци, а с обикновени мутри. А от тях би могло да се очаква всичко.

Двадесетина минути пътуваха в мълчание. След това вторият похитител, оня, който нахлузи качулката на главата на Акишин, внезапно каза:

— Ей, балък, мърдаш ли още?

— Да — отвърна Сергей Михайлович.

— Браво, юнак си. Я чувай, твоята щерка си я бива. За такива цици турците ще ни сипят бала мангизи.

Като че ли нещо вътре в Акишин се скъса.

— Вие... вие няма да посмеете — с усилие изговори той. — Аз...

— Добре бе, не се коси — рече първият похитител. — Дъщеря ти не е при нас. Ей, брато, за чий го пързеляш?

— Я се разкарай — отвърна му вторият похитител. — Теб какво ти пука?

— Не разбрах — каза Акишин, вече преодолял първия шок. — Какво значи всичко това? Казвате, че дъщеря ми не е при вас? Тогава къде е?

— Не сме в тая тема — отговори му първият. — Аверчето те пързала само за майтап. И да ти кажа честно, не знаем нищо за малката. Дрънкахме за нея само за да те изкараме от бърлогата.

— За да ме примамите? — Сергей Михайлович отново усети в гърдите си огромна празнина. — Тогава как сте разбрали, че Вера е отвлечена?

— Откъде, че и как... Нали ти, смотаняко, сам раздрънка всичко. А и по жицата само за дъщеря си плямпаш. Как да не разбере човек?

— Да, но аз...

Единият от похитителите късо и рязко удари Акишин с лакът в лицето и Сергей Михайлович се задави.

— Много дърдориш, маймуно — изрече похитителят. — След малко пристигаме.

2.

В кабинета на оперативника беше много задимено от цигарите. Димът висеше в средата на стаята като дрипав сив облак и се разстиляше по тавана. Татяна Олеговна слушаше оперативника мълчаливо, стараейки се да не го прекъсва. Под очите имаше тъмни вадички от разтекла се козметика. Очите на Акишина бяха полупритворени, като че ли бе изпаднала в транс.

Обратно, лицето на Денис Грязнов бе нервно и оживено. Той току мръщеше вежди, прехапваше долната си устна и изобщо се държеше така, като че ли нямаше търпение да скочи от мястото си и да се втурне да търси изчезналия бизнесмен.

Докато говореше, оперативникът от време на време хвърляше неприязнени погледи към Грязнов, сякаш искаше да му покаже, че неговото присъствие в кабинета е съвсем излишно.

— Станало е горе-долу така — завърши оперативникът. — Татяна Олеговна, нямате ли някакви подозрения или догадки относно всичко това?

Акишина изхлипа и прокара кърпичка по зачервените си от плач очи.

— Какви догадки бих могла да имам? — изрече тя с треперещ глас. — Само за няколко дена отвякоха дъщерята и мъжа ми, а вие искате да седя тук и да правя предположения?

— Ако само роните сълзи и се оплаквате от съдбата, едва ли ще успеем някога да намерим близките ви — строго рече оперативникът.

— Андрей, карай по-деликатно — помоли го Денис Грязнов.

— А ти, Грязнов, не си отваряй много устата — мрачно реагира оперативникът. — Имай предвид: ако ни се пречкаш в краката, ще ти забраним достъп до делото. И изобщо ще затворим вашата кантора, мамка й. Само частни детективи ми липсват тук.

Денис се усмихна:

— Е, чак пък да ни затворите — за това няма да ви стигнат силите.

— Какво няма да ни стигне? — присви очи оперативникът.

— Пълномощията — доуточни Денис. — И надали можеш да ми забраниш да се занимавам с това дело. Искаш ли един добър съвет, Андрей?

Оперативникът се ухили и леко склони глава встрани, все едно че казваше: „Целият съм внимание.“

— Та така — продължи Грязнов, — ние при всички случаи ще продължим да се занимаваме с това дело... Ако, разбира се, самият Сергей Михайлович не ни се обади и не отмени поръчката си. И затова, вместо да се караме, предлагам да обединим усилията си.

— Доколкото разбрах, Акишин ти е възложил да намериш дъщеря му, тогава заминавай да я търсиш. А що се отнася до отвличането на самия Акишин...

— Една минута... — прекъсна оперативника Татяна Олеговна, изваждайки от чантичката телефона си. Тя приближи слушалката до ухото си. — Слушам ви... Да... Да... Моля ви, не му причинявайте болка! Ще ви платя каквото поискате!...

Оперативникът Андрей и Денис Грязнов настръхнаха.

— Да, в милицията съм... — продължи разговора Акишина. — Не, не съм се разприказвала... Не... — Внезапно лицето на Татяна Олеговна побеля като хартия. — Колко? — изохка тя. — Вие какво... Откъде мога да намеря такива пари?... Не... Да, ще се опитам... Чакайте! Не затваряйте! Кажете как е дъщеря ми?

Татяна Олеговна бавно отпусна ръката си, трескаво стиснала телефона.

— И какво? — нервно попита оперативникът.

— Нищо не ми казаха — отвърна Акишина. — Нищо за Вера.

— А за съпруга ви? Поискаха ли пари?

— Да — кимна Татяна Олеговна. — Три милиона долара.

Оперативникът подсвирна.

— Яко — каза той. — Вие наистина ли имате толкова пари?

Акишина поклати глава.

— Не. Те казаха, че за Серьожа трябва да плати компанията, в която той работи. „Информинвест“... — Татяна Олеговна изтърва телефона на пода и притисна длани към лицето си. — Господи... — прошепна тя. — Какво да правя сега?

Грязнов вдигна телефона и го остави върху бюрото.

— Татяна Олеговна, опитайте да се успокоите — меко изрече той.

Оперативникът добави, отново вземайки инициативата в ръцете си:

— Да, Татяна Олеговна, трябва да се овладеете. От това как ще се държите зависи благополучието на вашия мъж.

— Те ще го убият... — измърмори Акишина, бършейки очите си с кърпичката.

Оперативникът поклати глава.

— Едва ли. Между другото, бях ви помолил да донесете снимка на мъжа си. Носите ли я?

— Да. Ето. — Татяна Олеговна вдигна от бюрото чантичката си и извади цветна снимка. Сложи я върху плота: — Това е последната му. Мъжът ми е отляво.

Оперативният взе снимката и учудено промърмори:

— Ако не греша, това е американският милиардер Лайъм Плат?

Татяна Олеговна кимна.

— Да. Те имаха общ бизнес.

Денис Грязнов посегна и безцеремонно измъкна от ръцете на оперативника снимката, след което се втренчи в нея.

— Какво си позволяваш! — разбесня се оперативникът. — Я ми я върни!

Без да каже нито дума, Денис върна фотографията. След това погледна ръчния си часовник и каза:

— Извинете ме, Татяна Олеговна, но трябва да тръгвам. Ако искате да се включим и ние в издирването на вашия съпруг, обадете ми се след около час, час и половина.

Вместо отговор Акишина кимна и отново заплака. Денис стана, взе от бюрото подписания пропуск, махна с ръка на оперативника и излезе от кабинета.

В коридора той набра номера на Турецки.

— Здравей, Александър Борисович.

— А, Денис, здрасти! Как я караш?

— По-добре от всички останали.

— А защо гласът ти е такъв пресипнал? Простинал ли си или нещо друго?

— Ами не, просто покрай мен пушиха прекалено много. Току-що излизам от една ведомствена душегубка. Александър Борисович, струва ми се, че трябва да се видим.

— Точно сега имам страхотно много работа...

— Разбирам. Но ми се струва, че имам информация, която би могла да те заинтересува. А съм сигурен, че ти имаш информация, която ще е интересна за мен.

— Олеле! Същински Щирлиц! Заинтригуван съм. Знаеш ли какво... След половин час имам намерение да отскоча до едно кафе, да му хапна нещо. Ако искаш, може да се присъединиш.

— Защо пък в кафе? Да не би вече да не ти готвят вкъщи?

— Дениска, още една такава закачка, и ще те пратя по дяволите — неочаквано сърдито отвърна Турецки.

— Добре де, извини ме. Та къде се каниш да хапнеш?

— В любимото кафе на твоя старец. „Виндава“. Знаеш ли къде е?

— Да.

— Тогава припчай там след четиридесет минути. Край, отбой.

Турецки затвори.

3.

Денис Грязнов стигна до масата на Турецки тъкмо когато му поднасяха шишчетата.

— Приятен апетит! — пожела Грязнов, настанявайки се.

— Благодаря. Няма ли да хапнеш?

Денис погледна ароматните сочни шишчета и поклати глава.

— Не, благодаря, не съм гладен.

— Губиш — каза Турецки. — Шишчетата тук са страхотни. — „Тежкарят“ вдигна от масата изпотената гарафка и напълни чашата си. — На теб не предлагам — знам, че ще ми откажеш.

— Разбира се — кимна Денис. — За мен по-добре някакъв сок. Ей! — махна с ръка той на келнера. — Може ли?

След като поръча чаша портокалов сок, Денис се извърна към Турецки, почака, докато той навъсено замези водката с шишче, и кротко попита:

— Да няма някакви проблеми вкъщи?

Турецки изтри устните си със салфетката и се усмихна.

— Ти да не би да си дошъл да обсъждаш с мен домашните ми проблеми?

Денис поклати глава.

— Не. Просто отдавна не бях те виждал в подобно състояние.

— В какво?

— Озлобено — каза Денис.

Турецки отново напълни чашата си. Вдигна я и каза с отчужден, насмешлив глас:

— Приятелче, бих ти отговорил, но се страхувам, че няма да ме схванеш. Нямаш жена, не поркаш водка. Нали не си започнал да пушиш?

— Не.

— Видиш ли — каза Александър Борисович с тон, който като че ли обясняваше всичко. Той дъхна през рамо и изпразни чашата на една глътка. След това я остави върху масата, помириса парченце черен

хляб и отново погледна към Грязнов. — Добре де, старче, извинявай. Настроението ми е гадно. Та какво щеше да ми разказваш?

До масата се приближи келнерът и остави пред Денис чаша портокалов сок.

— Благодаря — каза Денис, изчака, докато той се отдалечи, и каза на Турецки: — Александър Борисович, нали ти разследваш убийството на Лайъм Плат?

— Разследвам го, Денис. Вече няколко дни.

— А фигурира ли в разследването ти Сергей Михайлович Акишин?

— Не, не фигурира. А що за фигура е?

Денис опита сока, премлясна с устни и остана доволен.

— Стопроцентов — одобри той. — Та така, Александър Борисович, преди три дена Акишин ме помоли да открия изчезналата му дъщеря. А днес самият той е изчезнал.

— Е, и какво общо имам аз с това? — сви рамене Турецки, напълвайки отново чашата си.

— Сергей Акишин работи за компанията „Информинвест“ — каза Денис, — чийто съсобственик е Лайъм Плат.

— Тъй ли? — Турецки отново, както преди пет минути, дъхна и изпи водката си. Замези си с шишче. — Казваш, че твоят Акишин днес е изчезнал? — повтори той, предъвквайки парчето месо.

Денис кимна.

— Хм... Имаш ли снимката му?

— Не.

— Опиши ми го тогава с думи.

— Среден на ръст. Набит. Сини очи, светла коса. Малка и доста неприятна уста.

— Бляскава, като че ли е намазана с масло и я мърда непрекъснато?

Денис учудено го погледна.

— Точно така. Ти да не би да го познаваш?

— Не. Но ми се струва, че си дошъл точно при когото трябва. А сега нека ние с теб да започнем всичко отначало. Слушай ме. Няколко дни преди смъртта му Лайъм Плат е бил посетен от двама души. Били са силно развълнувани. Разговорът им с Плат е продължил два и половина часа, след което двамата господа напуснали хотела в

прекрасно настроение. Единият гост се е наричал Иван Петрович Кожухин. Другият — Сергей Михайлович Акишин. Както вече знаеш, след няколко дни мистър Плат е бил отровен. Неотдавна са извадили от Истринския язовир Кожухин. А както сега става ясно, Акишин е бил отвлечен. Не е зле подредено, нали?

— Дааа — замислено рече Денис. — Направо да се спукаш от смях. И с какво тази тройца не е угодила на престъпниците?

— Плат и Кожухин вече никога няма да отговорят на този въпрос. А Акишин като че ли все още може. Иначе не биха го отвлекли. Между другото, това е само мое предположение. Сега най-важното е да се изясни по какъв начин са били свързани тримата бизнесмени. Допреди нещастния си риболов Кожухин е оглавявал Съюза на инвеститорите в Русия. Проучих този съюз и разбрах, че са имали някакви търкания с „Информинвест“, в който, както ти казваш, е имал непредпазливостта да работи своят Акишин. Между другото, какъв е бил там Акишин?

— Член на борда на директорите — отвърна Денис.

— Хм... — Турецки замислено потри основата на носа си. — Май се набелязва голяма работа. Та казваш, за Акишин са поискали три милиона?

— Аха. Фантастична сума. Те наистина ли си мислят, че някой ще извади заради Акишин такива огромни мангизи?

Александър Борисович сви рамене.

— Може би да. А може би не. Възможно е това отвличане да е само трик и похитителите изобщо да не търсят пари.

— Тогава какво друго?

Турецки погледна Грязнов и лукаво присви очи.

— Точно това, Денис, трябва да си изясним заедно. Как върви работата с отвличането на дъщерята на Акишин?

— Полека-лека — отвърна Денис. — Разбрахме, че е много вероятно зад това отвличане да стои братът на Вера — Артур Акишин.

— Разбрали сте, казваш? Мога ли да знам как?

— Нека това си остане наша малка тайна.

Турецки разтегна устни в лукава усмивка.

— Несанкционирано подслушване? Или нещо подобно?

— Какво говориш, Александър Борисович! Пази боже! Моите момчета са законопослушни граждани и не се занимават с такива

неща.

— Знам го аз вашето „пази боже“ — отново се усмихна Турецки.
— Ако опишем всичките ви нарушения върху хартия — и голяма тетрадка няма да стигне.

— Надценяваш ни — отбеляза Денис.

— Точно така — съгласи се Александър Борисович. — Щом не са те хванали, значи не си крадец. Какви мотиви би могло да има момчето?

— Засега не е ясно — каза Денис. — Възможно е да е искал да отръска татенцето си с пари. А вероятно съществува и още нещо. Вера Акишина е първокласен програмист. Чувствам със сърцето си, че причината е в това.

— Да бях имал твоето чувствително сърце, досега да съм приключил с всички висящи дела.

— Имаш време — утеши „тежкаря“ Денис. — Я на какви години си!

Турецки се засмя.

— Благодаря за поддръжката, Денис Андреевич. И така, в дневния ред се появиха още няколко важни въпроса. Първият — за какво са разговаряли в хотела Плат, Кожухин и Акишин? Срещу кого са се обединили? Вторият — кой е похитил дъщерята на Акишин?

— И защо — добави Денис.

Турецки кимна.

— Точно така — и заради какво. Третият е: има ли връзка между отвличането на дъщерята на Акишин и убийствата на Плат и Кожухин? И четвъртият — за какъв дявол на Артур Акишин му е притрябвало да отвлича собствената си сестра? Отговорим ли на тези въпроси — смятай, че сме намерили убийците.

Александър Борисович бодна от чинийката шишче, намигна на Денис и впи зъби в крехкото телешко.

— Между другото — каза той с натъпкана уста, — отдавна не съм виждал твоя старец.

— Вярно, че е отдавна — отвърна Денис.

— Как се чувства на новата си работа?

— Нищо особено, работи. А и на теб всичко би трябвало да ти е ясно. Нали общуваш по-отблизо с него.

— Че как иначе? — иронично отвърна Турецки. — Ти дори коняк не пиеш.

— И не пуша — напомни Денис. — Както нямам и съпруга.

— Като се появи — ще пропушиш — гарантира Турецки и посегна към гарафката.

4.

Следващата сутрин Турецки се свърза с ръководителя на холдинга, в който работеше Акишин, Яков Наумович Херсонски и помоли за аудиенция. Херсонски любопитства какво именно интересува старши следователя от Главна прокуратура, но Турецки заяви, че това не е разговор за по телефона и ще му обясни всичко, когато се видят.

— Тогава идвайте веднага! — каза му Херсонски. — Само че побързайте. След час и половина имам важно съвещание.

Само след тридесет и пет минути Турецки вече беше в кабинета на Херсонски.

— Александър Борисович Турецки — представи се той.

— Яков Наумович Херсонски. — Ръководителят на „Информинвест“ здраво стисна ръката на Турецки. — Много ми е приятно!

Херсонски бе нисък, възслаб и много подвижен. Имаше голяма плешива глава, голям гърбав нос и големи черни очи, които през цялото време променяха не само изражението и формата си, но понякога дори и цвета си (поне така го възприемаше всеки, който разговаряше с Херсонски). Имаше нещо неуловимо във външността му, както при Протей, нещо смесено между хамелеон и амеба. Върху дебелите изпъкнали устни на Яков Наумович от време на време се мяркаше усмивка — бърза и гъвкава като змийче, — но тутакси отново изчезваше, сменена от тъжна или презрителна (в зависимост от ситуацията) извивка.

— Какъв вятър ви довя в нашите пристанища? — усмихнато попита Херсонски.

— Ще ми се по-подробно да разбера с какво се занимава вашата компания.

— И с какво толкова сме интересни за авторитетна кантора като вашата?

— Вашият сътрудник, Сергей Михайлович Акишин, е похитен. Тия, които са го отвлекли, искат за него голям откуп.

— Какво говорите? — повдигна черните си вежди Херсонски.

— А вие не знаехте ли?

Яков Наумович въздъхна и каза:

— Общо взето, знаех. Вече ми се обаждаха по този повод от МУР. Много тъжно. За съжаление не мога с нищо да ви помогна.

— А Акишин? — попита Турецки.

— Какво за Акишин?

— Бихте могли да съберете пари за неговия откуп.

— Пари? — Яков Наумович неразбиращо се намръщи, но почти веднага лицето му отново светна. — О, да, парите. Вие сте прав, сега точно с това се занимаваме. Виждате ли, Александър Борисович, три милиона долара са много голяма сума. Дори бих казал, че е извънредно голяма. Не е толкова лесно да бъде събрана, но, разбира се, ние правим всичко, което зависи от нас, за да извадим Сергей Михайлович от тая бъркотия.

— Много е забавно — каза Турецки.

— Кое? — настръхна Херсонски.

— Толкова забавно го нарекохте — „от бъркотията“.

— И какво толкова съм казал?

— Нищо особено, просто изразът ме разсмива. Кажете ми, Яков Наумович, вярно ли е, че Акишин не е бил само един от директорите на фирмата, но и неин независим директор?

Херсонски кимна.

— Точно така. Той беше наистина независим директор. Само ако знаехте какъв удар бе за нас отвличането на Сергей Михайлович. Ум не ми стига какво ще правим без него. Още повече във времена като сегашните.

Херсонски въздъхна и поклати глава.

— Какво — попита Турецки, — да не би да ви се мержелее някакъв важен проект?

— „Да се мержелее“? — Яков Наумович се усмихна с бързата си, неразбираема усмивка. — А сега вие говорите забавни неща! Е добре, ако така ви харесва, наистина се набелязва нещо. Той трябваше да вземе участие в една доста голяма сделка именно в качеството си на независим директор.

— Ясно. Яков Наумович, извинете моята недостатъчна образованост, но не бихте ли могли да ми обясните с какво

независимият директор се различава от зависимия?

— Разбира се! — бързо кимна Херсонски. — Разбира се, че мога. Независимият директор е член на борда на директорите, който не се намира в зависимост от главните акционери, големите контрагенти, консултанти или конкуренти на компанията.

— А от държавата? — попита Турецки.

Яков Наумович кимна.

— Както и от държавата. Независимият директор не е представител на държавата и не влиза в изпълнителното ръководство на компанията. Той бива налаган от миноритарните акционери, но докато представлява техните интереси, с не по-малко усилия защитава и интересите на всички акционери.

Турецки помълча малко, смилайки казаното от Херсонски, след това попита:

— Що за проект беше този, в който е трябвало да участва Акишин?

— Ще е дълго за обясняване, но мога и накратко... — Яков Наумович потри чело, опитвайки се да намери някаква къса формулировка. — Накъсо казано — продължи той, — става дума за внедряването на така наречената ERP система. Програмното осигуряване от такъв клас е предназначено за създаването на система за комплексно управление на предприятия. Сергей Михайлович тъкмо се бе заел с въпроса за покупката на програмното осигуряване, произведено от компанията „Oracle“, което да създаде комплексна система за автоматизация на регионалните компании в нашия холдинг. Обясних ли го достатъчно ясно?

— Мда... — недоволно промърмори Турецки (той не понасяше ситуации, в които му се налагаше да изглежда като необразован профан). — Тук направо му липсват сто грама.

— Така ли мислите? — усмихна се Херсонски. След това се наведе, отвори чекмеджето на бюрото си, измъкна бутилка коняк и я постави върху плота. — Много добър френски коняк — съобщи Яков Наумович. — Грехота е, но в средата на работния ден обичам да глътна петдесетина грама. Няма ли да се присъедините?

Турецки поклати глава.

— Не, благодаря, по служба съм. Може би някой друг път.

— Аз също — с усмивка изрече Херсонски. — И аз съм на работа. Но както виждате, това не ме възпира.

Той отвинти капачката и напълни чашката, която извади от чекмеджето на бюрото.

— Значи, отвличането на Акишин за вас е било неочаквана неприятност? — попита Турецки, когато чашката вече бе пълна догоре.

Херсонски изглежда Турецки с бърз и внимателен поглед и едва доловимо се усмихна.

— Отново — каза той. — Пак употребихте забавен израз. Това не беше за нас „неочаквана неприятност“, а истински удар. Бяха заложени не само много пари, но и репутацията на нашия холдинг! Можете ли да разберете? Да се намери суперспециалист като Сергей Акишин е по-трудно, отколкото да намерите гениален писател!

— И колко големи пари са заложени?

— В какъв смисъл? — не разбра Яков Наумович.

— Току-що казахте, че Акишин се е изявявал като независим директор в една голяма сделка. В сделката за доставка на комплексна система за автоматизация в регионалните компании на вашия холдинг.

— А, за това ли става дума? В този случай цената е някъде около сто петдесет и три милиона долара.

— Това много ли е?

Яков Наумович снизходително се усмихна.

— Общо взето, е един от рекордите на руския софтуерен пазар.

Турецки поклати глава.

— Яко.

— Точно така! — кимна Яков Наумович. — Наистина е яко! Можете ли да си представите каква отговорност лежеше върху раменете на Сергей Михайлович и какъв проблем ни създава това идиотско отвличане? Гадове, просто гадове...

— Кои?

— Как кои? Тия, които са го отвлекли!

Александър Борисович извади от джоба си цигари.

— Ще позволите ли? — попита той Херсонски.

— Какво? Да пушите? Пушете колкото ви се иска. Ето ви пепелник.

Той приближи към Турецки малък пепелник от тъмно стъкло.

— Чак пък колкото ми се иска — усмихна се Турецки. Запали, прибра запалката в джоба си и каза: — Яков Наумович, контролният пакет на вашата компания бе собственост на Лайъм Плат, нали?

— Именно — кимна Херсонски. — Именно на Плат.

— Добри ли бяха отношенията ви?

— Забележителни. Той не беше от хората, които се навират в области, които са извън компетентността им. Поверяваше на счетоводителите да си вършат счетоводната работа, на инженерите — техническата, на мениджърите — управленската и така нататък. Доверяваше се на професионализма на наетите от него хора. Именно поради това беше толкова богат.

— А как се отнасяше той към тази сделка? Тая, за която споменахте...

— Как се отнасяше? А как би могъл да се отнася? Добре се отнасяше! Би трябвало да знаете, че господин Плат изцяло и напълно се доверяваше на руските си колеги, тоест на нас. И поради това каквото би било изгодно на компанията, щеше да е изгодно и лично на мистър Плат. Все пак той не беше само меценат, но и бизнесмен.

— Да-да. Бизнесмен... — Турецки замислено дръпна от цигарата си и направи пръстенче от дим. — Яков Наумович, може би знаете защо Акишин е ходил при Плат в хотела?

— А той ходил ли е в хотела?

— Точно така.

Херсонски се замисли.

— Хм... Знаете ли, Александър Борисович, дори нямам предположения. — Той помисли още малко, след това решително поклати глава: — Не, не знам. А кога се е случило това?

— Два дни преди убийството на Плат.

— Два дни? Може би е ходил при Плат, за да обсъдят някои детайли на сделката? Макар че защо? Плат не разбираше особено много от тия неща. Той се занимаваше с управлението на проекта като цяло. О, толкова ми е жал, че Сергей Михайлович сега не е с нас! — Херсонски вдигна чашката с коняк. Погледна към Турецки: — Не размислихте ли?

— Не.

Херсонски сви рамене.

— Всеки сам си е шеф. А аз ще вляза в грях и ще му пийна.

След като изпи петдесет грама, Яков Наумович отново започна да се окайва по повод ненавременното отсъствие на Акишин, а след като прибави още чашка към изпитото, съвсем се размаза. В крайна сметка Турецки си даде сметка, че тоя ден с ръководителя на холдинга няма да мелят брашно заедно, поради което побърза да се сбогува, като обеща на Херсонски да му съобщава как вървят нещата.

Вече до вратата, Турецки се извърна и видя, че Яков Наумович отново пълни чашката си, дуднейки под нос жалби относно нещастната си съдба.

5.

В дванадесет на обяд Турецки трябваше да се срещне с колегите на Кожухин от Съюза на инвеститорите, но час преди това телефонът в кабинета му позвъни.

— Вие ли се занимавате с делото за убийството на председателя на Съюза на инвеститорите Иван Петрович Кожухин? — попита Турецки тих и тайнствен женски глас.

— Защо пък „убийството“? — отвърна Турецки. — Официалната версия е, че той е загинал по време на риболов.

— Добре де, може и да се е удавил — съгласи се жената. — Все пак работите ли по това дело или не?

— Да — каза Турецки, — с това дело се занимавам аз. Искате да ми съобщите нещо?

— Искам.

— И какво точно?

Жената направи пауза, след което с много тих глас каза:

— Мисля, че знам кой го е убил.

Точно след час жената седеше в кабинета на Турецки.

Изглеждаше на около двадесет и осем години, но съдейки по жестовете, тона и маниерите ѝ, в действителност беше с пет години по-възрастна. Спокойното умно лице, прилежно сресаната светла коса, плавните ѝ движения — всичко говореше, че нервите на жената са напълно в ред и тя няма склонност към паника. И името ѝ подходеше — Елвира Геннадиевна Кутепова.

— И така, Елвира Геннадиевна — започна разговора Турецки, — бих искал да ми разкажете подробно за всичко.

— Точно затова съм дошла тук — каза жената. — При вас пуши ли се?

— Понякога даже е задължително — отговори Турецки и приближи пепелника към Елвира Геннадиевна.

Тя извади от чантичката си пакет „Малборо лайт“, с небрежно-елегантен жест изтърси една цигара и запали с изящна малка запалка.

След като всмукна с наслада, тя изпусна дима, усмихна се и каза:

— Добре. Сега вече съм готова да говоря. Всичко започна преди няколко години. Тогава, ако не знаете, умря жената на Кожухин. Иван Петрович я обичаше много. Двадесет години те живяха в любов. И всичко свърши само за час. След една разходка сред природата Лена, съпругата на Иван Петрович, се разболя от инфекциозна пневмония и умря само за една седмица.

Турецки слушаше, без да я прекъсва. Елвира Геннадиевна тръсна пепелта от цигарата, намести върху коленете чантичката си и продължи:

— Няма да разказвам колко се измъчваше той. Бихте могли да си представите. Но след още една година на Иван Петрович му се случи ново нещастие. Взеха сина му Петя в армията. Разбира се, Иван Петрович би могъл да го измъкне, но не пожела. Той смяташе, че всеки здрав мъж трябва да е служил в армията. Но всичко стана не както го очакваше Иван Петрович. Изпратиха Петя в Чечня и след половин година той загина. Натъкнал се на мина...

Елвира Геннадиевна отново млъкна. По напрегнатото ѝ лице Турецки разбра, че тя се бори с напирещите сълзи. След малко успя да се съвземе, без да заплаче.

— След смъртта на сина си — продължи Елвира Геннадиевна — Иван Петрович напълно се промени. Стана жлъчен, раздразнителен, непоносим за общуване. Той намрази целия свят, разбирате ли?

Турецки кимна.

— Разбирам. Наложило му се е да преживее много.

— От добър и спокоен човек той се превърна в жлъчен и зъл шеф на голяма организация.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза Турецки извинително. — Елвира Геннадиевна, а вие каква му се падате?

— Аз? — учуди се жената. След това се усмихна и каза: — А, да, извинете, не ви казах нищо за себе си. Бях му любовница. Любовницата на Иван Петрович Кожухин. Малцина знаеха за нашите отношения, ние никога не афиширахме връзката си.

— Извинете ме, Елвира Геннадиевна, а вие... Тоест искам да кажа, вече имахте ли връзка, когато...

— Когато умря съпругата на Иван Петрович? — Елвира Геннадиевна поклати глава. — Не. Аз бях само приятелка на семейството. Едно време с Лена учехме заедно в медицинския.

Наистина в различни курсове, тя беше по-възрастна от мен. Когато Лена почина, Иван Петрович започна често да ми се обажда, говорехме си много дълго по телефона. След това започнахме да се срещаме. Немного често, разбира се, а само така... от време на време. Иван Петрович беше много зает човек. Освен това ми се струва, че дълбоко в душата си той се срамуваше от нашата връзка. Като че ли му се струваше, че е предал паметта на Лена...

— А как се отнасяше към нея младшият Кожухин?

— Нормално. Той смяташе, че това помага на баща му да се държи на повърхността. Но ние с вас се разсеяхме. — Елвира Геннадиевна угаси цигарата в пепелника и запали следващата. — Не говорим за главното — повтори тя. — За убийството на Иван Петрович.

— Слушам ви много внимателно — каза Турецки.

— Преди една година Иван Петрович внезапно забеляза един младеж... Сергей Свиридов. Момчето работеше в офисната охрана на Съюза на инвеститорите. Та веднъж Иван Петрович срещнал във фойето Свиридов и лицето му се сторило познато. Няколко дни Иван Петрович не можеше да си спомни къде е виждал младежа. След това изведнъж си припомни — на снимката, която Петя бе изпратил от армията. Сергей Свиридов бил командир на взвода, в който служил Петя. И именно той изпратил Петя в оная къща... в къщата, която била минирана.

— Откъде е знаел това Иван Петрович?

— Петя беше писал в писмо, че взводният го ненавижда. И че използва всяка възможност, за да го тормози.

— Защо оня е мразел Петя Кожухин?

— Не харесвал Петя поради всичко. Че чете много книги, че носи очила. Че е влязъл в армията, след като е завършил университет. При това Петя имаше много независим характер. Очевидно и това е била една от причините. Петя беше писал, че взводният нарочно го изпраща на най-опасните места.

— Ясно — намръщи се Турецки. — Та значи Свиридов се оказва същият командир на взвод.

Елвира Геннадиевна кимна.

— Да. Иван Петрович поиска личното му досие и разбра, че Свиридов е служил в Чечня точно по същото време, когато Петя

загина.

Жената замълча, замислено втренчена в някаква точка върху бюрото. Турецки изчака известно време, след това попита:

— И какво направи след това?

Елвира Генадиевна трепна и вдигна очи към Александър Борисович.

— Извинете ме, не разбрах какво казахте?

— Попитах: какво направи Кожухин, след като неговите подозрения се потвърдиха?

Елвира Генадиевна въздъхна измъчено.

— Иван Петрович изпадна в ярост. Никога не бях го виждала толкова озлобен. Крещеше, че ще унищожи това нищожество, че ще го смачка, ще го затрие от лицето на земята. Казваше, че ще заведе дело срещу него, а ако не успее, ще наеме килър, който да се оправи със Свиридов. Още същия ден той извика при себе си началника на охраната и му нареди веднага да докара Свиридов. Но точно тогава младежът бил взел свободен ден — трябвало да заведе бременната си жена в болница. След като разбра, че жена му е бременна, Иван Петрович донякъде охладня. Но не задълго. Той прекалено много обичаше Петя, за да прости на Свиридов неговата смърт.

— Но нали не е имало доказателства, че именно Свиридов е виновен за смъртта му?

Елвира Генадиевна тихо се усмихна.

— Преки не, но косвени... Грубо казано, на Иван Петрович не му и трябваха никакви доказателства. Бяха му достатъчни снимките и писмата. Общо взето... — Лицето на Елвира Генадиевна леко побледня. — Още същия ден Иван Петрович нареди да уволнят Сергей Свиридов. Да го уволнят заради отсъствие от работа.

— А какво направи началникът на охраната? Нали самият той е дал свободен ден на Свиридов заради жена му?

— Какво би могъл да направи? Думата на шефа е закон.

— Да — замислено произнесе Турецки. — Не особено приятна история.

— Разбира се — каза Елвира Генадиевна. — Нищо в тази история не е приятно. Но вие още не сте чули нейното продължение. Сергей Свиридов се оказа момче с характер и заведе дело срещу Иван

Петрович. Можете ли да си представите как се разбесня Иван Петрович, когато разбра за това?

— Досещам се.

— След това между Сергей Свиридов и Кожухин започна истинска война. Свиридов си намери работа в друга фирма, но Иван Петрович се обади там и наговори за него всякакви небивалици. Сам разбирате, не биха могли да не повярват на Иван Петрович. Все пак беше председател на Съюза на инвеститорите в Русия.

— Представям си как са се учудили на факта, че такъв голям човек се е заел със съдбата на един прост охранител.

— Това не знам — каза Елвира Генадиевна. — Истината е, че Иван Петрович бе решил на всяка цена да унищожи младежа. Но веднъж... — Тя дръпна от цигарата си дълбоко и изпусна дим през потрепващите си ноздри. — Веднъж се случи нещо непредвидено. Тогава ние бяхме с Иван Петрович в моята вила. Той освободи охраната... И същата нощ... — Елвира Генадиевна нервно прекара ръка по лицето си. — През тази нощ Свиридов се промъкна при нас в спалнята. Когато се събудихме, той седеше на фотьойла и ни гледаше. В ръката си държеше пистолет. Беше ужасно.

Жената млъкна, съвземайки се, за да успее да продължи разказа. Турецки не я притесни. Най-сетне тя се овладя.

— Иван Петрович искаше да скочи от леглото, но младежът насочи пистолета си към него и нареди да не мърдаме. Тогава Иван Петрович го попита какво иска. И той отвърна... Той каза: „Уволнихте ме от работа, докато жена ми беше в родилния дом. Подло, но както и да е. Искам само едно — повече да не се месите в живота ми.“ В отговор Иван Петрович му закрещя, че Свиридов е убил сина му и ще отговаря за това. Но младежът поклати глава и каза, че не е убивал никого, а че ако Петя Кожухин е загинал — за това са виновни онези, които са го изпратили в оная кланица.

— Твърде сериозни думи — отбеляза Турецки.

Елвира Генадиевна поклати глава.

— Иван Петрович не го възприе така. Той каза, че ще направи всичко възможно да провали живота на Свиридов и неговата курвица, жена му. Не бих искала да описвам лицето на младежа, когато Иван Петрович изрече ония жестоки и несправедливи думи.

Елвира Генадиевна угаси в пепелника втората си цигара и въздъхна.

— Какво стана после? — попита Турецки.

— След това? След това младежът каза: „Ако още веднъж ми минете път, ще се върна и ще ви убия.“

— Така ли каза? — присви очи Турецки.

Елвира Генадиевна кимна.

— Да. Дума по дума. После хвърли пистолета върху масичката и се отправи към изхода. Иван Петрович беше бесен. Той скочи от леглото, взе пистолета на Свиридов и започна да стреля в гърба му.

— Да стреля? — изуми се Турецки.

— Да. Само че се оказа, че пистолетът не е истински. Беше просто модел, играчка. Могат да се намерят във всяка будка. Оня ден ние с Иван Петрович много се скарахме. Казах му, че ми е гадно да гледам как мачка момчето. Че това е жестоко и подло. Че Иван Петрович трябва да забрави за Свиридов, иначе... иначе аз повече никога няма да се виждам с него.

— И какво направи Иван Петрович?

— Взе си нещата и си тръгна. Оттогава повече не се срещаме.

Елвира Генадиевна отново с бързо нервно движение прокара длан по лицето си и се извърна към прозореца.

— Кога се случи това? — тихо попита Турецки.

— Преди три месеца.

— И оттогава нищо ли не сте чували за Свиридов?

Елвира Генадиевна поклати глава.

— Не. — Тя се обърна и погледна Турецки. — Иван Петрович не беше от ония, които се отказват от целите си. Винаги стигаше докрай.

— Значи мислите, че конфликтът между Кожухин и Свиридов е продължил и че в края на краищата Свиридов е изпълнил своето обещание?

— Не само че го мисля — тихо каза Елвира Генадиевна. — Напълно съм сигурна в това. Отначало не исках да казвам на никого. Разбирате ли, беше ми жал за момчето. Човек би могъл да го разбере. Отмъщението на Кожухин беше подло и почти непредизвикано от нещо конкретно. Той просто искаше да прехвърли върху някого натрупалото му се озлобление. Злоба срещу Бога, злоба срещу съдбата. И Свиридов му се оказа подръка. Не трябваше да притиска момчето в

ъгъла, разбирате ли? На него не му оставаше нищо друго, освен да убие този, който го е обидил. Младежът нямаше друг изход.

— Изход винаги има — възрази Турецки. — Иначе хората щяха от сутрин до вечер да се гърмят по улиците.

Турецки приближи телефона до себе си.

— Знаете ли къде живее този Свиридов? — попита той.

Елвира Геннадиевна поклати глава.

— Не. Никога не съм знаела.

— А къде работи сега?

— И това не знам. Не бяхме се виждали с Иван Петрович от три месеца. Оттогава изтече много вода. Но можете да се обадите в охранителната служба на Съюза на инвеститорите. Само че имам една молба към вас... Не казвайте на никого за това, което ви разказах.

— Елвира Геннадиевна, извинете ме, но се страхувам, че е невъзможно. Работата е прекалено сериозна. Ако всичко е така, както казвате, ще се наложи да ви призовем като свидетел.

— Когато арестувате младежа — ще се явя. Но докато той е на свобода... — Елвира Геннадиевна млъкна и тихо поклати глава.

— Добре — кимна Турецки, — докато Свиридов е на свобода, ще мълча. Но веднага щом го задържим, вие ще трябва да потвърдите показанията си. Става ли?

— Става.

Турецки вдигна телефона и набра номера на оперативниците.

Пътят до дома на Сергей Свиридов им отне около четиридесет минути. По време на цялото пътуване Турецки бе мълчалив. Настроението му беше отвратително. Първо, младежът наистина имаше всички причини да пречука скандалджията. Още повече като се вземеха предвид и разклатените му след Чечня нерви, бременната жена и проблемите с намиране на работа. „Не съм много сигурен как самият аз бих постъпил на негово място“ — мрачно си мислеше Турецки. Разбира се, всичко това не оправдаваше убиеца, но така или иначе бе неприятно. Александър Борисович винаги се отнасяше с голям пиетет към хората, воювали в горещите точки. Каквито и да бяха станали в следвоенния си живот, по време на службата си те бяха имали възможността да докажат предаността си към родината не на думи

(както е прието при политиците и чиновниците от всички цветове и рангове), а на дело. И щом като са преминали през това изпитание с чест, това означава, че в душата им има нещо здраво и непобедимо; нещо, което превръща момчетата в истински мъже.

Второто... Странно, но Турецки беше донякъде разочарован. Разбира се, трябваше убиецът на Кожухин да бъде намерен и беше прекрасно, че това стана толкова лесно. Но ако този младеж наистина бе убил Кожухин, смъртта на бизнесмена изобщо не бе свързана с убийството на Плат и отвличането на Акишин. А това значително усложняваше задачата.

Скоро те наближиха къщата, в която живееше Свиридов.

Преди да влязат във входа, Турецки предупреди оперативниците:

— Момчета, първи влизам аз. Вие — след мен. Да не се предприемат активни действия без моя команда. Е, с бога напред.

Качиха се пеш до втория етаж и Александър Борисович натисна бутона на звънеца.

Вратата отвори младичка, миловидна жена по пенъоар и с малко бебе в ръцете.

— Здравейте — каза донякъде обърканият Турецки.

Жената учудено погледна Александър Борисович и попита с унило тих глас:

— Извинете, кого търсите?

— Мога ли да видя Сергей Свиридов? — отвърна Турецки.

Жената учудено изгледа оперативните зад гърба на Турецки.

— Извинете, а вие кои сте?

— Старши следователят от Главна прокуратура Турецки — представи се Александър Борисович.

— Какво се е случило? — попита жената с примаял от лоши предчувствия глас.

— Искам да поговоря със Сергей — каза Турецки. — Той вкъщи ли си е?

Жената кимна нерешително.

— Да. Но... той спи.

— В такъв случай ще се наложи да го събудим. И за бога, не се безпокойте, ние ще го направим сами.

— Добре — дръпна се домакинята, за да направи път на неканените гости. — Само че много ви моля, събуйте се, току-що

измих пода.

Оперативниците погледнаха Турецки. Той се усмихна.

— Няма какво да ме гледате. Събувайте се.

След като се събуха, мъжете влязоха в хола.

— Къде е спалнята? — попита Турецки.

Жената кимна към вратата.

— Ето я. Само че аз не...

— Шшт — каза Александър Борисович, като допря пръст до устните си.

Александър Борисович внимателно отвори вратата и надникна в спалнята. След това отново затвори и се обърна към жената на Свиридов. В очите на следователя се четеше неразбиране.

— Отдавна ли е така?

Жената притисна детето към гърдите си и също толкова тихо отговори:

— Вече два месеца.

Александър Борисович погледна оперативниците и тихо заповяда:

— Вървете при колата. Идвам след пет минути. И не тропайте.

Те учудено се спогледаха, но не възразиха. След няколко минути напуснаха апартамента, а той и жената, в чиито ръце все още тихичко сумтеше бебето, се преместиха в кухнята. Турецки седна на един стол, а тя остана права, облегла се на стената.

— Как се казвате? — попита Турецки.

— Катя — отвърна тя. — А вие?

— Александър Борисович — представи се Турецки.

— Ще ми обясните ли какво се е случило? — попита Катя, без да сваля от Турецки тревожния си поглед.

— Да — кимна Александър Борисович. — Но първо ми обяснете какво се е случило с него?

В очите на Катя се мярна хлад.

— Странно е, че не знаете — сухо каза тя. — Би трябвало точно вие да сте наясно при кого отивате.

— Разкажете ми — помоли Александър Борисович, без да обръща внимание на враждебния ѝ глас.

Катя помълча известно време, след това седна на един стол и изгледа Турецки с пронизителен поглед, изпълнен с мъка.

— Случи се преди два месеца — каза тя. — Със Серьожа отивахме при родителите ми и близо до гарата видяхме запалена къща. Серьожа отби от пътя. Молах го да не се намесва, но той не ме послуша. Когато наближихме, чухме силни викове. Там вече имаше няколко мъже, но те не предприемаха нищо. Серьожа им се разкрещя, но те казаха, че вече са извикали пожарната и повече нищо не могат да направят. Тогава... — Катя преглътна сълзите си. — Тогава Серьожа влезе в къщата. Първо изнесе една жена... Остави я на тревата и отново хукна вътре. Дори не успях да кажа нещо. След това изнесе едно момиченце... То вече не се движеше и не дишаше. Той започна да ѝ прави изкуствено дишане, но тогава от къщата се дочу детски плач. Серьожа ме извика, показа ми какво трябва да правя, а той отново влезе в къщата. След това... — Катя с инстинктивно движение здраво притисна към себе си спящото дете. — След това Серьожа се появи на прозореца и подаде на другите мъже едно малко дете. В този момент покривът на къщата рухна...

Катя млъкна. Турецки се опитваше да не я гледа в очите, беше непоносимо.

— Мъжете успяха да измъкнат Сергей от огъня — продължи Катя с прехрипнал, безжизнен глас. — Но той беше много обгорял. След това го закараха в болницата. После ми казаха, че Серьожа ще остане инвалид за цял живот.

Без изобщо да знае какво да каже, Александър Борисович се намръщи и разбиращо поклати глава. Катя мълчаливо гледаше спящото бебе. Когато паузата стана непоносима, Александър Борисович смутено попита:

— Има ли надежда, че Сергей ще може да ходи?

— Лекарите казаха, че няма да може — тихо отговори Катя. — Но аз все пак се надявам.

Александър Борисович си тръгна от жилището на Свиридови натъжен и ядосан. Беше огорчен, че му се наложи да се намеси грубо в един чужд и крехък живот. А относно яда му... В душата си Турецки усещаше срам, макар с ума си да разбираше, че не е извършил нищо осъдително. И въпреки всичко се чувстваше много гадно.

ГЛАВА ШЕСТА
ИГОР АДАМСКИ

1.

Игор Адамски се отнасяше към собствената си сватба без никакъв трепет. „Какво представлява сватбата? — питаше той приятелите си със скептична усмивка. — Поредното къркане, нищо повече. А що се отнася до крясъците «горчиво» и целувките, ние с Надка и без това се целуваме по сто пъти дневно. Включително и когато сме седнали на масата. Единственото, което може да те зарадва, са подаръците. Заради тях поне всичко прилича на рожден ден!“

Той категорично отказа да облече смокинга, който родителите на Адамски бяха взели под наем. „И на какво ще приличам с това облекло? — възмущаваше се той, докато гледаше в огледалото. — На сврака? Или на келнер? Къде пише, че младоженецът трябва да прилича на сврака или на келнер?! След като Надка ще е облечена в бяло, и аз ще съм в бяло. С какво съм по-лош от нея?“

Като се ръководеше от гореизложените съображения, вместо традиционния за такива случаи смокинг Игор взе назаем от един приятел бяло сако. Вече имаше бели джинси и бели маратонки. Бялата бейзболна шапка си купи от съседния магазин. След като се облече с всичко това, Игор известно време разглежда белоснежната си фигура в огледалото, после извади от бюрото си един стар компактдиск и го бодна върху ревера на сакото — вместо карамфил.

Въпреки охкането и ахкането на родителите с това облекло Игор изглеждаше умопомрачително.

В обредния дом се наложи да чакат цял час. Игор напълно се отегчи. Той току излизаше с приятелите си навън да пушат и едновременно с това да му цапнат по една-две глътки бира, псуваше задухата, бюрокрацията, тъпите традиции и дори младоженците, натъпкали се в обредния дом като „сельодка в буре“.

— По дяволите — оплакваше се Игор, за пореден път надигайки бутилката, която му връчваха милосърдни приятели. — Ако това наистина се възприема като най-радостният ден в живота на един мъж, то аз съм камила.

Един от приятелите на Игор, някой си Едик, присви малките си очички и хапливо отбеляза:

— А кой ти е казал, че най-щастливият ден в живота на един мъж е неговата сватба? Точно обратното! В този ден губиш свободата си и се сдобиваш със сума проблеми. Изфукал си се, облечен си целият в бяло. А знаеш ли какво означава белият цвят в традиционната европейска митология?

— Какво точно? — попита Игор, откъсвайки се от бутилката.

Едик студено се ухили и отвърна:

— Смърт.

— О, я стига! — намръщи се Игор. — И без тебе ми се драйфа.

— Не, Игор, Едик е прав — намеси се в разговора още един от приятелите — мрачният черновежд грузинец Ваню. — Денят на сватбата отбелязва края на младостта ти.

— Как така младостта ми ще свърши? — усмихна се Игор. — Да не би още утре да ми побелее косата?

— Не бе, братче, с косата ти всичко ще е наред. Разбира се, ако под овчата кожа на женичката ти не се крие вълчица. Обаче всичко вътре в теб ще е вече сиво.

— Как така? — не разбра Адамски.

Ваню лукаво се усмихна.

— Лесно е, Игор, всичко е много просто. Сам решавай: жените са като виното, нали? Докато си млад, ти опитваш всичко наред, без да имаш предпочитания. Но в края на краищата идва моментът, когато си казваш: „Край. Това е най-хубавото вино, което съм опитвал през живота си. И едва ли ще мога да го опитам отново.“ И започваш да пиеш единствено това вино, защото знаеш, че ще ти харесва. Не ти се ще да рискуваш напразно, а след като не искаш да рискуваш — вече си се превърнал в старец.

— Звучи ми прекалено сложно — недоволно отвърна Игор. — Я по-добре дай биричка.

Ваню извади от опаковката бутилка „Будвайзер“ и я подаде на Адамски.

— Дръж, нещастнико. Може вече и да не ти се случи.

— Виж какво, стига си ми предричал — обиди се Игор. — Запомнете, пичове, след сватбата моят живот изобщо няма да се промени! Както и преди, ще се виждаме на по бира.

— Че ще се срещаме, е сигурно — съгласи се Едик. — Все пак ти си ни началник. Обаче вече няма да можем да те замъкнем на бирен купон във „Веселите раци“. Относно това Ваню е прав. Игор, дано не си забравил, че утре трябва да се обадиш на един много важен клиент. Внимателно, шефе, да не вземеш да се успиш, увлечен от еротични забави, и заради твоя милост да се лишим от милионен договор!

Адамски снизходително се усмихна.

— Успокойте се, редник, аз никога не забравям бизнеса. Главното е да внимавате вашият генерал да се прибере вкъщи цял и непокътнат, а сделката няма да ви избяга.

Грузинецът Ваню вдигна бутилката с бира и тържествено изрече:

— Господа програмисти, винаги съм казвал, че нашият шеф не само е най-демократичният, но и най-отговорният бос на този свят! Предлагам да прием за неговите качества.

— За кои точно? — уточни Едик. — За мъжките му или за деловите?

— И за едните, и за другите!

— В такъв случай подкрепям! — кимна Едик.

Колегите (почти всички гости на сватбата; работеха във фирмата „Уралинтек“, ръководена от Игор Адамски) с удоволствие вдигнаха бутилките и пиха за боса младоженец.

След това Адамски се върна в обредния дом. Непрекъснатите „прекъсвания за по цигара“ не бяха минали безследно за Адамски. След половинчасовото очакване той вече бе доста пиян. Надя, забелязала неговото пожароопасно състояние преди останалите, наведе глава към пламтящото му от възбуда ухо и сърдито прошепна:

— Много те моля, Адамски, само не започвай отново.

— Какво значи „не започвай“? — полемично отвърна Игор. — Не знам как е при теб, но, струва ми се, аз съм дошъл тук, за да се оженя.

— Прекрасно знаеш какво имам предвид — още по-гневно прошепна Надя. — Постарай се да бъдеш човек поне на сватбата си.

Тъмните очи на Адамски се присвиха.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че през останалото време не се държа като човек? — кротко попита той.

— Сам знаеш, че след първата чаша водка се превръщаш в животно — сухо отвърна Надя. — Досега ти прощавах всичките

скандали и оргии, защото прекалено много те обичам. Но днес е специален ден. Запомни го, Адамски. Имай го предвид, защото ако ми развалиш този ден, ще се разведе с теб.

Игор втрещено погледна годеницата си.

— Надюш, какви ги говориш? — възмутено попита той. — Ние дори не сме се оженили още.

— Нищо страшно — усмихна се Надя. — Това ще го уредим в следващите двадесет минути. Между другото, следващите сме ние. Опитай се да не паднеш, когато чуеш Менделсоновия марш.

Лицето на Адамски изрази още по-голямо учудване.

— Мендел... кой? — тихо попита той.

— ... сон — отговори Надя. — Стой близо до мен. И повече никакво пушене навън, докато не подпишем.

Игор се намръщи.

— Но аз искам да пуша! — каза той, като се стараеше думите му да звучат твърдо и солидно.

— Не и през този живот — отрязва го Надя, без да обръща внимание на студенината в гласа му.

Адамски искаше да се възмути, но вместо това махна с ръка, нахлупи бейзболката върху челото си и уморено се облегна назад във фотьойла. „Не е ли все едно — помисли си той. — След двадесет минути ще бъда обикновеното мъжленце, същият, какъвто е баща ми. Майната му! Не съм нито първият, нито последният.“

Само след минута Игор вече сладко дремеше.

Майката се приближи до младоженеца. След като видя, че синът ѝ е в обятията на Морфей, тя не на шега се разсърди.

— Не стига, че този скитник не поиска да облече фрака си, ами и спи по време на собствената си сватба! — плесна с ръце тя. — Сега ще му дам да се разбере!

— Недейте, Ина Макаровна — помоли Надя бъдещата си свекърва. — Нека подремне — после ще е по-трезвен.

— И това е вярно — съгласи се майката на младоженеца. След това милостиво погледна бъдещата си снаха и тъжно въздъхна. — Ех, Надя, Надя... Ти си прекрасно момиче — красива, умна, образована. Не го побира умът ми — за какво ти е тоя хрантутник? Почти тридесет години виси на шията ми, а сега ще се премести на твоята. Да не би животът ти да е дотам безгрижен?

Надя се усмихна и поклати глава.

— Ина Макаровна, вие сте несправедлива към него. Игор е умно и добро момче. При това печели добре.

— Да бе — кимна Адамска. — Само че и точно толкова добре умее да харчи пари за всякакви глупости. Постоянно стърчи в баровете с тия негови приятели. И имай предвид, мила моя, всичко е за негова сметка.

— Така си е, той е щедър — защити младоженеца Надя.

Ина Макаровна поклати глава и въздъхна.

— Ами. Просто е глупав. Единственото, което може, е да блъска с ръце по клавишите и да се блещи в екрана. Докато от истинския живот не разбира нищо.

— Какво има да разбира, Ина Макаровна? Животът е нещо простичко. Любов, здраве и пари — това е всичко, което прави човека щастлив. — Надя млъкна, после смутено добави: — И да има повече дечица. Струва ми се, че и Игор не е против.

— Какво пък... — Ина Макаровна погледна спящия си син и поклати глава. — Да се надяваме, че този нехранимайко не те е излъгал. Добре, Надюша, ти сама направи избора си. Сега ще носим този кръст заедно. Може пък да се окаже, че ще е по-лесно, отколкото да го мъкна сама.

Малко преди началото на церемонията разбутаха Адамски. Той беше сънлив, подпухнал и недоволен.

— Какво, по дяволите? — попита Адамски, разтривайки с юмруци зачервените си очи. — Време за работа ли е вече?

— По-зле — отговори му Надя. — Време е да се ожениш.

— Да се женя?

Надя кимна.

— Няма как. Сега ще ти нахлузят халка на ръката и тогава вече няма как да ми избягаш. Щастливец!

— Дори и ако си отрежа пръста? — шеговито попита Игор. — И тогава ли няма да мога да изчезна?

— Ако се наложи, аз сама ще ти го отрежа — отговори Надя и добави с мила усмивка: — Но само заедно с главата. А сега ставаш, хващаш ме под ръка и започваш да се усмихваш. Ще ни снимат!

2.

Преместиха се в ресторант „Узбекистан“, за да празнуват сватбата.

Игор Адамски изтрезня напълно, затова беше мрачен и неразговорлив. Душата на програмиста копнееше да се сдобие с нещо за пиене, но Надя изобщо не се интересуваше от това.

— Ако изпиеш дори една чашчица водка, още утре подавам молба за развод — заяви тя на съпруга си веднага щом потеглиха от обредния дом.

— Обаче все пак разполагам с цялата нощ — опита да се пошегува Игор, но суровият поглед на Надя го стресна. — Добре де — каза той. — Тъй да е. Днес може и да издържа. Но ако чуя подобни думи от тебе и утре — аз ще подам молба за развод, ясно ли ти е?

— Разбира се, миличък — Надя се наведе и нежно целуна съпруга си по бузата. — За мен главното е точно днес да си трезвеничък и добричък, докато имаме гости. А утре... утре ще се заема с превъзпитанието ти.

— Звучи заплашително — отбеляза Игор.

Надя се усмихна лъчезарно.

— Нима! Миличък, уверявам те, че няма да минат и два месеца, и ти ще си спомняш целия си досегашен живот като лош сън. Всичките тези кръчми, водка, неизброимите приятели, жените с леко поведение — само при мисълта за това ще се потърсваш и ще се кръстиш!

— Мечтателка — усмихна се Адамски. — Трябваше да пишеш приказки.

— Няма такава приказка, която една умна жена не би могла да превърне в реалност — парира го Надя. Тя погледна през прозореца и добави: — Наближаваме. Мили мой, взemi се в ръце. Остана още съвсем малко. Ще изтърпиш, нали?

И Игор търпеше. Търпеше, когато приятелите му пиеха за негово здраве, докато той пълнеше чашата си с плодов сок. Търпеше, когато Едик го нарече „трезвен язваджия“, а Вано го похвали, че пази силите

си за предстоящата бурна нощ. Изтърпя дори тогава, когато един от гостите предложи да пият за „благотворното влияние, което Надя оказва върху нашия млад гуляйджия“. И във всекидневния живот Игор не можеше да търпи, когато го наричаха „гуляйджия“ — още по-отвратително бе да го чуе на собствената си сватба. Но изтрая и това.

— Виждаш ли, държа се — прошепна той в ухото на Надя. — Но...

— Какво „но“...? — намръщи се Надя.

— Разбираш ли, искам да държа реч в отговор на казаното и да вдигна тост за родителите! А да се пие за родителите ябълков сок — това би било подло и неетично.

Надя се замисли.

— Да, прав си — кимна тя най-сетне. — Така да бъде, разрешавам ти да пийнеш малко шампанско за родителите. Но само ми обещавай, че днес повече няма да пиеш водка. Ще ми обещаеш ли?

Игор положи ръка върху гърдите си и тържествено произнесе:

— Кълна се! Нали знаеш, че не умея да лъжа.

Тостът, който произнесе Игор, бе кратък и изящен.

Той обгърна всички с радостен поглед и каза: „Благодаря на всички, които дойдоха да ме изпратят по последния ми път! И благодаря на родителите си, че не са ме удавили още в детството ми! Ура!“

Въпреки известната му мрачност тостът явно удовлетвори гостите. Зазвъняха чашите и Игор с удоволствие изля студеното шипящо шампанско в гърлото си. От очите му избиха сълзи, но той не спря, докато не го изпи докрай.

— Виждаш ли какво става? — ласкаво каза той на Надя. — Само заради тебе го предпочетох пред водката. Оценяваш ли го?

— И още как — кимна Надя. — А сега бъди мило момче. Аз трябва да отида до дамската стая.

— Да си напудриш нослето? — захили се Адамски.

— Нещо толкова — кимна Надя.

Веднага щом тя излезе, Игор намигна на Едик и каза:

— Какво се звериш? Давай насам шампанското си!

— Не ти ли се иска водка? — учуди се Едик.

Адамски мрачно се усмихна.

— Ти да не би да не си разбрал? Днес никаква водка повече! Обещах на жена си. Така че стига си плещил, ами наливай.

В момента на връщането на Надя от дамската тоалетна Игор допиваше седмата си чаша. Програмистът бе весел и доволен от себе си, защото бе успял да убие два заека с един изстрел — да удържи на думата, която бе дал на жена си, като между другото успее и да се напорка.

— Е, какво? — недоволно попита Надя. — Пиян ли си вече?

В отговор Игор изблеци очи.

— Кой да е пиян? Аз? Как ли не! Дори не съм пипвал водка.

— Затова пък си напилал други напитки. Добре, ще си поговорим вкъщи. А засега си трай.

Едик, също достатъчно нетрезвен, стана от стола, хвана една вилица и почука с нея върху чашата си.

— Секунда внимание! — гръмко настоя той.

Публиката леко притихна. Едик се поизпъчи и заговори с тържествен глас:

— Господа! Другари! Приятели! Днес ние с вас присъстваме на раждането на едно ново семейство. Това е тържествен факт не само за младоженците, но и за всички нас. Ще попитате — защо? И аз ще ви отговоря. Защото новото семейство, господа, това е клетка от нашето общество! А колкото повече клетки има една мрежа, толкова повече риба може да хване в нея!

Публиката весело запротестира.

— По-тихо! — викна Едик. — Още не съм свършил. — Той погледна Игор и Надя и се усмихна. — Приятели, гледам тази двойка и си мисля: защо на този непрокопсаник му се падна такава щастие? Къде, в кои скрижали е написано, че момичета като Надя трябва да принадлежат на такива недодялани дървеняци като Адамски? С какво съм по-лош аз, а? Надя! Кажи ми честно — защо именно Игор? Защо не бях аз? Защо не Ваню в края на краищата?

— Защото не можеш с козята си муцуна да подсмърчаш покрай жена ми! — рязко и грубо отвърна Адамски. Той гледаше Едик с блестящи от гняв очи и изразът му не предвещаваше нищо добро. — Какво? — попита Адамски. — Харесва ли ти жена ми? Може би ще се опиташ да ми я откънеш?

— Господи — тихо простена Надя, — започна се.

— Може и да опитам! — весело отвърна Едик, опитвайки се със закачливо беззлобен тон да обърне всичко на шега. — Кажи, Надюш, няма ли да се ожениш за мене? Разбира се, аз не съм такъв авторитетен началник като Игор, но притежавам голям потенциал!

— Голям потенциал, казваш? — Адамски заплашително се надигна от стола. — Сега ще ти подрежа потенциала!

— Той има нож! — извика някой.

Адамски свирепо се усмихна и вдигна дясната си ръка, в която стискаше приборен нож.

Чу се женски писък. Няколко от мъжете наскочаха от местата си и се втурнаха към Игор, но закъсняха. Също като японски нинджа Адамски с ловък скок се метна върху масата, изрита блюдото със салатата Оливие и без да позволи на противника да се опомни, се нахвърли към него с насочен нож.

Когато три минути по-късно охраната просна Адамски, обстановката в ресторанта бе нажежена до крайност. Две големи маси бяха преобърнати, един от гостите лежеше на пода със сътресение на мозъка (Адамски го бе фраснал по главата с бутилка шампанско), а бедният Едик, облегал се на стената и хванал с ръка порязаното си ухо, крещеше отчаяно, че няма да остави това така, и настояваше да повикат милиция.

Не след дълго пристигна и тя.

Адамски кротко похъркваше в „маймунарника“, гостите (тези, които бяха останали) чакаха на улицата, а Надя водеше преговори с дежурния милиционер.

— Другарю капитан — жалостиво подпитваше тя дежурния, — кога ще го пуснат?

— Всичко зависи от това, което е извършил — отвърна милиционерът. След това огледа Надя (тя все още беше с бялата си рокля) и попита:

— А той какъв ви е?

— Съпруг — рече Надя.

Милиционерът се ухили.

— Поздравявам ви. Яко момче. Потърпевшите са написали няколко оплаквания срещу вашия съпруг. Хулигански действия, потрошени мебели. Осакатени граждани. Утре сутринта, след като се наспи, ще го пратим в следствения арест.

— Господи! Така си и знаех. Какво да правя сега?

— Чакайте — отговори милиционерът.

— Колко? — попита Надя.

Милиционерът се замисли, пресмятайки, и отвърна:

— Няколко години.

— Много смешно — навъси се Надя. — Това ли е всичко, което можете да ми предложите?

— Нямам друго — кимна капитанът. — Макар че... ако искате да измъкнете мъжа си, намерете му добър адвокат.

3.

Хенрих Афанасиевич Розанов явно нямаше настроение. Върху бюрото пред него вдигаше пара чашка черно кафе. Обаче, преди да се заеме с кафето, той метна върху езика си две кафяви таблетки и ги преглътна с минерална вода направо от бутилката.

— Какво, Хенрих Афанасиевич, мигрената ли? — вежливо попита началника си адвокатът Юрий Гордеев.

— Абе магнитните бури, да пукнат дано — обясни Розанов. Той потри с пръсти челото си и леко се намръщи. — Какво стана, Юра, оправя ли се с това дело?

Гордеев кимна.

— Няма проблеми. Доста банална история. Игор Адамски е известен програмист. Ръководи фирма, която се занимава с програмно осигуряване и други такива. Като програмист Адамски, както се казва, е надарен от Бога. Но е и отявлен скандаждия. Вече на два пъти е предизвиквал побоища в кръчми. Първия път му се разминало — успял да си плати. Втория път са му дали условна. Но този път момчето е хлътнало сериозно. Освен повреда на имуществото той е осакатил двама души.

— Много ли?

— Как да ви кажа... Единият има силно сътресение на мозъка. Вторият почти е останал без ухо — докторите криво-ляво са го закърпили.

— Мдаа... — замислено промърмори Розанов. — Това момче животът на нищо не го е научил. Даже се е изхитрил да осере и собствената си сватба. Та както казващ, делото е банално. А какъв е нюансът, за който искаше да ми съобщиш?

— Адамски е доста разстроен — каза Гордеев. — С жена си са се подготвяли за сватбено пътешествие в Италия. Разбира се, сега ще трябва пътешествието да се отложи.

— Ама разбира се — усмихна се Хенрих Афанасиевич. — С няколко години. После?

Гордеев погледна шефа си със съчувствие и каза:

— След всичко това Адамски ми съобщи, че знае някаква важна държавна тайна. И е готов да я сподели с нас в замяна на оправдаване.

— Тайна? — Розанов се усмихна, но веднага изтри усмивката от лицето си и допря с дебели бели пръсти болезненото си чело. — П-по дяволите, дано се скапят тия магнитни бури! Както и твоят Адамски с неговите глупави тайни. — Хенрих Афанасиевич извади от джоба си кърпичка, намокри я с минерална вода и я опря до високото си чело. — Направо детска градина — измърмори той. — Ако ми бутнете сладолед, аз ще ви кажа кой краде нощем от конфитюра. Какво мислиш да правиш, Юра?

— Не знам — повдигна рамене Гордеев. — Може би момчето наистина има някаква важна информация. Все пак е програмист, а всеки добър програмист е потенциален хакер. Ще съобщя на Меркулов за молбата на Адамски и нека Главната прокуратура да си троши главата. Ако им се прииска Адамски да сподели с тях неговите „държавни тайни“ — ще помогнат на момчето, ако не поискат — тогава пак аз ще се блъскам.

— Защо не, обади му се. Само не забравяй, че Адамски, колкото и да е непрокопсаник, преди всичко е твой клиент. И едва след това е източник на информация за Главната прокуратура. Спазари се с Меркулов професионално.

Гордеев се усмихна.

— Хенрих Афанасиевич, имате ли някакви съмнения относно моя професионализъм?

— Не, Юра, не. Само че... По дяволите, вече и аспирина не ми помага.

— Опитайте ли с цитрамон?

— Всичко съм опитвал — страдалчески отговори Розанов. — Срещу магнитните бури химията е безсилна. Добре де, забрави. Обади се на Меркулов и уговори среща. След това ще ми разкажеш какво е станало.

Адамски бе порядъчно изнервен преди срещата си със заместник главния прокурор Константин Дмитриевич Меркулов. Започна да бомбардира адвокатата Гордеев с глуповати въпроси.

— И какъв е този ваш Меркулов?

— Какво означава какъв е? — не разбра Гордеев.

— Добър ли е или лош?

Юрий Петрович се замисли. След това сви рамене.

— Повече добър, отколкото лош. Какво, да не би да ви е страх?

— Не знам как да го кажа... Просто досега не ми се е налагало да се срещам с главен прокурор.

— Меркулов не е главен прокурор — каза Гордеев. — Той е само заместник.

Адамски махна с ръка.

— А, все тая. Фукльо от правосъдието. Ако иска — ще те накаже, ако му се прище — ще те помилва. По-добре ми изяснете веднага ли трябва да му кажа цялата истина, или да пробутвам информацията дозирано?

Гордеев се поусмихна.

— Ще е по-добре, ако е наведнъж. И не страхувай от предозирание. Меркулов е як тип, какво ли не е виждал.

— Защо не, ще му кажа всичко — реши Адамски. — По дяволите, как се набутах в тая бъркотия. Да бях си седял сега в офиса зад компютъра... Или вкъщи, при младата си жена. Зле ли ще ми е?

— По никакъв начин — съгласи се Гордеев. — Но за това е трябвало да мислите предварително. Между другото, Игор, може би като начало ще се опитате да споделите вашата „държавна тайна“ с мен?

Адамски решително поклати глава.

— Не. Извинете ме, Юрий Петрович, това няма нищо общо с вас. Просто аз...

— Не си падате по адвокатите?

— Не че не ги обичам, само... като че ли не им вярвам. Вие работите за пари, нали?

— Така е — кимна Гордеев.

— На! — вирна среден пръст Адамски. — А прокурорът бачка за идеята! За него важното е да пипне престъпника и да го пхне в пандиза. Няма да го хване сън, ако не го е направил. Схващате ли?

— Разбирам. Но ако така разсъждавате, тогава нямате никакъв шанс да излезете от затвора.

— Чак пък толкова — ухили се Адамски. — Прокурорът ще предпочете да хване някоя едра риба, а не такава цаца като мен.

— Това означава ли, че ще му предоставите подобен престъпник?

— Точно така! — енергично кимна програмистът. — Няма начин да не се зарадва и да не ме пусне да се скитам на воля.

— Вие все още сте оптимист, Игор Иванович. — Колата, с която те отиваха в Главна прокуратура, спря пред светофара. — Добре де, хайде да видим доколко оптимизмът ви е оправдан. Само че имайте предвид: след като не ми се доверявате, постъпвате извънредно глупаво. Вие сте болният — аз съм лекарят. Ако не ми обясните болестта си, няма да съм способен да ви излекувам.

— Аз и не желая да бъда лекуван — разпасано отвърна Адамски. — Всички наоколо нямат друга работа, освен да се занимават с лечението ми. Просто стойте наблизко. Това ще е напълно достатъчно.

— Имате някаква странна представа за професията ми — донякъде обидено рече Гордеев.

— Какво ти пука — отвърна Адамски.

След десетина минути те стигнаха до сградата на Главна прокуратура.

— Константин Дмитриевич, това е Игор Адамски, шеф на фирмата „Уралинтек“ — представи клиента си Гордеев. Бодигардът остана в приемната.

Меркулов с любопитство огледа Адамски, който пристъпваше от крак на крак пред затворилата се врата на кабинета.

— Представях си ви по-иначе — каза Меркулов.

Адамски въздъхна.

— Не се и съмнявам. Вероятно сте си представяли, че ще се появи някакъв солиден стар чичко със сако от „Армани“ и с голям корем. Кой знае защо всички си мислят, че човек с моята външност не би могъл да управлява фирма с многомилionen оборот.

— Защо не? Едни бели панталони са подходящи за шеф на такава солидна фирма. Само че нямаше да е излишно, ако някой беше ги поизпрал.

— Ще ги почистя, когато ме пуснете — обеща Адамски.

— На мен ми е ясно, че клиентът ми ще има време да полежи — иронично вметна Гордеев, — но не бихте ли му позволили все пак да поседне за малко на някой стол?

— Ама за бога — рече Меркулов. — Настанете клиента си, където ви е удобно.

— Общо взето, настаняването е повече по вашата специалност — ухили се Адамски и веднага се смути от собствената си смелост. — Извинете за неуместната шега — потиснато добави той.

Най-сетне всички се настаниха и Константин Дмитриевич строго погледна към Игор Адамски изпод навъсените си вежди.

— Слушам ви най-внимателно.

Известно време Адамски мълча, опитвайки се да събере мислите си, след което започна:

— Става дума за гибелта на американския милиардер Плат... — Гласът на Адамски прозвуча тихо и неуверено, като че ли самият той все още не бе решил дали да си каже всичко докрай, или да остави част от информацията за себе си. — Та така, на мен ми се струва, че... Тоест аз съм почти сигурен, че... Искам да кажа, че може да не е съвсем така, но имам... как го наричахте вие... хипотеза?

— Хипотезите са за учените — сухо отвърна Меркулов. — Ние ги наричаме „версии“.

Адамски изплашено се сви под строгия поглед на Меркулов и кимна в знак на съгласие.

— Да де, версия... Общо взето, ми се струва, че знам заради какво са убили магната.

Адамски млъкна, като че ли изплашен от собствените си думи. В окръглените му очи се четеше страх и неувереност.

— Ако сте дошли тук да си помълчите, ще ви е по-лесно да го правите в килията — студено и твърдо произнесе Меркулов.

— Да, да... — излезе от вцепенението си Адамски. — Продължавам. Работата е там, че... всъщност Плат владееше контролния пакет от акциите на „Информинвест“. Те планираха голяма сделка, свързана с програмно осигуряване. Доставка ще е да извърши фирмата „Dulle“, а аз... Не, по-добре ще е, ако опитам от другаде. Същността е в това, че аз познавам независимия директор, който трябваше да одобри тази сделка. Нарича се Сергей Михайлович Акишин. Та този Акишин не харесваше това, че Херсонски (това е президентът на „Информинвест“) е избрал като системен интегратор фирмата „Устойчиви технологии“. Акишин искаше системен интегратор да бъде моята фирма — „Уралинтек“.

— Почакайте малко, нали вие току-що казахте, че в сделката участва фирмата „Dulle“ — напомни Меркулов.

— Разбира се — кимна Адамски. — Фирмата „Dulle“ доставя програмното осигуряване. А то се въвежда и управлява от фирма, която се нарича системен интегратор. Точно такъв интегратор трябваше да стане фирмата „Устойчиви технологии“. Вместо „Уралинтек“, която ръководя аз и за чието участие настояваше Акишин.

— Доколко всичко зависеше от мнението на Акишин? — попита Меркулов.

— Колко? Всъщност почти всичко зависеше от него! Доколкото знам, той искаше да се срещне с Плат и да обсъди с него моята кандидатура. Е, не чак толкова личността ми, а кандидатурата на моята фирма, ако позволите така да се изразя.

— И какво стана? Срегнаха ли се?

Адамски сви рамене.

— Не съм сигурен. Трябва да ви кажа, че в последно време бях доста зает с организацията на личния си живот, поради което за известно време отсъствах от процедурите. Но съм сигурен, че в същото време Акишин не е спрял да действа. Всъщност трябва ли да правим предположения? Обадете му се и ще разберете.

— Непременно ще му се обадим — каза Меркулов. — Но е по-добре първо да завършим нашия разговор. Общо взето, вие смятате, че Плат е бил съгласен с мнението на Акишин и е искал да покани вашата фирма за работа върху проекта?

Адамски енергично кимна с глава.

— Разбира се! Акишин познаваше добре фирмата ми. Той знаеше, че работим на най-високо ниво и имаме отлична репутация на пазара. Докато „Устойчиви технологии“, за чието участие настояваше упорито Херсонски, може само да ни диша ауспуха. А и въобще не е ясно откъде изпълзя!

— Според вас защо Плат бе убит?

— Плат бе собственик на блокиращия пакет акции на „Информинвест“. Ако Акишин бе успял да го уговори, сделката с „Dulle“ щеше да претърпи доста големи корекции. А това беше неизгодно за президента на „Информинвест“ Яков Наумович Херсонски.

— Намеквате, че Херсонски е уредил смъртта на Плат? — попита без уговорки Меркулов.

Очевидно такава рязко поставяне на въпроса принуди Адамски да се смути и да се усъмни в собствените си думи.

— Защо пък чак толкова категорично? — избъбри той. — Казах ви единствено онова, което знам. А относно изводите... Няма ли да е по-добре, ако се обадите на Сергей Михайлович Акишин? Той със сигурност ще знае за какво става дума. Не виждам защо да не ви разкаже. Разбирам, че не е правилно да ви обяснявам всичко около тази сделка, без да се посъветвам със Сергей Михайлович, но съм сигурен, че той ще ме разбере. Все пак истината е, че нямам друг изход, нали?

— Нямате — кимна Меркулов.

Онова, което му каза Адамски, го накара да се замисли. Безспорно информацията беше много интересна, но отделен въпрос бе доколко съответства на истината. Сутринта Меркулов се видя с Турецки, така че вече знаеше за сделката с фирмата „Dulle“, въпреки че ролята на Плат и Акишин в тази сделка не бе напълно изяснена. Ако Турецки не беше се увлякъл по версията със Свиридов (жалко за момчето), вероятно щеше вече да се е добрал до същината на делото. По-нататък. Нека допуснем, че всичко, което казва Адамски, е истина. Но тогава къде в тази мрачна равносметка е мястото на удавения Кожухин?

— Познавате ли Иван Петрович Кожухин? — попита Меркулов, пронизвайки програмиста със студен и подозрителен поглед.

Той отрицателно кимна.

— Не. Кой е тоя?

— Няма значение. Казахте ли всичко, което си спомняте?

— Общо взето — да.

— Общо взето или напълно?

— Всичко — кимна Адамски. — Сега ще ме освободите ли? Все пак това, което ви казах, е доста важно.

Меркулов погледна към Гордеев, той се намръщи и сви рамене.

— Константин Дмитриевич — примоли се Адамски, — само не ме вкарвайте в затвора! Кълна се, че вече нищо, никога и никъде няма да троша. А на местата за обществен отдых ще се държа по-тихо от водата и по-ниско от тревата. Много ви моля, пуснете ме. Вкъщи ме чака млада жена. Ние току-що се бяхме оженили.

— Самата истина — потвърди Гордеев. — Прибрали са го направо от сватбата. Момчето дори не е успяло да консумира първата си брачна нощ.

— Юнак! — ухили се Меркулов. — Не можа ли да потраеш до следващия ден?

— Как, след като шампанското ме тресна в главата! — разгорещи се Адамски. — Аз изобщо не го понасям. А те... Не спираха да ме наливат! Можех ли нещо да направя?

— Действително безизходна ситуация — иронично се съгласи Меркулов. — Както и да е. След като ви върнат, ще подпишете протокол за мярка за неотклонение и си отивате вкъщи. А в това време ние ще си помислим какво да правим с вас. Днес не излизайте от жилището си никъде. Вероятно следователят, който води делото на Плат, ще поиска да разговаря с вас.

— Слушам! — радостно възкликна Адамски. — Ни крачка извън къщи! Както днес, така и утре! А в службата ще си взема неплатени. С жената ще наваксаме пропуснатото.

Охраненото лице на програмиста се разля в усмивка. Той скочи от стола си и протегна ръка на Меркулов над бюрото му. Меркулов неохотно я стисна.

— Благодаря ви, Константин Дмитриевич! — пламенно изрече Адамски. — Честно казано, нямаше да издържа, ако бяхте ме оставили в следствения арест! Честна дума!

— Полека — пресече го Меркулов. — Протоколът все още не е подписан. Вървете си и чакайте. Аз ще се обадя на вашия следовател. Юра, бъди милостив, разкарай от главата ми този ненормалник — каза Меркулов на Гордеев.

— С удоволствие — съгласи се той.

ГЛАВА СЕДМА
АНДРЕЙ МАКСИМОВИЧ

1.

Докато Турецки търсеше убиеца на Плат, момчетата от детективската агенция „Глория“ вече със сигурност знаеха, че Артур, братът на Вера, е участвал в нейното отвлечане. За това им помогна един подслушан разговор с тайнствения Андрей. „Твоето не се губи — каза Андрей на Артур. — Всичко е наред, няма проблеми. Яде, пие, чете, работи. Между другото, става все по-красива. Другото ще ти го кажа, когато се видим.“

Този разговор се състоя същата сутрин и почти в същия момент, когато Игор Адамски, програмист и хулиган, бе вкаран в кабинета на Меркулов, за да го светне относно „важна държавна тайна“ в замяна на личната си свобода.

Артур Акишин и тайнственият непознат, наречен Андрей, се уговориха да се срещнат в кафе „Виктория“ точно в четири следобед. Петнадесет минути преди определеното време оперативниците на „Глория“ Филип Агеев и Сева Голованов влязоха в кафето и заеха масичката в ъгъла до прозореца. Оттам прекрасно се виждаше цялото помещение и част от улицата, която водеше до кафенето.

Безделното чакане беше доста скучно. Каквото можеха, колегите си го бяха казали по пътя дотук. Сега седяха одрямани на масичката, лениво пийваха биричка и разсеяно се оглеждаха.

— Добре бе, Головач, ами ако въобще не е ставало дума за Вера Акишина? Ние няма за какво друго да се хванем.

— Какво толкова? — сви рамене Сева Голованов. — Ако сега нямаме — утре ще се появи. И след като не са се появили други версии, това означава, че нашата е най-вярната. Тъй или иначе днес ще се изясни.

Филя погледна приятеля си и се усмихна.

— Ако изобщо нещо у теб ми харесва, колега, това е самоувереността ти и неизчерпаемият оптимизъм. Много ми е интересно за какъв дявол му е притрябвало да отвлече собствената си сестра? Дори не е поискал за нея пари от татенцето.

Сева отново невъзмутимо сви рамене.

— Може да не е имал кога да го направи — предположи той. — Кой да е знаел, че бащата ще го задигнат три дни след дъщерята?

— Смяташ, че Акишин и дъщеря му са похитени от различни хора?

Сева кимна.

— Точно така.

— И защо си толкова сигурен?

Сева се усмихна и рече:

— Интуиция!

Филя пийна от бирата, остави халбата върху масата, погледна през прозореца, след това отново се обърна към Голованов:

— Между другото, мога да ти кажа един виц по този повод. Имало едно време една бабичка. Тя била доста възрастна, малко повече от осемдесетте, но дотогава никога не се била разболявала и не била ходила на лекар. Но един път решила да отиде на медицински преглед...

— Защо? — попита Сева.

Филя помръдна рамо.

— Де да знам. Просто отишла.

— Може да е искала да си вземе шофьорска книжка — предположи Сева.

— Вероятно това е било — кимна Филя. — Общо взето, отишла тя да я прегледат, минала през всички лекари и накрая влязла в кабинета на гинеколога...

— Значи не е ставало дума за книжка — поклати глава Сева. — За книжка гинеколог не й трябва. Очевидно е искала да си извади карта за басейн.

— Може и да е било за басейн — съгласи се Филя. — Абе влязла тя в гинекологическия кабинет. А гинекологът — младо момче, горедолу колкото нас...

— Че ти да не се имаш за млад? — ухили се Сева.

— Ако продължаваш да ме прекъсваш, повече нищо няма да ти кажа — с преувеличена строгост заяви Филя.

Сева покорно вдигна длани.

— Добре де, млъквам. Карай нататък, Никулин.

— Та така — продължи Филя. — Както се полага, гинекологът прегледал бабичката отвън и отвътре. Старицата, разбира се, доста се

учудила, но не протестираше. Взела си заключението, сбогувала се и си тръгна. След минута вратата на кабинета се отваря и бабичката наднича вътре. Гледа доктора, лукаво се усмихва и казва: „Абе, синко, майка ти знае ли какви ги вършиш тука?“

— Това ли беше? — попита Сева без дори сянка от усмивка.

— Ами това е — кимна Филя.

— И какво общо има с това отвличането на семейство Акишини?

— Как какво общо има? Да не би татенцето Акишин да знае с какво се занимава синчето му в свободното от работа и учене време?

— Аха, разбрах — усмихна се Сева. — Вярно, че анекдотчето си пасва с темата. Обаче не е в твоя стил.

— Точно си е в мой стил. Само че ти бавно схващаш. И два пъти да чуеш някой виц — няма гаранция, че ще си схванал нещо.

— Един на един — миролюбиво каза Сева и хвана халбата си.

— Ето го — каза Филя Агеев, кимвайки с брадичка към витрината. — Пристига!

Високо и слабичко блондинче наближи вратата на кафето с припряно забързана походка. Преди да влезе в кафето, набързо се огледа, проверявайки дали някой не го следи. И едва след това отвори вратата.

— Направо Щирлиц — усмихна се Филя. — Само дето му няма парашута.

Влизайки в кафето, блондинчето обгърна с поглед помещението, след това отиде до бара и каза нещо на бармана. Той кимна одобрително, напълни халба с бира и му я подаде. След като получи бирата си, светлокосият младеж се отправи към една от свободните масички и седна с лице към входа.

— Пичът обаче е умен — похвали го Сева. — Видя ли каква изгодна позиция зае? Хем контролира входа, хем лампата свети зад него. Докато събеседникът му ще се блещи в лампата, самият той ще може прекрасно да го разглежда.

До масата на Артур Акишин се приближи сервитьор и постави пред него чинийка със солени бисквити.

Артур очевидно нервничеше. Той се въртеше върху стола, поглеждайки ту към витрината, ту часовника си. Дори веднъж изтърва салфетката на пода, наведе се, за да я вдигне, и когато се изправи, болезнено чукна главата си в ръба на масата.

— Явно на момчето днес не му е ден — изкоментира Сева Голованов. — Трябва да си полекува нервите, да пийне топло млекце преди лягане.

— Абсолютно вярно — кимна Филя. — А още по-добре би било да се поразходи из природата и да се откаже от секса и филмите на ужаса.

— Това пък защо?

— За да се наспи като хората — обясни Филя.

— Да бе, разбрах — измърмори Сева. — Щом е така — може. Въпреки че би могло и да е по-малко радикално. Вместо филми на ужасите да си пуска приказки за Кошчей и Баба Яга, а наместо секс — да клякат три пъти на ден по петнадесет пъти. Подобрява кръвообращението.

Продължавайки по същия начин да се подиграват над нищо неподозиращото момче, колегите допиха бирата си и си поръчаха по още една халба.

Не след дълго до масичката, на която седеше Акишин, се приближи нисък як младеж с червена бейзболна шапка и рижава брадичка като четчица, увиснала под долната му устна.

Младежите се здрависаха. След това четкобрадият седна до масичката, взе халбата на Акишин и отпи здравата от нея. Артур не се възпротиви. Момъкът върна халбата на Акишин, извади от джоба си цигари и запали.

Около две минути говориха спокойно, след това разговорът започна да се нагорещява. Акишин говореше възбудено, макар и тихо, кротките звуци, които издаваше, бяха замествани от активна жестикулация.

Събеседникът на Акишин, четкобрадият момък, се държеше външно спокойно, обаче ако се съдеше по крака му, който потропваше, както и по честото дърпане от цигарата, явно и неговите нерви бяха изпънати до предела. След като изпуши цигарата си до филтъра, той веднага запали нова.

— Спорят за нещо — изкоментира Филя. — Вероятно съвестта на Артур се е разбудила и той настоява този Андрей, който и да е той, да освободи сестра му.

Сева широко се усмихна.

— Да бе, отвори торбата. При тебе, Агеев, нещастieto е, че прекалено идеализираш днешната младеж. А те са далеч по-твърди и решителни от нас. Между парите и сантиментите винаги ще изберат парите.

— Сигурно знаеш и за какво спорят — подкачи го Филя.

— Ако не знам, поне се досещам — отговори Сева. — Обсъждат как да изстискат повече полза от похищението на Вера. И по всяка вероятност мненията им не съвпадат.

Филя иронично изпръхтя.

— Я слушай, познавачо на човешките души, да не би случайно твоята фамилия да е Достоевски? — заядливо попита той.

— Фамилията ми все още е Голованов — спокойно отвърна Сева. — А това все пак означава нещо.

— Как не — кимна Филя. — Главата ти, Сева, наистина е голяма. Голяма като камбана и също толкова празна.

— Два на два — каза Сева, без да изпуска от погледа си Акишин и неговия събеседник. — Филя, май днес нещо си прекалено агресивен. Какво се е случило? Да не би пак да си се скарал с гаджето и да те е пратила да спиш на балкона?

— Много смешно — озъби се Филя. — С твоето чувство за хумор направо можеш да водиш „Смехопанорамата“. Достойна смяна на Петросян.

— За пръв път през живота си оценяваш моите достойнства според истинската им величина — парира Сева. — Чувствам се изключително удовлетворен.

— Аха — кимна Филя. — Особено ако се вземе пред вид, че аз съм първият човек на тази планета, който е открил в теб някакви достойнства. При това...

— Почакай — прекъсна колегата си Сева. — Струва ми се, че завършиха разговора си.

Артур Акишин гаврътна бирата си и стана. Четкобрадият му каза нещо, но Акишин решително завъртя глава. Тогава четкобрадият сви рамене, бръкна в джоба на якето си, извади някакъв малък предмет и го пхна в джоба на якето на Акишин. Акишин презрително погледна към издулия се джоб, но не каза нищо.

Четкобрадият подаде ръка на Артур. Той с инстинктивно движение скри ръка зад гърба си, но след това се осъзна и очевидно

преодолявайки нежеланието си, стисна ръката на своя събеседник.

След това се обърна и с бързи крачки се отправи към вратата. Четкобрадият се извърна и внимателно го изгледа, като че ли искаше да е сигурен, че Акишин наистина излиза навън, а няма да влезе в тоалетната или кухнята.

— Ще отида да сменя моя агент — каза Филя, стана от масата, намигна на Сева и също се отправи към изхода на кафето с бавна, клатушкаща се походка.

Веднага щом вратата се затвори след Артур Акишин, четкобрадият повика келнера и когато той дойде, си поръча нещо, сочейки в менюто с късия си пръст.

Сева Голованов също си поръча малка бира. Така си и седяха: младежът с брадичката — пушейки цигарата си, а Сева в очакване на своята бира. През цялото време Сева щракаше малкия, незабележим цифров фотоапарат, монтиран в гривната на часовника му. Кадрите бяха един от друг по-хубави.

След няколко минути сервитьорът сложи бирата пред Голованов, а не след дълго и четкобрадият дочака своята чиния с пасти.

Докато младежът се хранеше, Сева изпрати в офиса на „Глория“ направените снимки — слава богу, техниката, за която Денис Грязнов не жалеше служебни пари, можеше да върши и далеч повече неща.

След малко младежът извика сервитьора и плати. (Сева Голованов бе оправил сметката си две минути преди това.)

След като излезе от кафето, младежът с брадичката се отправи към спирка „Курска“ на метрото. Сева не изоставаше (на носа си бе нахлузил леко затъмнени очила, а якето бе съблякъл и го носеше в ръка). Не след дълго вече се клатушкаха във вагона. Сева бе застанал на няколко крачки от четкобрадия. Той извади от джоба си малка книжка и се задълбочи в четене. След „Новослободска“ четкобрадият се премести от околоръстната линия на пряката и се отправи към северната част на столицата.

Както и преди, Сева го следваше, поддържайки почтително разстояние от младежа, но без да го изпуска от погледа си нито за минута.

Друсаха се още десетина минути във вагона. Четкобрадият бе напълно спокоен. Имаше възпълно, загладено и самоуверено лице, гъсти рижи вежди и също такава рижа брадичка. Докато четеше

книжката, младежът от време на време се усмихваше; устните му бяха много красиви, а усмивката му неприятна като на вампир.

Той слезе на „Тимирязевска“, извървя стотина метра по Дмитровското шосе и свърна в едно зелено дворче. Голованов го следваше. През цялото време, докато вървяха, четкобрадият не се обърна нито веднъж. Беше напълно сигурен в себе си.

След като стигна до крайния вход на един девететажен блок, четкобрадият приближи до ключалката магнитна карта и тежката желязна врата с писукане се отвори.

— Почакайте, не затваряйте! — подвикна на младежа Сева Голованов.

Той хвърли небрежен поглед към Сева и задържа вратата.

Почакаха малко пред асансьора. Младежът разсеяно разглеждаше обявите, забодени с кабарчета на дъската, Сева триеше очилата си със салфетка.

Четкобрадият влезе първи в асансьора. Влезе и почти без да погледне към Сева, попита:

— На кой сте?

— На осмия — каза Сева.

— Аз съм преди вас — каза четкобрадият и натисна бутона на петия етаж.

Вратичките се затвориха и асансьорът, страховито тресейки се, бавно потегли нагоре.

Четкобрадият слезе на петия. Сева успя да забележи в каква посока свърна. След това Голованов се качи до осмия етаж, слезе на долната площадка и известно време изчака.

После отново се отправи надолу. На петия етаж, без да спира, той запомни номера на апартамента, в който влезе момчето.

2.

След като излезе от блока, Сева се отби в градинката на двора, извади телефона си и набра офиса на „Глория“ (вече знаеше, че прозорците на апартамента, в който влезе четкобрадият, гледат към магистралата, а не към малката улица).

— Ало, Макс ли е?

— Да не би да мислиш, че е английската кралица? — отвърна вечно навъсеният компютърджия.

— Абе, приятелче, я ми проучи едно апартаментче.

— Във връзка с какво?

— Ами кой го обитава.

— Хайде, диктувай.

Сева продиктува адреса.

— Записах — отвърна Макс. — Веднага ли ти трябва?

— Общо взето, да.

— Ще отнеме известно време — предупреди Макс. — Възможно е кодът на базата данни да е променен. Ако е така, ще ми се наложи да го пробивам.

— Троши, скъпи, разбивай. Аз ще почакам.

Сева затвори и сложи апарата в джоба си. От входа на четкобрадия излезе старица с пръчка в ръката. Подпирайки се тежко на нея, стигна до близката пейка. Там тя дълго се настанява и най-сетне успя да седне, протягайки болния си крак. След две минути към нея се присъедини друга старица. Поговориха си малко, след това втората, която дотогава стоеше права, също приседна и двете продължиха разговора си.

В това време Сева държеше в ръце вестник, поглеждайки от време на време часовника си, като се преструваше на човек, който очаква някого.

Макс се обади след около половин час.

— В апартамента живее Андрей Максимович, донякъде мой адаш.

— Каква е фамилията му?

— Максимович — това е фамилията — обясни Макс. — А бащиното му име е Андреевич. Андрей Андреевич Максимович. Регистриран е в апартамента като единствен обитател. Тридесетгодишен. Неженен. Живее в апартамента от пет години. Между другото проверихме фотографията, която ти ни изпрати. Наложих се да приложим търсачката, която разработих... — Макс направи пауза, за да може Сева да се преизпълни с уважение и възхищение от изобретението на Макс. — Та моята система откри момчето в интернет. Името му е неизвестно, а никнеймът му е „Терминатор“.

— Какво е това „никнейм“ — прякор?

— Нещо подобно. Между другото намерих физиономията на твоя Терминатор в един доста забавен сайт.

— Що за сайт? — попита веднага Сева.

— Тъкмо сега се оправям с него — отвърна Макс. — Ще ти се обадя веднага щом постигна нещо. Между другото на този сайт намерих и Вера Акишина. Познах я по стила на работа. Нейният ник е „Златокоска“.

— Красиво — одобри Сева. — Между другото точно: твоят Терминатор е Андрей Максимович. Добре, продължавай да търсиш, а аз ще се опитам да разузная нещо за този Терминатор. Филя Агеев още ли не се е появявал?

— Обади се преди двадесет минути. Изпратил е Артур до университета, сега пие кафе с пастички в студентското кафене.

— Късметлия — завистливо коментира Сева. — Вечно на него се падат удоволствията. А аз стърча на улицата като свещичка на вятъра. Добре, Макс, дочуване. Ако откриеш нещо интересно — обади се.

След като поговори с колегата си, Сева Голованов захвърли вестника и се приближи до старицата с тоягата, която в този момент седеше на пейката сама.

— Здравейте, бабче — поздрави я той.

— Здравей, синко.

— Може ли да поседна до вас?

— Няма нищо... сядай. Да не би пейката да е само моя, нали е за всички?

Бабицката с любопитство се втренчи в Голованов.

— Чакаш ли някого, или живееш тук? — попита тя.

— Не, не живея тук. Аз, бабо, съм от милицията.

— От милицията?

Сева си придаде суров вид и кимна.

— Аха.

Бабичката запремигва.

— Вие на кой етаж живеете? — строго, но вежливо я попита Голованов.

— На третия.

— Отдавна ли сте тук?

— Ами смятай вече петнайсет години. Защо, какво има?

Сева леко се наведе към нея.

— Познавате ли всички жители по лице?

— Всички, освен новите.

— Новите?

— Ами да. Наемателите. Вече е модерно да се дават апартаментите на наематели. Случва се за година през един апартамент да минават и по две семейства. Как да ги запомниш всичките? Ама какво е станало, синко?

— А, имаме едно сигналче. Казват, че във вашия вход на петия етаж се събират разни наркомани и пушат трева.

— Наркомани? — изохка бабичката. — В кой апартамент?

— Още не сме сигурни — отговори Сева. — Тъкмо исках да ви попитам дали не сте забелязали нещо?

Старицата се замисли, след това енергично поклати глава.

— А, синко, само дрънкат. Там няма никакви наркомани. На петия етаж всички са стари. В смисъл че живеят там отдавна. В триста двадесет и шести са семейство Дорофееви. Майката, бащата и дъщеря им с малко детенце. Уважавани хора. От тях няма кой да пуши трева. В съседния има един дядо — инвалид от войната. Между другото бивш генерал.

— А в триста двадесет и осми?

— В триста двадесет и осми... Я почакай... — Бабичката смръщи и без това сбръчканото си чело. — А, да, там има едно младо семейство! Имат куче, как му викаха... да бе, доберман! Не, синко, тия не могат да пушат наркотици. Светлана всеки ден се разхожда тук с детенцето си.

— А как е в триста двадесет и девети?

— Там живее един младеж. Андрюша. Също е много приличен човек. По-рано там живееше баба му, а той беше при родителите си. Постоянно идваше при нея, помагаше ѝ. Добър момък, нищо не мога да кажа. А след като баба му умря, той се премести тук. Преди пет-шест години. И оттогава си живее тук.

— Сам?

— Ами да, сам. Гаче ли досега не се е женил. Макар че... — Бабицката млъкна, но съдейки по това как хазартно пламнаха очите ѝ, имаше какво да разкаже за личния живот на тридесетгодишния Андрей Максимович. Въпреки че бабицката нямаше търпение да посплетничи, за всеки случай тя реши да бъде по-внимателна. — Ама ти, синко, наистина ли си от милицията? — попита тя Голованов (между другото не особено подозрително).

— Да, бабче, наистина. Мога и документ да ти покажа. — Сева се престори, че бърка в джоба си за картата, но бабицката го спря.

— Добре де, синко, не си давай труд. Тъй или иначе съм толкова стара, че нищо няма да видя. Вярвам ти на думата.

Старицата изчака паузата, събирайки мислите си, след това каза:

— Идва една при него. Пристига с кола. Вечно я качва на тротоара — ни да минеш, ни да заобиколиш.

— Тъй-тъй — поощряващо кимна Сева Голованов. — А не помните ли каква кола беше?

— Една такава голяма, вносна. На средата ѝ има нарисувани пръстенчета.

— Ауди? — не толкова попита, колкото констатира Сева.

— Кой да я знае — ауди, шмауди. Не им разбирам.

— Ясно — каза Сева. — Та често, казвате, идва тук?

— Има-няма — два пъти седмично. Понякога по-рядко. Все пак не седя през цялото време тук. Може и по-често да идва, ама да не съм я видяла.

— А откъде знаете, че идва при Андрей?

— Че нали той понякога я изпраща чак до колата. А няколко пъти се качиха заедно вътре.

— Ясно — каза Голованов, изписвайки върху лицето си задълбочен размисъл. — И дълго ли остава при него?

— Не — поклати глава старицата, — не за много. Час-два. — Старицата лукаво се усмихна. — Стига им за годеж.

— А вие какво, през цялото време ли седите навън?

— Защо?

— Откъде сте сигурна, че жената идва при него само за един час, а не за три?

— Ей ги къде са ми прозорците. — Старицата ги посочи с ръка. — Ако не съм навън, ще съм в кухнята. А от кухнята виждам целия двор. Ти, синко, да не си помислиш, че съм някаква клюкарка или шпионка. Моите по цял ден са на работа, а аз не мога да гледам телевизор, от него започват да ме болят очите. И си седя до прозореца. На мене, старицата, много не ми трябва. Даже листенцата да затрептят на вятъра — пак ми е драго.

— Ама аз, бабо, не ви упреквам в нищо. Това е напълно нормално — да наглеждате двора. Все пак някой трябва да гледа дали навън всичко е наред. Младите все нямат кога, по цял ден са на работа — пари печелят. Забелязват собствения си двор едва когато им разкопаят пътя към гаража.

— И това е вярно, синко. Ние, бабичките, сме като пазачки. Вардиянки. Да ме нямаше мен, никой нямаше да може да ти каже нещо за наркоманите.

— Права сте, бабче — с мека усмивка кимна Сева. — Абсолютно сте права. Но нека се върнем към нашите неща. Казвате, че понякога при Андрей идва жена...

— Ти, синко, напразно се захващаш за тая жена. Тя не може да е свързана с наркотици. Твърде е хубава и гледана. Само че...

— Какво?

— Не е тя за Андрюша. То и не ми е работа, но не е за него.

— Това пък защо?

— Че тя е по-стара от него с десетина години, да не е и повече. То днес вече никой не гледа годините, но все едно, не е на добро това. Изглеждат много различни. Тя вечно е със скъпи дрехи: през зимата с кожи, през лятото с велурено палто. И ботушки с ей такива токове. Истинска мадам! Докато Андрей — през лятото по тениска и шапка, през зимата с някакво яке с капси. На всичко отгоре и обица се клати на ухото му. Как намират общ език — представа нямам. Макар че... — Старицата отново се усмихна лукаво. — Има и такива неща, за които разговорите не са нужни. Нали ме разбираш, синко?

В отговор Сева се усмихна и кимна.

— Разбирам те, бабче. Значи тази мадам изглежда шикозно. А откога започна да идва при него?

— Не мога да ти кажа съвсем точно, синко. Може би отпреди половин година. А може и повече. Но ти напразно я забъркваш. Не може тя да е наркоманка. Все пак е вежлива — винаги поздравява. Не — поклати глава старицата, — нищо лошо не мога да кажа за нея. Нито за нея, ни за Андрей. Навярно са те излъгали, синко. Или са се объркали. В нашия вход нивга не е имало наркомани, всички са прилични хора.

— Е, какво пък... Много ми е драго да го чуя. Във всеки случай бях длъжен да проверя постъпилия сигнал. Такава ми е, бабче, службата.

— Разбирам те.

Сева стана от пейката.

— Довиждане — каза той вежливо на бабичката.

— Всичко хубаво и на тебе, синко — кимна в отговор тя. — Ако има още някакви въпроси, пак ела. Аз редовно си седя тук, на пейчицата, докато не хванат студовете.

Сбогувал се със старицата, Сева Голованов се отби в съседното кафе и похапна здравата. След това се обади по телефона на Агеев. Филя не бе успял да изрови нищо ново. Дори Артур да беше замесен в отвличането на сестра си, то ролята му в цялата тази работа щеше да се окаже незначителна. Най-вероятно бе само посредник. Трябваше да бъде „разработен“ Андрей Максимович.

Докато Сева разговаряше със старицата и похапваше в кафето, момчетата от агенцията понаучиха едно-друго за Максимович. Официално той работеше в сайта на интернет списанието „Омега“. Беше дизайнер и редактор на новинарската колона. Често сам пишеше ревюта за стоките. В същия сайт Макс намери стари познати (в интернет брадатият отшелник имаше хиляда пъти повече познати, отколкото в реалния живот), и те споделиха с него информация.

Андрей Максимович бе зает със своята работа не повече от два-три часа дневно. Не се знаеше с какво се занимава през останалото време. („Как да не се знае — възмути се Филя по телефона. — Отвлича красавици и пие кръвта им! Не видя ли какви устни има рижият дявол?“)

Следобед Сева Голованов се върна до жилището на Максимович. Старицата вече я нямаше на пейката, затова пък близо до входа, с качени върху тротоара колела (бабичката не бе преувеличила), бе спряно великолепно черно ауди. В колата нямаше никой. Сева извади от джоба си бележник и записа номера на колата. След като прибра бележника, той постоя известно време в размисъл — струва ли си да почака прекрасната непозната „с кожи и велур“, или овреме да се разкара?

Докато стърчеше, от небето, отдавна обгърнато от черни облаци, започна да ръми дребен, гаден дъждец. Това реши изхода на нещата.

Голованов вдигна яката на якето, напъха ръце в джобовете си, обърна се и се помъкна към метрото. Поне беше наблизко.

3.

Обаче Голованов не успя да стигне до метрото. След като се отби отново в същото кафе, той се обади на Филя Агеев и му даде няколко разпореждания.

След четиридесет минути Агеев спря колата до кафето и натисна клаксона.

— Къде, по дяволите, скитосваш? — такива бяха първите думи на Голованов, когато се намъкна в колата. — Едва не пукнах от скука!

— Да беше му цапнал една-две бири, веднага щеше да ти олекне — парира го набързо Филя.

— Донесе ли това, за което те бях помолил?

— Разбира се, бос. Ако искаш мнението ми, твоята идея ми изглежда леко глуповата. Но практиката е доказала, че в истинския живот именно такива идеи обикновено успяват.

Без да се вслушва в дрънкането на колелата си, Сева Голованов отвори куфарчето и се хвана за работа. Първо съблече якето и пуловера си и облече униформен елек, който извади от куфарчето. След това се преобу със стари, изтъркани маратонки. Нахлупи на главата си износена бейзболка. Накрая Сева залепи на горната си устна гъсти мустаци, с които веднага заприлича на украинския поет Тарас Шевченко. След секунда размисъл той добави към този маскарад очила със стъкла без диоптри в дебела черна рамка. Едно от стъклата бе леко пукнато в края.

— Е, как е? — попита той Филя.

— Първокласно — одобри Филя. — Абсолютно крими. Трябва малко да порепетираш убедителното произнасяне на фразата „Да сте викали водопроводчик?“ и можеш да нахлуеш във всеки апартамент без никакъв шум и врява.

— Не съм водопроводчик, а съм представител на телефонната компания — поправи колегата си Сева. — Да тръгваме. Сега ще им пробутаме малко спектакълче.

Преди да отвори, Максимович дълго разглежда Голованов през шпионката. След това попита:

— Кой е?

— От телефонната централа — отговори Сева.

Ключалката щракна и вратата се отвори. Четкобрадият бе облечен с червен халат, който прекрасно хармонираше с яркочервените му устни и рижи коси.

— Какво искате — мрачно попита младежът.

Голованов се усмихна между гъстите си мустаци и каза:

— Проверчица.

— Що за проверчица? — учуди се Максимович.

— Обикновена, на телефона — отвърна Голованов. — Ама вие не се безпокойте, всъщност нищо няма да проверявам. Това е само формалност. Просто ще подпишете в дневника и си отивам.

— Да се подпиша? — Максимович разсеяно почеса челото си. — Е, добре. Къде е дневникът?

— Ето го. — Сева извади от чантата дневника и го подаде на Максимович. — Там, където е чавката — препоръча той, подавайки на младежа химикалката си.

Максимович взе писалката от Сева и се подписа.

— Това е — удовлетворено рече Голованов, затвори дневника и го прибра в чантата си. — Сега всичко при мен е пито-платено. Както се казва, имах честта.

Сева се обърна, за да си тръгне.

— Един момент! — спря го Максимович. — В какъв смисъл „пито-платено“?

— В най-прекия — каза Голованов. — Ако по време на следващите няколко дни връзката ви изчезне, аз имам писмено потвърждение, че сте се отказали от профилактичен преглед. — Като доказателство на думите си Сева потупа с длан чантата и добави: — Ей къде е личният ви автограф. Довиждане.

И отново се отправи към асансьора.

— Почакайте! — извика му четкобрадият. — Недейте бърза! Какво означава това — връзката ми да изчезне?

— Ама не се тревожете — ухили се Голованов. — Може би няма да се разпадне. Поне следващите един-два месеца. На ваше място аз не бих се безпокоил чак толкова. Добре, както се казва, благодарско и довиждане.

И Сева за трети път се отправи към асансьора.

— Ей, вие! — за трети път го спря Максимович. — Ама почакайте!

— Какво има? — обърна се Голованов.

Четкобрадият бе излязъл на площадката, имаше недоволен и разтревожен вид.

— Ако трябва да оглеждате нещо, то огледайте го — сърдито каза той. — Трябваше веднага да ми обясните, вместо да ми пъхате дневника си.

Сева се намръщи, после въздъхна („Всякакви нахалници има“ — говореше неговият вид) и с глас, преизпълнен с досада, каза:

— Добре де. Да вървим да огледаме връзката ви.

Разбира се, „връзката“ на Максимович се оказа в аварийно състояние. Сева внимателно огледа телефонния кабел, а след това и самия телефонен апарат.

Той не видя жената, която бе пристигнала с аудито, но ако се съдеше по тънкия аромат на скъп парфюм, тя беше в апартамента. Четкобрадият не разреши на Сева да влезе по-навътре от антрето. Там той забеляза остроноси дамски обувки. („Номер тридесет и седем — тридесет и осем“ — отбеляза си Голованов.) И върху закачалката — светъл лек шлифер.

По време на огледа Максимович почти през цялото време беше наблизо — стоеше облегал на рамката на вратата с димяща цигара между зъбите и замислено наблюдаваше Сева. В действителност погледът му бе скучаещ и незаинтересован.

— Има ли още много? — нетърпеливо попита четкобрадият, изпушил цигарата почти до филтъра.

— Не, ей сега свършвам. Дали не може... това де, да си намокря гърлото.

— Вода ли искате?

— Може и вода, ако няма нищо друго. От сутринта съм се скапал от суша.

— А, да, разбрах — усмихна се Максимович. — Да беше си казал веднага, вместо половин час да човъркаш с отвертката. Правеше се на усърден или какво?

Вместо отговор Сева глуповато и угоднически се усмихна.

— Стой тук. Сега ще ти донеса — каза Максимович, обърна се и изчезна в кухнята.

Нямаше го две минути. Това време бе напълно достатъчно за Сева, за да завърши работата си.

Максимович се върна от кухнята с чаша в ръка. Подаде я на Голованов:

— Изтрезнявай, нещастнико.

Сева взе чашата, наполовина пълна с кафява течност.

— Какво е това? — стана му интересно.

— Не ти ли е все едно? — флегматично се заинтересува четкобрадият. — Не се бой, няма да се отровиш. Коняк. Между другото, френски.

Сева надигна чашата към устата си.

— Е, стопанино — каза той задушевно, — всичко ти най-добро!

Максимович изгледа как Сева изпразва чашата и произнесе с отвратена усмивка:

— Тази сладка дума „аванта“!

Голованов върна чашата на Максимович и изтри устни в ръкава си.

— Хубава е, гадината! — доволно каза той. (А вътрешно си помисли: „Френски коняк? Копеле лъжливо! Обикновен «Московски», при това наполовина изветрял!“)

— Свърши ли си работата най-сетне? — попита Максимович.

Сева кимна.

— Сега вече да. Още един автограф и си отивам. Максимович се подписа в дневника, а Сева напусна апартамента напълно доволен от свършената работа.

4.

Първия важен разговор на Максимович с неизвестния му съучастник записаха още същата вечер. Първи се обади Максимович. Разговорът бе следният:

— Ало, Грув, здрасти. Аз съм Андрей.

— Здравсти, Андрон! — Гласът на съучастника бе тих, мек и ненатрапчив. — Откъде се обаждаш? От вас?

— Да.

— Няма ли да се отбиеш у дома?

— Не, Грув, уморен съм. Ще намина утре сутринта. Как е Верочка?

— Нормално. Вече привикна. Не мога да я отлепя от компа. Чуй ме, Андрон, според мен тя вече е наша. Може би ще й позволиш да се поразходи навън?

— Засега не бива. Нека се поизпоти още ден-два. Артур се кани утре да я посети.

— Отдавна беше време. Ако беше видяла познато лице, щеше да се успокои по-рано.

— Да бе. Само дето щеше първо да извади и двете очички на това „познато лице“. Как върви работата със сайта?

— Всичко е окей, Андрон. Верочка е истински гений. Още два-три дни и всичко ще е готово. Главното е, че тя се увлече.

— Не се залъгвай. Познавам Вера. За нея това е поредната задача, която трябва да реши.

— Няма страшно. Като реши тази, ще й пробутаме друга. Плюс прилично възнаграждение. Тя е умно момиче, няма да откаже.

— Да дава господ. Какво става със Стасик Тоцки?

— Вера му наприказвала нещо за някаква далечна роднина. Казала му, че се скарала с родителите си и така нататък. Общо взето, той се зарекъл да не казва нищо на никого.

— Прекрасно! Оказва се, че вече никой не се интересува от нея. Чу ли за татенцето?

— Аха. Пълна тъпня. Имам чувството, че някой се будалка с нас.

— Вероятно ченгетата са навързали двете отвличания в общ възел.

— Толкова по-добре. Ще акцентират върху търсенето на татенцето — няма да им стигне живота да ни хванат следите. А дотогава Вера сама ще се появи. Маминката не се ли тревожи?

— Не се безпокой за нея. Имай ми доверие, аз ще я утеша.

— Да бе, знаем, че си известен утешител. Други новини?

— Не.

— Тогава свършваме. Трябва да поседя още два часа над програмата. Хайде!

— Ще се чуем!

Макс, брадат и рошав като пират, чукна с пръст по клавиатурата на компютъра.

— Как ви се струва звукът? — запита той колегите си.

— Много е чист — одобри Денис. — Направи ли цифровата разработка?

Макс кимна.

— За съжаление не успях да пробия телефона на този Грув. Очевидно апаратът е включен към специално блокиращо устройство. Между другото телефонът на Максимович също не е от елементарните — снабден е със защита, но с нея нямах особено големи проблеми. Стари пинизи.

— Много самоуверено момче — отбеляза Сева Голованов. — Даже не си дава зора да предположи, че някой може да подслушва разговорите му.

— Самоуверен поради безнаказаност — каза Грязнов. — Очевидно не му е за първа година да безобразничи.

— Карай, и без това скоро ще затворим това предприятие. Между другото, имаме ли някаква представа с какво точно се занимават там?

— Всички момчета са програмисти — каза Сева Голованов. И предположи: — По всяка вероятност машинации в интернет. Смъкват пари от активирани интернет карти или нещо подобно.

Грязнов недоверчиво поклати глава.

— За нещо такова не е нужен много ум, нали? И няма да се налага да отвличат Вера.

Сева кимна.

— Така е. Какво друго тогава?

— Струва ми се, че тези момчета разбиват бази данни и продават информацията на заинтересовани лица — обади се брадатият Макс. — В днешно време това е популярен бизнес.

Денис Грязнов разроши с ръка рижата си коса и замислено произнесе:

— Защо не, напълно е възможно. В тоя „бизнес“ се въртят доста пари. Наистина и рискът не е малък. Ченгетата може и да не ги хванат, но в замяна на това разсърдени бизнесмени може да ги накажат. Има ли някакви други предположения?

Макс сви рамене и каза:

— Общо взето, биха могли да влизат в банкови сметки... Но това е сложна и трудоемка работа. При това могат не само да отнесат кютек, но и задълго да влязат зад решетките.

Голованов се усмихна.

— Смяташ ли, че съвременната младеж може да се спре пред подобни дреболии? Те са слободии момчета. Мислят си, че целият свят около тях се състои от пълни идиоти и единствено те са вундеркинди и супермени.

— Така е — потвърди Филя. — Между другото, господа, надявам се, че всички сте обърнали внимание на това, че тая младеж няма никакво отношение към отвличането на възрастния Акишин.

— Не бих твърдял подобно нещо с пълна увереност — възрази Грязнов. — Напълно възможно е Максимович просто да води за носа този Грув. Или да не му съобщава всички детайли на замислената операция. Със сигурност се знае, че Вера Акишина е отвлечена от тези момчета и им е помагал Артур Акишин. Целта на отвличането също е повече или по-малко ясна: били са им нужни способностите на Вера като програмист.

— И ако се съди по това, което каза Грув, Вера се чувства напълно добре в тази компания — отбеляза Филя.

— Кой да знае, може пък и наистина сами да я освободят. А преди да я пуснат, ще я обработят да признае, че е напуснала дома си по своя воля.

— Струва ми се, че е време да приберем Максимович — каза твърдо Голованов. — Обикновено такива корави момчета като него пасуват пред лицето на истинската опасност. Залагам си главата: само малко да го натиснем, и ще си каже всичко.

— Подкрепям — съгласи се с колегата си Филя Агеев.

— А аз съм готов да се заема с Артур Акишин. Умея да разговарям с подобни типове.

5.

Андрей Максимович никога не беше се страхувал от някого. Още когато бе малък, неговият баща му внушаваше, че страхливият човек никога няма да постигне нещо в живота си. А Андрей вярваше на баща си. Не би могъл да не му вярва.

Андрей Игоревич Максимович „избичи“ шест години в някои не толкова далечни места за злоупотреби в тъкачната фабрика, на която бе директор. Можеше да му дадат и повече, но заедно с Андрей Игоревич в това доста тъмно и доста доходно дело беше замесено и синчето на един от високопоставените съветски чиновници. Името на синчето не попадна в протокола, а на Андрей Игоревич дадоха му минимална присъда. Смекчаващ фактор се оказа и нервната болест на съпругата на Максимович, на която постоянно трябваша вносни „скъпоструващи“ лекарства. Поне така бе записано в протокола.

След като излежа присъдата си и излезе на свобода с „чиста съвест“, Андрей Игоревич не изпадна в униние, както много от останалите, постигнати от такава горчива участ. Перестройката бе в разгара си и Максимович ентузиазирано се включи в тази нова за него игра.

С останалите неконфискувани капитали Максимович организира кооперация за шиене на модни дрехи. Той примами шивачите от съседния Дом за битови услуги, а за платовете се договори с някои свои стари познати (отчасти и участници) от тъкачната фабрика, която ръководеше преди шест години. И работата потръгна.

Не след дълго Максимович се сдоби с вносна кола, с вила в Загорянка (в замяна на конфискуваната), а през лятото заведе жената и сина си в Рим. Всичко вървеше към добро, бизнесът на Андрей Игоревич се разрастваше, приходите също. Но през 1993 година се случи голяма неприятност. От успехите на Максимович се заинтересуваха едни напompани, късо подстригани момчета, облечени в анцузи.

Оказа се, че Андрей Игоревич е налупал твърде голямо парче от общата баница и се е подложил на риска да се задави с него.

Мускулестите момчета предложиха на Максимович своята помощ в тази деликатна „гастрономическа“ дейност.

Обаче се оказа, че Андрей Игоревич не е съгласен с такава постановка на въпроса. Той смяташе, че „парчето от баницата“ му е съвсем по зъбите. И когато напомпаните момчета напомниха на Максимович, че нищо на тази земя не може да бъде вечно, и особено зъбите, Андрей Игоревич не се сдържа и ги прати някъде доста надалече. На следващия ден намериха Максимович проснат в собствения му гараж със строшена глава.

Оттогава Максимович-младши заживя нов живот. Вече беше студент във Философския факултет на МГУ. Като културен и смел младеж той настоя пред милицията да намерят убийците на баща му, като допълнително подсказа на следователя кого точно да търсят.

На другия ден на улицата го настигнаха две яки момчета и след като го отмъкнаха зад ъгъла, кратко и достъпно му обясниха, че не бива да се навира в игрите на възрастните.

В болницата, където Андрей се озова след разговора с яките момчета, го навести един следовател. След като остави върху шкафчето му китка банани, той каза:

— Що си се запънал бе, момко? Те са гепили всичко, не ти ли е ясно? Само да си отвориш устата, и ще знаят какво ти се е прищяло да кажеш.

— Дали не е без вашата помощ? — учтиво запита Андрей.

— Кой да ти каже... — усмихна се следователят. — Добре де, лежи, оправяй се, ние ще завършим делото и без теб. И без това няма кой знае какво да кажеш, нали? Явно е, че дори не си успял да видиш лицата на нападателите, не е ли така?

Андрей се замисли и реши да не противоречи:

— Тогава всичко е прекрасно — удовлетворено каза следователят, ставайки от стола. — Колко още ще те държат тук?

— Три седмици — отвърна Андрей.

— Ще ти дадат ли извинително удостоверение за университета?

— Би трябвало.

— Виждаш ли! — Следователят разтвори ръце. — Всичко се нарежда по най-добрия начин. Добре, няма да ти преча повече. Лежи и оздравявай. Само че... — Следователят се усмихна. — По-ле-кич-ка.

Полека-лека Андрей се оправя. След това повече не се занимаваше с милицията. Трябваше ли? Те и без това не можеха да се справят.

След гибелта на баща му много неща в живота на Максимович-младши се промениха. Като начало от бащиния му бизнес семейството не получи ни троха. Изведнъж се оказа, че баща му дължи на всекиго по нещо. И най-вече на яките момчета с анцузи (които, естествено, бяха предоставили на когото трябва каквито трябва документи), прибраха като начало фабриката на Андрей Игоревич, след това колата му, а после и вилата в Загорянка.

Така семейството му остана само с апартамента. При това, както Андрей се досещаше, единствено защото баща му не бе успял да купи новия четиристаен, тъй като мислеше, че това не е спешно. Старото тристайно апартаментче в също толкова стара, подлежаща на ремонт кооперация не беше привлякло вниманието на новоизпечените кредитори.

Освен апартамента Андрей наследи и още една вещ, с която не би се разделил за нищо на света — великолепен и почти нов компютър пентиум, подарък на Андрей от баща му за двадесетгодишнината.

Между другото болестта на майка му се усложни. Депресиите й ставаха все по-дълбоки и продължителни. По време на пристъпите си тя не искаше да вижда никого, включително и сина си, затваряше се в спалнята и се тъпчеше с шепи антидепресанти.

Андрей, който безкрайно много обичаше и уважаваше майка си (шест години тя го беше носила него, лентяя, на гърба си, работейки като проста медицинска сестра в поликлиниката), се опитваше, доколкото може, да я окуражава. Когато тя реши да се върне на работа, той категорично й забрани. На тъжния и напълно основателен въпрос на майка му: „Тогавя с какво ще живеем?“ — Андрей отвърна: „Както сме живели досега, така и ще я караме. Заклевам се, че няма за какво да се безпокоиш.“

И Андрей започна да работи. Не се отказа от университета. Вярно, наложи се да се премести в друг факултет, защото във философския нямаше вечерни курсове, но това дори беше за добро. След като изхвърли книжките на Аристотел и Хегел на тавана, Андрей Игоревич се захвана яко с програмиране.

През деня Андрей работеше като програмист в една малка фирма, където го приеха само заради това, че правилно произнасяше думите „бейсик“, „фортран“ и „дънна платка“, а вечер ходеше на лекциите в университета. Не след дълго стана ясно, че с помощта на компютъра може доста добре да се печели.

Като начало Андрей направи малка програмка за начинаещи счетоводители. Програмката бе купена от една фирма, която се занимаваше с повишаване на квалификацията. Зарадван от първия си успех, Андрей създаде простичка, но извънредно увлекателна компютърна игра, нещо като кръстчета и нули, но за ерудити. Успя да продаде играта на чуждестранна фирма, с която се бе свързал чрез един приятел — канадец, с когото в свободните си дни се боксираше на ринга, като участник в студентския отбор.

След това направи компютърната игра „билярд“, след това „ъгълчета“, а след това една много мощна фирма, занимаваща се с програмиране, покани Андрей на работа. От този момент нататък животът на Андрей Максимович и майка му потече без проблеми. Оттогава вече нищо не им липсваше.

Преди няколко години в жилището на Андрей дойде висок, възрастен мъж с тъжно лице.

— Дмитрий Олегович — представи се той. — Колега на вашия баща.

Майка му беше вкъщи, но вече спеше, затова Андрей покани госта в кухнята.

— Искате ли кафе? — попита.

Той поклати прошарената си глава.

— Премного съм ви благодарен, Андрей Андреевич, но предпочитам чай. Ако може, нека да е по-силен. По две чаени лъжички на чаша.

Андрей се учуди, но не възрази.

Дмитрий Олегович с удоволствие отпи от силния горещ чай, цъкна с устни и каза:

— Вие много приличате на вашия баща Андрей Андреевич. Макар че аз го поназнайвам от не най-хубавите му времена.

Андрей се намръщи. Той вече бе разбрал кои са тия „времена“, но все пак попита:

— Какво имате предвид?

— Ами това, скъпи мой Андрей Андреевич, че ми се наложи почти шест години да работя с вашия татко рамо до рамо. И честно ще ви кажа, това беше един от най-добрите хора, които съм срещал през живота си. Той беше бригадир в шивакия цех, а аз негов заместник. — Мъжът мрачно се усмихна. — Славно време беше. Ръкавици, ватенки, халати — шиехме всичко. Андрей Игоревич беше много добър бригадир. Мъжагите го уважаваха. За шест години не съм чул лоша дума от него.

— Да — потвърди Андрей. — Баща ми беше много добър човек.

— И много предприемчив — продължи гостът. — Бедата на Андрей се състоеше в това, че не бе способен да се огъва пред обстоятелствата. Той надделяваше със сила там, където трябваше да овладява нещата с хитрост. Знаете ли, Андрей Андреевич, аз му бях предсказал, че някой ден това качество ще му коства живота, но както се сецате, в отговор той само се изсмя.

Тъжният възрастен мъж, който смяташе себе си за по-умен от всички, започна да дразни Андрей.

— Извинете ме — сухо каза Андрей, — ако сте дошли единствено за да ми разкажете за онова време, когато баща ми е бил в затвора, то... — За миг Андрей се поколеба, но завърши твърдо: — По-добре си вървете. Баща ми не обичаше да си спомня за ония години. А след като на него не му харесваха, не виждам защо на мен...

— Да, разбира се — кимна гостът, без ни най-малко да се обиди. — Разбирам вашите чувства. Но изобщо не съм тук заради това. Виждате ли, Андрей Андреевич, вашият баща излезе на свобода няколко години преди мен. След като го пуснаха, той намери моето семейство — жена ми и сина ми. Откри ги и им помогна. Много им помогна. Та така, Андрей Андреевич, аз мисля, че сега е мой ред да ви помогна.

— Вие да ни помогнете? На нас? — Андрей едва не се разсмя. — Много ви благодаря, но ще трябва да ви разочаровам. Ние не се нуждаем от помощ. Изобщо.

— Да, да, знам — все така миролюбиво отвърна Дмитрий Олегович. — Вие имате хубава и интересна работа. И печелите доста. Обаче... Какво ще кажете, ако ви предложи работа, за която ще заплатя... ами... да кажем, пет хиляди долара?

— Месечно? — недоверчиво попита Андрей.

— Работата ще бъде еднократна — обясни Дмитрий Олегович.
— От онова, което знам за вас, ще ви отнеме не повече от три-четири дни. Ще можете да го направите и вкъщи, след другата ви работа.

Андрей с подозрение изгледа госта си.

— И какво трябва да се прави?

— Практически същото, което всеки ден правите във вашата фирма. — Забелязвайки недоверието в очите на Андрей, гостът веднага се поправи: — Е, почти същото. Съществува един код, който трябва да пробиете. Ще ви предоставя цялата необходима апаратура.

— И що за код е това? — попита Андрей.

Върху устните на Дмитрий Олегович отново се появи тъжната усмивка.

— Не мога да ви кажа. Единствено заради вашата безопасност.

— Това означава ли, че работата е опасна? — присви очи Андрей.

— Ако вършите само това, което се иска от вас, няма да е такава. Андрей Андреевич, сам оценете, нима бих злепоставил сина на човека, който в труден момент е помогнал на семейството ми?

— Но все пак ще е престъпление? — с тих глас попита Андрей.

Гостът сви устни и сгъна мършавите си рамене.

— Зависи.

Андрей се замисли. След това попита:

— Веднага ли ще платите?

— Разбира се — кимна Дмитрий Олегович. — Ще получите две хиляди сега и още три, когато работата бъде завършена. — Гостът леко склони глава встрани и попита: — Е, съгласен ли сте?

— Да — кимна Андрей. — Съгласен съм. Кога започваме?

— Веднага — каза Дмитрий Олегович. — Апаратурата е в колата ми. Да вървим, ще ми помогнете да я пренеса.

Както и се очакваше, работата отне на Андрей само три дни. Дмитрий Олегович дойде да вземе готовия „продукт“, съпроводен от навъсен младеж, също толкова слаб и висок като самия него.

След като погледна монитора, младежът се извърна към Дмитрий Олегович и каза:

— Всичко е наред. Направил го е.

„Разбира се, че съм го направил — помисли си Андрей. — А вие какво си мислехте? Да видим сега ще ми платите ли паричките или

не.“ В случай че гостите откажеха да платят, Андрей държеше зад вратата новичка, още миришеца на машинно масло брадва. Разбира се, Андрей не се канеше да убива никого, но можеше да се наложи да ги поизплаши, за това решителността на Максимович-младши щеше да му стигне.

Но не се наложи да пуска в действие брадвата. Дмитрий Олегович се разплати докрай. Плати, след което посочи възслабия младеж и каза:

— Запознайте се, Андрей, това е синът ми.

— Грув — каза младежът и подаде на Андрей дългата си слаба длан.

— Това прякор ли е? — полюбопитства Андрей, стискайки ръката му. Пръстите на момчето бяха сухи и студени.

— Така ме наричат — каза Грув. — Или така, или никак.

„Щом е Грув, нека си е Грув. Все ми е тая“ — помисли си Андрей. А гласно изрече:

— Добре, Грув. Приятно ми е да се запознаем.

— И аз разбирам малко от това — каза Грув, кимвайки с глава по посока на монитора. — Не е зле направено, Андрей. При това достатъчно бързо.

— Три дни — отговори Максимович. — Според уговорката.

Младежът се усмихна. За разлика от баща му неговата усмивка изобщо не бе тъжна, а обратното — закачлива и дръзка.

— Ние предложихме минималното време само за да те проверим — каза Грув. — На мен щяха да ми трябват два-три дни повече.

— Това означава, че още има да се учиш — отговори Андрей.

Оттогава Андрей Максимович започна постоянно да работи с Дмитрий Олегович Янковски и неговия син с прякор Грув.

Всъщност тази работа не беше постоянна и изобщо не беше дори редовна. Горедолу веднъж на два-три месеца (доста рядко повече) Дмитрий Олегович се обаждаше на Андрей и му съобщаваше, че съществува поредната възможност „да се поглези със зелено“. След това се срещаха някъде на неутрална територия — обикновено в кафене или ресторант. Янковски връчваше на Андрей плик от плътна хартия.

След като се споразумяваха относно работата, те изпиваха по чашка коняк и се разделяха, за да се срещнат отново след няколко дни

в същото кафе. Тогава Андрей предаваше на Дмитрий Олегович плик с резултатите от своя труд, а в замяна получаваше друго едно пликче — малко, но натъпкано с банкноти.

Майката на Андрей Максимович не се досещаше за нищо. Синът ѝ продължаваше да ходи на работа и да носи заплата си в края на всеки месец. Така продължи година и половина.

Всичко приключи толкова внезапно, както и започна. Един път Андрей, както обикновено, свърши работата си, напъха плика в джоба си и се отпрати към близкото кафе, където Янковски му бе определил среща.

Наближавайки кафето, той забеляза милиционерска кола и линейка. След като стигна дотам, видя милиционерски бариери, а не след дълго и носилка с трупа на слаб прошарен човек, която двама яки санитарии вкарваха в линейката.

След като схвана кой лежи върху носилката, Андрей се обърна и пробивайки си път през тълпата от зяпачи, се разкара оттам. Реши засега да не се връща вкъщи. Слава богу, майка му бе заминала при дядото и бабата в Оръл, така че можеше да не се тревожи поне за нея.

Като начало Андрей три часа скитосва из Москва, присядайки на пейките из вътрешните дворове и градинките, като отчаяно се опитваше да реши какво точно трябва да прави.

Когато мина и третият час, Андрей си спомни, че пликът с изпълнената поръчка все още е в джоба му. Тогава той свърна зад едни гаражи, запали плика, почака, докато пламъкът не стигна до пръстите му, хвърли горящия плик върху асфалта и почака, докато се изпепели.

„Край — каза си Андрей. — Други улики няма.“

След което изведнъж и внезапно се успокои. Върна се вкъщи, пи чай, изтръгна от контакта телефонния кабел (знаеше, че Грув ще се обади, но не искаше да говори с него, преди да е успял да се концентрира), след това се просна в леглото и заспа здравия сън на младенец.

На сутринта отново включи телефона и той само след минута отчаяно зазвъня. Беше Грув.

— Ало, здрасти, Андрей. Може би вече знаеш какво стана!

— Да — честно отвърна Максимович. — Видях как натовариха баща ти в линейката.

— Наистина, беше неприятно — каза Грув. — А какво стана с плика? Успя ли да му предадеш плика с поръчката?

— Не — каза Андрей. — Разбира се, това не е моя работа, но как можеш в подобен момент да мислиш за плика? Току-що убиха бащата!

— Първо, не са го убили — спокойно отвърна Грув. — Той умря от сърдечен пристъп. И второ, аз се запознах с него половин година преди тебе. Той ни изостави, когато нямах и три години. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Плюя на това животно. В момента ме вълнува само едно нещо.

— Какво? — попита отново Андрей.

— Ще можем ли да работим и без него? В мобилния на татенцето намерих телефонния номер на посредника, от когото бащата е получавал задачите и парите и на когото е предавал готовите резултати.

— За какво става дума тогава? — запитва Максимович.

— Ами за това, че аз не умея да общувам с хората. Или веднага се затварям, или започвам да се държа като истински клоун. Нужен е спокоен и авторитетен човек. Такъв като тебе.

„Абе, глупако! — прииска му се на Андрей да попита Грув. — Откъде-накъде, мамка му, аз ще съм спокоен и авторитетен?!“ Но вместо това неочаквано за себе си каза:

— Добре, съгласен съм. Намини надвечер, ще го измислим.

Така двамата започнаха да работят заедно. И работиха още половин година, докато не се запознаха с Артур Акишин.

Артур Акишин се появи в живота им като дяволче от магическа кутия. Всичко стана в компютърния клуб, където се сражаваха любителите на играта „Quake“. Напоследък Андрей и Грув обичаха да се отбиват в този клуб, за да свалят напрежението след поредната извършена работа. Те предизвикваха на битка всеки от присъстващите и неизменно го побеждаваха без особени усилия. Първият, когото не успяха да победят, бе Артур Акишин.

„Сополанкото“, както веднага го нарече Грув, играеше бързо и решително. Той предпочиташе да не стои в засада и да чака противникът му да направи грешка, а се устремяваше в челна атака

срещу врага под град от куршуми. Колкото и да бе странно, тази тактика вършеше работа. Младото блондинче с капризно и студено лице успя да разстреля Андрей и Грув от упор.

Играеха на по халба бира. След като играта завърши, Грув се измъкна от клуба и потегли по някакви негови работи, а Андрей поведе своя нов познат в бара, за да го почерпи със спечелената бира.

— От момчетата съм чувал някои неща за вас — каза блондинчето, пийвайки от студената бира и внимателно изучавайки Андрей със сините си очички-свределчета.

— Така ли? — усмихна се Максимович, пощипвайки рижата си брадичка. — И какво точно си чувал?

— Чувал съм, че вие, приятелчета, печелите доста добре. При това припечелвате единствено с помощта на собствените си мозъци.

— Направо ме смая — отново се усмихна Максимович. — В наше време даже водопроводчиците изкарват повече благодарение на собствения си мозък.

— Момчетата казват, че сте хакери — набързо изрече Акишин. — И аз им вярвам.

Андрей не отговори нищо, само извади от джоба си цигарите и бавно запали. „На ти тебе тайна със седем печата — със сарказъм си помисли той. — Конспиратори смотани.“

— Не би трябвало да се страхувате от мен — каза Артур, вглеждайки се внимателно в лицето на Максимович. — Няма да ви издам. Нещо повече, бих искал да работя с вас.

— Да работиш с нас? — иронично повтори Максимович. — Нещо бъркаш, приятел. Ние с нищо такова не...

— Я стига — намръщи се Акишин. — Не съм дошъл тук, за да ме будалкаш. Работата е там, че... — Сините очи на Акишин хазартно заблестяха, а гласът му спадна до хрипкав шепот. — Става дума за това, че имам идея как може бързо да се забогатее. Но за нейната реализация ми трябва партньори.

„Странно момче — мислеше си Максимович, присвил очи и втренчил се в младежа през сивото облаче дим. — Или е отчаян, или е глупак.“

— И каква ти е идеята? — спокойно попита Андрей.

— Идеята е гениална — отговори блондинчето, бляскайки с възбудени очи. — Но веднага трябва да ви предупредя, че работата ще

бъде опасна. Вие с Грув готови ли сте да рискувате?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че сте готови — уверено изрече Акишин. — Иначе не бих разговарял с вас.

„Не, не прилича на глупак — реши Максимович. — По-скоро е шантавелник. С такива може и да хлътнеш, но може и да гепиш нещо сериозно.“

— Добре, готов съм да те изслушам — каза Максимович и натисна цигарата си в пепелника.

И Акишин започна.

Много по-късно Максимович разбра, че видимото безразсъдство на Акишин беше само своеобразна проява на присъщите му припряност и паникьорство. И че неговата храброст беше от оня вид, за който някога Лермонтов бе написал „тя не е наша, не е руска“, а по-точно — да затвориш очи и да се бухнеш във вира, пък да става каквото ще.

Обаче тази вечер Артур Акишин направи на Андрей Максимович и на Грув предложение, на което те не можеха да откажат.

ГЛАВА ОСМА

ПЛАТИНЕНАТА КАРТА

1.

Хранеха Сергей Михайлович Акишин с лъжичка, като малко дете. Наистина навираха лъжичката в устата му грубо и жестоко, така че няколко пъти едва не нараниха небцето му. Както и преди, върху очите на Акишин бе нахлупена черна шапка и той не можеше да вижда нищо. Ръцете на Сергей Михайлович бяха вързани зад гърба му, така че практически той не можеше да ги движи.

— Дъвчи, смотльо — каза бандитът, тъпчейки в устата му лъжица със супа. — И гледай да не се задавиш.

— Чиж — извика бандитът един от другите, — за какъв дявол го храниш със супа? Цялата му яка е мокра.

— К'во толкоз, нека сърба. Супицата е готина, домашна. Не ти ли е мъчно за домашната храна, а, смотаняко?

— Дай му по-добре макарони. Ако не го уцелиш с лъжицата, ще си ги намотае на ухото.

— Чуй бе, смотан — каза на Акишин бандитът, който го „хранеше“, — ти к'во обичаш повече — супа или макарони?

— Все едно ми е — отвърна Сергей Михайлович.

Откакто бе разбрал, че бандитите нямат отношение към отвличането на дъщеря му, наистина му беше вече все едно. Акишин не се вълнуваше особено много за собствения си живот. Той бе разбрал, че бандитите са поискали три милиона долара, и знаеше със сигурност, че никой и никога няма да плати заради него толкова пари.

Акишин бе сигурен и в това, че бандитите не са дотам глупави, че да искат невъзможното, разчитайки на късмет. Не, тук имаше нещо друго. Бяха го отвлекли не заради парите. В крайна сметка не заради откупа. Когато за пръв път стигна до този извод, Сергей Михайлович малко се изплаши, но след това справедливо разсъди, че ако бандитите искаха да го убият, щяха отдавна да са го направили.

Акишин вече не се страхуваше от нищо, само търпеливо очакваше с какво все пак ще завърши този театър. Той се отнасяше към бандитите като към прости статисти, прекрасно съзнавайки, че в

цялата тази история те са само марионетки, а някой друг дърпа конците.

Въпреки това на Акишин му беше доста неприятно да слуша от бандитите постоянни грубости и простотии.

— Слушай бе, животно! — отново му каза бандитът „хранилник“. — Я си отваряй устата. Не мога да работя само аз.

— Оставете ме на мира — уморено каза Сергей Михайлович.

— Те ти на! — ухили се бандитът. — Чу ли го бе, Бонч, смотанякът иска да го оставим на мира! Ти първо ще ни ръснеш три „лимона“, а после ще се молиш за отпуск, ясно ли ти е?

Акишин се намръщи. Той не можеше да види лицето на бандита, но можеше да си го представи според гласа му — кръгло, набръчкано, с глупави жестоки очи и дебели месести устни.

— Моля ви, не ме наричайте смотаняк — помоли Акишин.

— А стига, бе! — отново се ухили бандитът. — Смотаният го дава яко! Как да ти викам бе, тарикат?

— Наричам се Сергей Михайлович Акишин. Всъщност това го знаете и без да ви го казвам. Наричайте ме по малко и бащино име. Ако не искате, може и по фамилия.

— Акишин ли? — попита бандитът, като се изкикоти тънко. — Ти к'во бе, смотан, да не би да се кефиш от фамилията си? Ми тя ти е напълно говняна. Само я чуи: Акишин^[1]... — Бандитът звучно плю върху пода и изкоментира с неприязнен глас: — Направо ти иде да драйфаш! Като че ли си налапал червата си. Не, смотан, по-добре е да си смотльо, отколкото Акишин. Щото ти си си смотаняк.

Някъде наблизко иззвъня телефон. Някой от бандитите вдигна слушалката.

— Ало — каза той. Слуша известно време, след което започна да говори. — Абе всичко му е добре... Да... Всъщност копелето превърта... К'во?... Добре, ще го направим. Я чувай, Акишин, с теб искат да си поприказват. Чиж, домъкни го до телефона.

— Ти да не си се смахнал? — отвърна „хранещият“ бандит. — Как да го домъкна, той е деветдесетина килограма. По-добре е да примъкнеш слушалката тука.

— Може, ама кабелчето не стига. Хващай го за яката и влачи.

— Мамка му, намерихте си хамалин — изръмжа „хранещият“. — Добре де, ще се пробвам.

Една силна ръка хвана Сергей Михайлович и го помъкна по плъзгавия дървен под. Яката на ризата на Акишин така болезнено се вряза в шията му, че той застана.

— Стига си скимтял, мършо — без злоба каза „хранителят“. — Вече си до телефона.

И тогава от слушалката на телефона се чу електронно модулиран глас:

— Сергей Михайлович — изрече гласът. — Чувате ли ме?

— Да — прегракнало каза Акишин, — чувам ви.

— Аз съм този, който организира вашето отвлечане. Искам да ви успокоя. Ние нямаме намерение да ви убиваме. Само искаме чрез вас да спечелим малко пари.

— Кой сте вие? — попита Акишин. — Познаваме ли се? Кажете ми името си.

— Това не е нужно — произнесе лишеният от интонация електронен глас. — Искам да седите кротко и да не се опъвате. Скоро всичко ще свърши и ще се върнете вкъщи.

— Глупости! — рязко отвърна Сергей Михайлович. — Никой никога няма да плати за мен три милиона долара и вие прекрасно го знаете. Не бихте могли да не го знаете. По-добре е да ми кажете истината: какво преследвате с целия този спектакъл? Какво искате от мен?

— Вече ви казах: искаме да изкараме пари чрез вас.

Внезапно Сергей Михайлович почувства страхотна умора.

— Добре — тихо измърмори той. — Щом не искате, не ми казвайте. Но не може ли поне да знам... дъщеря ми... с нея всичко наред ли е?

— Нямам представа — отвърна непознатият. — Ние отвлякохме вас, а не дъщеря ви.

— А жена ми? — отново попита Сергей Михайлович с още по-тих глас. — Тя добре ли е?

— Вашата жена не ни е нужна — отвърна непознатият. — Трябвате ни вие. Не ни се иска да ви убиваме, но ако се наложи, ще го направим. Така че кротко и не се перчете. Това е всичко, край на връзката.

От слушалката се чуха кратки сигнали.

— Е, какво, скапаняко, побъбрихте ли си? — произнесе гласът на „хранещия“ бандит. — Сега си дояж супата и възнак. Уфф... Изпотих се от грижи по тебе.

— Ами ти не се грижи — спокойно каза Сергей Михайлович. — Някой да те кара?

— Кой ме кара ли? — Бандитът се изкикоти. — Лакомията, смотаняко. Единствено тя. Ако знаеше колко ни плащат за тебе, щеше да ме разбереш.

[1] Кишки — черва. — Б.пр. ↑

2.

Денис Грязнов бе седнал зад бюрото с кутия портокалов сок в ръка и замислено гледаше през прозореца, когато вратата на офиса се отвори и се появи светлокосата глава на Филя Агеев.

— Седиш ли си? — с неразбираема усмивка попита той. — И това е хубаво. Защото ако беше прав, щеше да паднеш.

Филя влезе в офиса и плътно затвори вратата след себе си. Приблужи се до бюрото на Денис и се срина в мекото кожено кресло.

— Айде давай, не ме мъчи — поглеждайки строго към Агеев, каза Денис. — Докъде я докара? Разбра ли кой е отвлякъл Акишин? Или къде Максимович крие дъщеря му?

— Далеч повече! — каза Филя. — Или по-скоро със значително повече пикантерия — поправи се той. — Разкрих номера на аудито на любовницата на Андрей Максимович.

— Е?

— Да. Сигурно много ще се учудиш, ако ти кажа, че тя е твоя позната.

— Зависи коя точно ще се окаже — с основание реагира Денис.

— Та така, любовницата на Андрей Максимович и съпругата на отвлечения бизнесмен Татьяна Олеговна Акишина са едно и също лице.

Денис смаяно поклати глава и подсвирна.

— Не може да бъде! Нещата стават все по-интересни.

— Думи нямам.

— Ще се окаже, че тя от самото начало е знаела кой е „отвякъл“ дъщеря ѝ? — предположи Денис.

— По всяка вероятност е точно така — кимна Филя. — Ако се вярва на бабичката, която Голованов разприказва, Татьяна Акишина идва редовно при Максимович. И през зимата, както и през лятото. Не знам много за интимните им отношения, но те са стари познати.

Денис се замисли.

— От друга страна, Максимович би могъл само да я използва — предположи той.

— Възможно е — съгласи се Филя. — Но интуицията ми подсказва, че са комбина.

— Ако наистина е така, то не е изключено Акишина да познава и похитителите на мъжа си. Въпреки че както изглежда изчезването на Вера Акишина и отвличането на нейния баща не са свързани помежду си. Кога ще се заемеш с Артур Акишин?

— Още тази вечер. Знам кога е последният му семинар в университета. Ще го хвана във фойето. Там наблизко има едно прилично кафе, ще седнем да си поговорим.

— Какво ще му предложиш?

— Записи на разговорите му, снимки. Разучих — малкият много държи на реномето си. Член е на профкомитета на факултета, обществен деятел и така нататък. Общо взето, момчето се цели нависоко и не би искал да му скапят биографията. Ще му предложи решението на всички проблеми тихо и без шумотевица. Освен това Голованов и Демидич са се захванали плътно с Максимович. Ако той си признае, ще имаме още един коз.

— Мислиш ли, че ще клъвне? — попита със съмнение Денис.

Филя кимна убедено.

— Трябва да клъвне. Разбира се, аз не съм психолог, но също разбирам едно-друго и мога да разговарям с такива юпити.

— Е, дай боже. Между другото, Голованов се обади преди двадесет минути. Проследили са Максимович до офиса на компютърната фирма „Паскал-маркет“. Същата, в която вчера твоят Артур се мота два часа.

— Помня — недоволно отвърна Филя.

(Вчерашния ден той наистина стърча два часа под арката, недалеч от желязната врата с табелка „Паскал-маркет“. Филя не успя да проникне в офиса, на позвъняванията и почукването не отговаряше никой, единствено обективчето на видеокамерата го гледаше отвисоко студено и твърдо.)

— Успя ли да разбереш нещо за тази фирма? — попита Филя.

Денис поклати глава.

— Не. Регистрирана е преди година и половина. Нищо друго не знам. Макс се опита да пробие по своите канали, но нищо не стана.

— Ясно — въздъхна Филя. — Да се надяваме, че Голованов и Демидич ще успеят да сондират този странен офис. А при теб как е с

отвлечането на татенцето? Имаш ли някакви насоки?

— Ще ги има утре — отвърна Денис.

Филя присви очи.

— Агентурата?

— Аха. Чичо Слава ме свърза. Наистина, ще се наложи доста да се поохарчим, но това са неизбежни разходи.

— Е, какво пък, дерзай — пожела му Филя. Усмихна се и добави: — Само че не бъди прекалено разточителен. Нали те знам, Рокфелер недорасъл. Хвърляш на доносниците парите с пачки, а собствените ти сътрудници гладуват.

— Не ми изглеждаш прегладнял — ухили се Денис. — Поне бузите ти са доста охранени и розови.

— Точно такива стават, когато човек започва да подпухва от глад — тъжно приключи Филя.

В момента, в който рошавата глава на Филя се провря през отворената врата и запита дали Денис Грязнов е седнал солидно на стола си, оперативниците на агенция „Глория“ Сева Голованов и Володя Демидов седяха в колата пред сивата къща на „Покровка“, зад една от чиито железни врати преди няколко минути бе изчезнал Андрей Максимович.

Навън беше влажно и ветровито. Ръсеше студен дъжд.

— Кой ще отиде? — попита Демидич, бегло поглеждайки към Сева Голованов.

Сева едва забележимо се усмихна.

— Разбрах — каза Демидич и въздъхна. — Вечно на мен се пада най-неприятната работа. Случайно да имаш чадър?

— Извинявай, приятелю, но нямам.

— Ясно — каза Демидич. — Е, аз тръгвам.

Той вдигна яката на самото си и излезе от колата под дъжда.

Отиде до желязната врата на фирмата „Паскал-маркет“, хвана бравата и леко я раздвижи. Разбира се, вратата беше заключена. Тогава Демидич натисна черния бутон на звънеца. Почака малко и отново го натисна. Не отдели пръста си повече от десет секунди. И този път нямаше отговор. Демидов извади дъвката от устата си, надигна се на пръсти и я залепи върху обектива на видеокамерата.

След това се върна в колата.

— Заключено като танк — кратко съобщи на Голованов.

— Ясно — отвърна той. — Момчетата са се кодирали. Много ми е интересно как успяват да въртят търговия с компютри при такава дяволска конспирация?

— Изводът е един: те въобще не продават компютри — каза Демидич. — Струва ми се, че крият там момичето. — Демидич хвърли поглед към Голованов и шеговито попита: — Е, сега какво, командире, влизаме ли вътре заедно с вратата, или ще чакаме?

— Чакаме — каза Голованов. — Прозорците на фирмата гледат към вътрешния двор. Освен видеокамерата, която разкара, други няма. Иди до вратата. Ако до половин час Максимович не излезе, аз ще те сменя.

Демидич въздъхна, отново вдигна яката на сакото си и се отправи към желязната врата. В полумрака под ниската арка беше почти незабележим.

Към края на двадесетте минути вратата се откряна. Демидич хвана бравата и със сила я дръпна към себе си. Човекът, отворил вратата на фирмата, явно не се надяваше, че ще се натъкне на такава могъща сила, каквато притежаваше оперативникът Володя Демидов.

Не успя да пусне бравата и излетя навън като тапа от бутилка, след което се просна на асфалта. Беше Андрей Максимович.

— Здравсти! — каза му с усмивка Демидич. — Подхлъзна ли се?

3.

Когато Максимович надигна глава, за да види кой го обижда по такъв начин, той видя не един, а двама. Наблизо стоеше още някакъв, чието лице се стори на Андрей Максимович учудващо познато.

Човекът с познатото лице подаде ръка на Максимович. Обаче рижият предпочете сам да стане от асфалта.

— Какво, по дяволите, искате? — рязко попита той двамата непознати.

— Ние сме от милицията — сухо отвърна Голованов. — Търсим Андрей Андреевич Максимович. И ако не греша, това сте именно вие.

Максимович изглеждаше повече учуден, отколкото уплашен.

— От милицията? — попита той, недоверчиво оглеждайки Голованов и Демидов. — Повече ми приличате на бандити. Всъщност за какво става дума?

— За нещо жизненоважно — отговори Демидов. — При това не толкова за нас, отколкото за вас.

— Забавна история — замислено изрече Максимович, който вече бе успял да дойде на себе си. — А дали имате карти?

Голованов извади от джоба си една фалшива карта, разтвори я и я приближи към лицето на Максимович.

— Следовател... — прочете Максимович. Лицето му отново стана озадачено. — Е, щом е така, то... — После погледна изпод навъсените си вежди към Демидич и строго каза: — Може би все пак ще освободите вратата?

— С удоволствие — отговори Демидич, — но само когато и тримата се озовем зад нея. Много ми се ще да погледна вашата знаменита фирма отвътре.

— Разбира се, моля — каза Максимович и широко се усмихна, като оголи едрите си и жълтеникави зъби, каквито обикновено имат повечето рижи.

Оперативниците и Максимович влязоха вътре, след което Демидич пусна тежката желязна врата, която със сухо щракане хлопна зад гърба им.

В хола имаше голямо бюро с два телефона, а върху него табелка с надпис „Охрана“. Обаче зад него не седеше никой.

— Ха сега де — усмихна се Демидич, — а охраната къде е?

— Вероятно там, където е и „злото куче“ — отговори Голованов и се обърна към Максимович: — В момента има ли някой друг в офиса, освен нас?

— Не — мрачно отвърна Максимович.

— А сътрудниците?

— Днес е петък, намален работен ден. Всички си тръгнаха — обясни рижият програмист.

Голованов внимателно огледа полутъмния хол и каза:

— Толкова по-добре. Да влезем в офиса.

Офисът на „Паскал-маркет“ представляваше голяма, ярко осветена стая с бели стени. В стаята имаше четири бюра, няколко табуретки и черен офисен шкаф, чиито полици бяха отрупани с дебели пластмасови папки. Освен мебелите в офиса имаше и няколко компютъра и дребна офис техника: принтери, ксерокси, факсове.

Един от ъглите на офиса бе изпразнен от мебели. Там бяха подредени няколко големи неразпечатани кашона.

— Това какво е? — попита Голованов, посочвайки кашоните.

— Нови компютри — спокойно отговори Максимович. — Решихме да сменим офис техниката с по-модерна.

— Стига бе! — усмихна се Демидич. — Значи тия машинки... — той показва компютрите върху бюрата — не са достатъчно модерни?

— Техниката остарява бързо — все така спокойно отвърна Максимович. — Външно изглеждат нови, но гаранцията им отдавна е безнадеждно остаряла.

— Това е доста тъжно — съчувства му Демидич. — Какво толкова. Важното е, че са ви стигнали средствата, за да подмените машинния си парк. Ще ми позволите ли да ги погледна?

— Какво да гледате? — не разбра Максимович.

— Ами тези ваши нови компютри. Ужасно обичам техниката.

— Но те още даже не са разопаковани! — възрази Максимович с тревога в гласа.

— Е, и какво? — сви могъщите си рамене Демидич. — Тъкмо ще ги разопаковаме. Даже можем и да ги наредим по бюрата. Няма да ви се налага да викате хамали. Е, какво, започваме ли?

Володя Демидов се отправи към кашоните.

— Чакайте! — извика Максимович. — Нямайте право! Къде ви е заповедта?! — Той се втурна да пресече пътя на Демидов, но се препъна в кабелите и се просна на пода.

— Може ли така невнимателно — каза Сева Голованов и се наведе, за да помогне на компютърджията да стане, но той отблъсна ръката му.

— Ще отговаряте за това! — заплашително изсъска Максимович.

— Ще отговарям — с усмивка кимна Сева. — Непременно ще отговоря.

Максимович се изправи, изтърси панталоните си и седна на стола, който бе точно пред кашоните, като по такъв начин прегради пътя на Демидов.

— Гледай сега какво става — тъжно рече Голованов. — В такъв случай ще бъда принуден... — Изведнъж веждите на Голованов подскочиха нагоре. — Тъй-тъй — каза той, — я да видим какво имаме тук?

Той се наведе и вдигна от пода малка чантичка-банан, която се носи на колана. Максимович се втренчи в чантичката и разтвори уста.

Голованов дръпна ципа и извади от чантичката пачка доларови банкноти, превързани с ластик. Показа я на Демидов и весело рече:

— Виждаш ли, Володя? Тук има няколко такива. Доста неочаквана находка, нали?

— Това не е мое! — припряно изрече Максимович. Въпреки че в офиса бе доста прохладно, той целият се изпоти. По високото чело на рижия програмист се хлъзна капка пот.

— Не е ваше? — повдигна вежди Голованов. — Че на кого може да е? Володя, да не би случайно ти да си го загубил?

Демидов се засмя и поклати голямата си глава.

— Не, командире. Моят портфейл си е у мен.

— Интересно, откъде ли се е взело това? — Голованов започна да вади от чантичката пачки и да ги подрежда върху бюрото, мърморейки: — Ала-бала-ница, турска паница... И още една допълнително. Общо пет пачки. Вероятно във всяка има по десет хиляди. Колко ще се получат, ако ги съберем, Андрей Максимович?

— Оставете ме на мира — уморено отвърна Максимович. — Вече ви казах, че това не са мои пари. — Това е банков кредит за

развитие на фирмата.

— А, значи все пак чантичката е ваша? — зарадва се Голованов. — Слава богу тогава. А аз вече си мислех, че ще трябва да търсим собственика ѝ.

— Всичко, което правите, е незаконно — рязко изрече Максимович. — Ще ви съдя.

— Я вземи да ни осъдиш — кимна Голованов. — Да ти помогнем ли да съставиш по-правилно жалбата?

Максимович погледна Сева изпод вежди и присви очи.

— А вие не ми говорете на „ти“. Не сме пили с вас „брудершафт“.

— Пази боже — отговори Голованов. — Аз не пия „брудершафт“ с крадци и мошеници. Никога не съм пил с такива.

Максимович леко побледня.

— С крадци и мошеници? — обади се той като тихо ехо.

Голованов кимна.

— Именно. Страхувам се, че през близките шест години ще ти се наложи да пиеш не шампанско, а чифир^[1]. С криминалните. В зоната нямат нищо друго. А и него ще се наложи да отработваш. Не се притеснявай, ти си младо момче, в зоната ще има много клиенти за твоя задник.

Максимович изтри мокрото си от пот чело с ръкава на ризата си. След това се насили да се усмихне и изрече почти без запъване:

— Интересно... И за какво искате да ме пратите в затвора?

— Не се притеснявай, синко, списъкът е дълъг. Но аз си мисля, че ще го увеличим с още един член, след като отворим тези кашони.

Максимович отново изтри лицето си с ръкав. Потта се стичаше по него на едри капки, като че ли седеше в сауна. Без да му позволи да дойде на себе си, Голованов се доближи до него с бързи крачки, извади ръката от джоба си и почти без да замахва, шибна на момчето як плесник зад врата. Беше неочаквано — Максимович изкрещя и едва не падна от стола.

— Къде е Вера Акишина? — ревна Голованов така, че стените потрепераха. — Къде е? Къде си я откарал?

— Вие нямате...

Голованов лепна на Максимович още един шамар. Програмистът се сгърчи и закри глава с ръцете си.

— Къде е Вера Акишина? — закрепця на програмиста Голованов.
— Гад такава, ще ти откъсна главата и ще я напъхам в задника ти!
Къде си дянал момичето? Жива ли е още?

— Абе жива е! Жива! — Максимович вече почти плачеше. — В жилището на Грув.

— Къде живее Грув?

— В Подолск. На „Маштакова“.

Голованов и Демидич се спогледаха.

— Вие тук с какво се занимавате? — продължи Сева, без да сменя тона си. — Казвай! По-бързо! Грабите бази данни?

Максимович погледна свития юмрук на Сева и отчаяно затресе глава.

— Н-не... К-карти... Пластмасови...

— Апаратурата в кашоните за това ли е предназначена?

— Да — кимна програмистът. — Едва вчера пристигнаха. Не успяхме да ги разопаковаме.

— С кого работиш? Имената!

Неочаквано Максимович свали ръце от главата си, изправи се и втренчи поглед в оперативника.

— Излъгах ви — с неотразима омраза в гласа произнесе той. — Ние продаваме компютри. Просто продаваме компютри. А за това, че ме бихте, ще влезете в съда.

— Виждам, че се съвзе — усмихна се Голованов. — Това е хубаво. За съд ще си поговорим после, а сега... Володя — обърна се той към Демидич, — ти май имаше плейър.

— Че как иначе — басово каза Демидич. Той пъкна огромната си лапа в джоба на сакото и извади малък диктофон. — Ето, заповядай.

— Какво сега, да не би да слушаме музика? — с насмешка попита Максимович.

Голованов не отвърна нищо. Той взе диктофона от Демидич, доближи го съвсем до лицето на програмиста и натисна бутона.

[1] Силно преварен чай с халюциногенно действие, обикновено приготвян в наказателните колонии. — Б.пр. ↑

4.

— Как е Верочка? — чу се от високоговорителя пресипналият глас на Максимович.

— Нормално. Вече привикна. Не мога да я отлепя от компа. Чуй ме, Андрон, според мен тя вече е наш човек. Може би трябва да ѝ позволим да се поразходи навън?

— Засега не бива. Нека се поизпоти още два-три дена. Артур се кани утре да я посети.

— Отдавна беше време. Ако бе видяла познато лице, щеше да се успокои по-рано.

— Да бе. Само дето първо щеше да извади и двете очички на това „познато лице“. Как върви работата със сайта?

— Всичко е окей, Андрон. Верочка е истински гений. Още два-три дни, и всичко ще е готово. Главното е, че тя се увлече.

— Не се залъгвай. Познавам Вера. За нея това е просто поредната задача, която трябва да реши.

— Няма страшно. Като реши тази, ще ѝ пробутаме друга. Плюс прилично възнаграждение. Тя е умно момиче, няма да откаже...

Сева превъртя малко касетата напред и отново натисна на „плей“.

— Оказва се, че никой друг не се интересува от нея. Чу ли за баща ѝ?

— Аха. Пълня тъпня. Имам чувството, че някой се будалка с нас.

— Вероятно ченгетата са навързали и двете отвличания в общ възел.

— Толкова по-добре. Ще акцентират върху търсенето на татенцето — няма да им стигне животът да хванат следите ни. А дотогава Вера сама ще се появи. Маминката не се ли тревожи?

— Не се безпокой за нея. Имай ми доверие, аз ще я утеша.

Голованов спря записа. Погледна побледнелия Максимович и попита:

— Е, как е? Хареса ли ти? Имаме цяла колекция с такива записи. Мога да ти подаря няколко, ако искаш.

— Не разбирам за какво говорите — мрачно изсъска програмистът. — Нямам представа какво има на тази касета.

— Ясно — кимна Сева. — Сигурно и гласът не е твоят.

— Не е моят — каза Максимович.

— Така си и мислех. — Голованов върна диктофона на Демидич. — Виж какво, гълъбче, вземай чантичката с парите си и да тръгваме. Майорът ще остане при кашоните. Днес ще изпратим тук група експерти — те на бърза ръка ще се оправят с всичките тези говна.

— Къде отиваме? — изплашено попита Максимович.

— В затвора — студено и мрачно отговори Голованов. — Обещавам ти, че ще положи всички усилия той да стане твой дом. Ще си получиш максималното.

— Почакайте... — избъбри Максимович, едва сега осъзнавайки какви житейски прелести го очакват. — Почакайте... Дали не можем да решим този въпрос по друг начин?

Голованов учудено повдигна вежди:

— Например?

— Ами и аз не знам — сви рамене младежът. — Чувал съм, че чистосърдечното признание облекчава вината...

— Облекчава я — съгласи се Голованов, без да променя хладния си тон. — Но на нас не ни трябва твоето признание. Улики има колкото щеш. Достатъчни ще са, за да те тикнат за десет години без право на обжалване. Дигай гълъбите, да вървим.

— Не бързайте! Почакайте! — Максимович развълнувано скочи от стола, но Демидов постави върху рамото му тежката си длан и

програмистът отново рухна върху стола. — Ама не може така! Нали ви казах всичко! И за Вера, и за Грув!

— Тъй де — кимна Голованов. — А след това си взе думите обратно. Не, приятелче, така няма да я бъде.

— Но аз съм съгласен! Ще ви кажа всичко!

— Ще го разказваш в затвора — каза Сева, усмихна се и добави: — Там си казват всичко.

— Господи! Но аз не искам! Разбирате ли, не искам в затвора! Майка ми е болна, без мен сигурно ще умре!

— Жалко — каза Голованов. — Жалко, че животът на една възрастна жена зависи от такъв негодник като теб. — Той изгледа наплашения програмист с тежкия си поглед и замислено потри брадичка с длан. След това едва забележимо се усмихна и попита: — Значи казваш, че не искаш да влезеш в затвора?

Максимович енергично завъртя глава. Вече не можеше да говори — задушаваша го сълзи.

Сева въздъхна.

— Нямам представа как мога да ти помогна, момче. Добре. Ще се опитаме да обясним всичко така — дошъл си сам в управлението и си направил чистосърдечно признание. Володя, сложи в диктофона друга касета. Сега това гълъбче ще ни попее. — Сева студено се втренчи в Максимович и заплашително добави: — И ако то издаде дори един фалшив звук, аз ще хвърля на майната си касетата с признанието, а след това ще го хвана за яката и ще го тикна в килията при най-злобните главорези. Те набързо ще му вкарат ум и разум.

Володя Демидов замени касетата на диктофона и я подаде на Сева.

— Седни зад бюрото — заповяда Сева на Максимович.

Програмистът се премести на бюрото. Оперативниците седнаха до него. Голованов сложи диктофона върху плота и попита:

— Готов ли си?

— Да — кимна Максимович.

— Тогава да започваме.

Той натисна бутона за запис. Касетата равномерно се завъртя в диктофона.

— Някъде преди около две години аз се запознах с брата на Вера Акишина — Артур Акишин. Той е много странен тип. От една страна,

е смел и кадър, от друга — пълен кретен. Често пробутваше всякакви дивашки идеи. Въпреки че между тях имаше и някои напълно разумни. Първо ни предложи да организираме пирамида в интернет. Дватамата с Грув не приехме сериозно тази идея, но Артур успя да ни убеди, че това ще носи сериозни приходи и е практически безопасно...

Голованов слушаше Максимович внимателно, хвърляйки от време на време погледи към диктофона, за да е сигурен, че касетата се върти.

Максимович се усмихна.

— Колкото и да е странно, Артур се оказа прав. Няколко месеца ние изпомпвахме пари от ония кретени...

— От кои кретени? — попита Демидов.

— От тъпите юзъри на интернет — отвърна Максимович и усмивката му стана злорада. — Те изпращаха пари на наша сметка, а ние им прехвърляхме проценти. До известно време, разбира се. Когато започна да става напечено, ние тихичко затворихме сергията и изчезнахме.

— Колко наскубахте? — сухо попита Сева.

— Някъде около шестдесет хиляди долара. Дори самите ние не вярвахме на успеха си. Но все пак ни се удаде! — В жълтеникавите очи на Максимович се появи хазартен блясък.

„Момчето явно е доста честолюбиво — схвана Голованов. — Това може да се използва.“

— И какво стана с вносителите? — попита Сева.

— Всъщност в това се състоеше и целият фокус — намръщи се Максимович. — В стадото от смотаняци се намери и някакъв по-образован тип. Той нае хакер. Много добър хакер. Нямахме да е проблем, ако очаквахме някакво нападение. Но ние бяхме се успокоили. Вече празнувахме победата, нали разбирате? И точно тогава той се захвана сериозно с нас. За безопасността на начинанието отговаряше Артур. Дватамата с Грув бяхме глупаци, че му се доверихме, но се смятахме за неуязвими, нали разбирате?

— Разбирам — кимна Голованов. — Всеки мошеник се чувства неуязвим, докато не го смачкат с нокът — като бълха.

Максимович хвърли на Сева поглед, изпълнен с ненавист, обаче той гледаше програмиста студено и спокойно, затова младежът отново сведе глава и продължи мрачния си разказ.

— Общо взето, този тип... хакерът... той проби защитната ни система, разбра номера на банковата ни сметка и паролата. Когато се опомнихме, беше вече твърде късно. Той беше измъкнал от сметката всичките ни пари. Всички, разбирате ли?

— Всеки майстор си намира майстора, нали? — отбеляза Демидич, потривайки широките си длани.

— Разбира се, ние се вкиснахме — продължи Максимович, умишлено не обръщайки внимание на неговата реплика. — Грув даже искаше да пребие Артур, но аз го убедих, че за всичко сме виновни самите ние. Важното е, че хакерът не беше направил нищо извънредно, беше действал според обичайния алгоритъм. Бяхме изгубили бдителността си и сами настъпихме собственото си гребло.

Максимович въздъхна и разроши с пръсти твърдата си рижа коса.

— Знаехте ли кой е този човек? — попита Голованов.

Програмистът поклати глава.

— Не. Така и не успяхме да го открием. А и това няма никакво значение. Казвам ви: той не беше направил нищо свръхестествено. Момчето беше действало примитивно и грубо и ни прекара единствено защото самите ние се държахме като тъпаци. За нас това беше добър урок.

— Не сте искали да се задоволите с постигнатото — каза Голованов.

— Постигнатото? — Максимович вдигна поглед от пода и погледна към Сева. — За какво става дума? Ние загубихме! Изгубихме всичко, което бяхме спечелили! А уж далеч не сме глупаци. Естествено, че продължихме нататък. Поредната идея отново подхвърли Артур. Той предложи да организираме интернет лотария. Идеята беше страховита!

По яркочервените устни на Максимович плъзна гадна усмивчица. Голованов се намръщи, виждайки самодоволното му лице. Както изглеждаше, Максимович се бе отдал на размишления или поточно — беше се потопил в приятни спомени. Закръглената му охранена физиономия блестеше.

— Стига се хили — не издържа Демидич. — Разказвай понататък.

— По-нататък? — Максимович присви очи. — Какво по-нататък?

— Ти си знаеш — подхвърли му Демидич.

— Бих могъл да ви разкажа — кимна Максимович. — А бих могъл просто да ви пратя по дяволите и да млъкна.

Физиономията на Максимович все още продължаваше да блести от самодоволство.

— Твоя работа — каза Голованов. — Само да ти напомня, ако си забравил, че в момента се опитваш да спасиш кожата си. Ако не ти пука за нея, изключвам диктофона и те помъквам към килията. — Сева сви рамене. — Тъй че сам избирай.

След казаното от Сева Максимович отново забележимо се скапа. Вдигна ръка и разсеяно подръпна брадичката си.

— Добре — каза най-сетне той. — Ще ви кажа. Ние организирахме лотарията. Но първо свършихме още една работа, за да изкараме стартовия капитал. Беше дреболия, но ни донесе няколко хиляди долара.

— Що за работа? — попита Голованов.

Максимович пренебрежително помръдна рамо.

— Примитивна. Трябваше да влезем в базата данни на една фирма. И ние я пробихме. Дори не помня що за фирма беше. Преди години с Грув често си изкарвахме парите по подобен начин. Тъй че може да смятате, че само позабърсахме праха. След като събрахме стартовия капитал, се заехме с лотарията. — Максимович се усмихна и поклати глава: — Беше забавно. Ей богу, много забавно.

— Сигурно е било така — мрачно се усмихна Демидич. — Да пукнеш от смях. Колко смъкнахте от това?

— Не толкова много, колкото възнамерявахме — сподели Максимович. — Някъде към двадесет хиляди. Беше весело да се работи, но така не можеше да продължи прекалено дълго. Щяха да ни открият. Събирахме парите редовно, а печалбите изпращахме на несъществуващи хора. Лотарията беше пълна фикция, но за участието в нея вземахме само по долар на калпак, така че никой не се сърдеше. Повечето играеха по няколко пъти.

Володя Демидов подсвирна.

— Това означава, че сте ограбили не по-малко от десетина хиляди души.

— Бързо смятате — ухили се Максимович. — Беше добър проект. Но имаше и един недостатък. В част от измамената публика се появиха известни съмнения. Започнаха да ни проверяват за наличието на лиценз и всичко останало. Не след дълго трябваше отново да тръшнем кепенците.

— Горкичките — съжали ги Демидич. — Тези изроди не ви позволиха да се разгърнете, така ли?

— Защо пък... — сви рамене Максимович. — Ние се разгърнахме. А след това се свихме. Винаги става така — такъв е животът. Разделихме изкараните мангизи помежду си. След това цял месец стояхме без работа. — Максимович леко наклони глава встрани и внимателно се вгледа в Голованов. — Тогава на Артур му хрумна още една гениална идея. За дебитните карти. Артур си пишеше по интернет с някакъв тип от Франция. Той го посъветва да се заеме с направата на фалшиви карти. У нас това е все още нещо ново, а всичко ново е лесно да се фалшифицира.

— И вие веднага се заловихте за работа?

Максимович кимна.

— Да. Вложихме почти всичките си пари в техника.

— Тази ли? — кимна Голованов към кашоните.

— Не. Тази е нова. Тогава такива машинки не бяха по джоба ни. Вземахме ги „секънд хенд“, като половината, общо взето, бяха домашна направа.

— Откъде ги купувахте?

— Артур намери някакви майстори. Чрез оня, неговия французин. Основната част от техниката я вкараха от чужбина, а тук я сглобиха и настроиха. Всичко вървеше добре, но изведнъж работата запря...

— Защо?

— Защо? — Максимович изтри с длан потта от челото си. — Заради това, че не ни стигаше ум. По-скоро тогава не ни достигна. Изкарахме малко пари от картите, които бяхме направили, но качеството на нашите фалшификати беше кофти. Банкоматите почти никога не ги приемаха. Налагаше се спешно да ги усъвършенстваме.

— Толкова ли е сложно?

— Не че е сложно... — размишлявайки каза Максимович. — Но бяха нужни свежи идеи. Мозъците ни бяха вече размътени, не можехме

да измислим нищо ново.

— И тогава си спомнихте за Вера Акишина? — питайки и отговаряйки си сам, каза Голованов.

— Да — кимна Максимович. — Но не ние, а Артур. Той пръв се сети за това. Помня, че оня ден беше страхотна жега...

5.

Денят беше страхотно горещ.

Грув, Артур и Максимович бяха седнали в кухнята на апартамента на Максимович и пиеха студена „Будвайзер“, замезвайки с прясно осолена рибка.

— Видях сестра ти — каза Грув, режейки кетата с малко остро ножче. — Няма вид мозъчето ѝ да работи добре. Обикновено главите на мацета с такива крака и цици са безнадеждно празни.

— Я по-полека — предупредително изрече Артур. — Все пак става дума за сестра ми.

— Е, и какво? — сви рамене Грув. — Да не съм казал нещо обидно за нея? Точно обратното. Тя си е страхотна мацка. Да се мъдри на корицата на някое списание или да снима филми в Холивуд. Но такива куклички не бива да бъдат допускани близо до каквато и да било техника.

— Не си прав — възрази Максимович. — Вера е умно момиче. Тя е лауреат на конкурс за програмисти...

— Престани... — намръщено махна Грув с ръка. — Знам с коя част от тялото си е спечелила това лауреатство.

— Какво каза! — с леден глас изрече Артур и заплашително се надигна от масата. — Я повтори!

— Ще го повтора — равнодушно отговори Грув.

— Повтори де, повтори! — настояваше Артур.

Максимович сложи ръка на рамото му и каза:

— Успокой се, Артур. А ти, Грув, престани да го дразниш.

— Само се пошегувах — сви рамене Грув и отпи голяма глътка бира.

— С таквиз шегички — оставаш без зъбички! — каза Артур.

— Добре де, не се горещи чак толкова. — Максимович натисна с ръка рамото му и го върна на стола. — Нали си го знаеш Грув. Вечно дрънка някакви глупотевини. Чеше си езика.

— По-полека — каза Грув, отрязвайки си парченце кета. — Между другото, аз все още съм тука.

— Хайде стига толкова — с началнически глас нареди Максимович. — Не сме се събрали, за да се млатим по муцуните. Артур предложи идея, която трябва да обсъдим. Та значи, Артур, ти би искал да вкараме в нещата твоята сестра?

— Не само че искам, но настоявам — отговори Артур. — Ще е по-добре, отколкото да търсим някой външен. Добрите спецове са малко и всички вече са се уредили.

— А Вера?

— Верочка е бяла врана — каза Артур. — Дъщеричката на тате. Той не ѝ дава да мръдне и на крачка от него. Като цяло тя все още е съвсем дете.

— Ега ти детето! — ухили се Грув. — С такава муцка на нейните години вече правят милиони.

Артур поклати глава.

— Тя не е такава. Не я интересува нищо друго, освен компа. Страшна фанатичка е.

— И ние можем да я използваме — отбеляза Максимович.

Артур кимна.

— Точно за това говоря.

— Ако тя е наистина толкова гениална, както твърдите, нямам нищо против — обади се Грув. — За мен работата е по-важна от предразсъдъците.

— Ето това вече не е детски глас, а глас на мъж — поощри го Максимович.

Той допи на един дъх бирата си, бръкна в хладилника и извади още една бутилка.

— И за мен — каза Артур.

— Бебешки айран — присмя му се Грув.

— Мамка му! — кресна Артур, скачайки от стола и замахвайки към Грув с празната бутилка. — Сега ще му смачкам тиквата на тоя гад!

— Няма да успееш — мрачно каза Грув. Чу се щракане и от стиснатия му юмрук изскочи дълго и тънко острие на нож.

— Я се укротете! — строго каза Максимович. Той изтръгна бутилката от Артур и я хвърли в кофата за боклук. — А ти скрий ножа! — заповяда на Грув.

Грув недоволно сбръчка лице, но сгъна ножа и го прибра в джоба си.

— Така вече може — каза Максимович. — Единият с нож, другият с бутилка. Детска градина!

— Той започна първи — каза Артур.

— Аз? — престорено се учуди Грув. — Аз само си седях и не съм закачал никого. Струва ми се, че май ти искаше да ми смачкаш тиквата.

— И ще я смачкам, ако още само веднъж се опиташ да ме дразниш!

— Притрябвало ми е да те дразня. Не ме оставяш да си пия бирата.

Грув направи обидена физиономия, вдигна бутилката и демонстративно отпи от нея.

— Накратко казано, момчета... — Максимович мрачно ги огледа. — Ако вече сме си омръзнали до смърт, давайте да се пръснем и толкова.

— Аз искам да работя — каза Артур. — Но той да си прехапе езика.

— Какво — аз нищо — сви рамене Грув. — Нямаше да го намушкам. Да не съм враг на себе си? Нали щяха да ме вкарат в затвора заради това?

— Хубаво е, че го разбираш — каза Максимович. — Общо взето, това е, колеги: от днес нататък повече никакви скандали. Ако искате да изпуснете парата — вървете във фитнес залата. Или се запишете в отбора по бокс. Но докато сме заедно, ще работим. Става ли?

— Става — добродушно кимна Грув.

— Става — недоволно се обади Артур.

— Прекрасно. Продължаваме обсъждането. И тъй, трябва ни Вера. Но как ще я убедим? Да ѝ предложим процент от печалбата или определена сума?

— Тук парите няма да минат — възрази Артур. — Нали ви казах: тя е особен човек. Трябва да се действа по друг начин.

— По друг — усмихна се Грув. — Ще ни кажеш ли по какъв?

Артур се замисли.

— Трябва да я заинтригуваме с нашата работа. Тя не се интересува от пари, така че ще плюе на тях. Но знам какво да направя,

за да ѝ станат интересни... Между другото, Андрей, ти така и не ми даде бира.

Максимович мълчаливо извади една бутилка от хладилника, отвори я и му я подаде. Артур отпи от бирата и каза:

— Вера има гадже. Пълно нищожество, но тя е луда по него.

— И какво от това? — попита Максимович.

— Ами това, че ако някой отвлече това момченце и после поиска от Вера пари за откуп, тя ще направи всичко, за да ги намери.

— Доста налудничаво — намръщи се Максимович. — Наистина ли си мислиш, че тя ще се съгласи да работи за някой си заради някакво момче? Нали сам каза, че мисли само за компютъра си.

— Точно така — кимна Артур. — Но самата тя не е наясно с това. Струва ѝ се, че обича този загубеняк. Разбираш ли, тя има принципи и съвест. Възпитана е в духа на руската класика, докато истинския живот не е и помирисвала. Мисли си, че в живота всичко трябва да се прави както в книжките. Ще се възползваме от това, за да я привлечем към нашата работа.

Артур млъкна и се зае с бирата, поглеждайки към колегите си. Максимович се обърна към Грув:

— Е, Грув, как ти се струва всичко това?

— Шантаво, но убедително — отвърна той. — Само че кой ще отвлече този... как се казва... Между другото, какво е името му?

— Стасик Тоцки — отговори Артур.

— Точно така — каза Грув. — И кой ще отвлече този Стасик? Да не би ние с Андрей?

— Дори и да го отвлечем, ще се вдигне шумотевица — забеляза Максимович. — А това няма да е за добро.

— Който се страхува — не пие шампанско! — заяви Артур с възбудено блестящи очи. — При това никой не се кани да го отвлеча истински.

— Как така? — учуди се Максимович.

— Що за отвлечане е нещо, което няма да бъде отвлечане? — усмихна се Грув. — Мътиш ги някакви, Артурчик.

— Мътя ги, казваш? Сега ще ги избистря. Накъсо, далаверата е такава, момчета. Казваме на Вера, че Тоцки е отвлечен и че искат откуп за него. А за да изкараме парите наведнъж, тя трябва да помогне на похитителите да инсталират една система с кодово название

„Платинена карта“. След като работата бъде свършена, тя ще си гепи своя дял и Стасик ще бъде освободен.

— И тя ще се хване на такава бродерия? — недоверчиво се усмихна Грув.

— Казвам ви — сестричката ми се е боднала в пушилката. Ще повярва на всякакъв блъф.

— Вероятно знаеш и как ще бъде организирано всичко това? — втренчи се Грув в Артур.

— Знам — кимна той. — Мога да имитирам гласа на Тоцки.

Грув и Максимович учудено се вгледаха в Артур.

— Какво значи това — мога? Да не би да си пародист?

— Не е задължително да си пародист. Гласът му е басов и леко заеква. Ако при това добавим в слушалката и малко смущения, въобще няма да се усъмни.

— Що не покажеш нещо?

Андрей се изду и произнесе с нисък гръден глас:

— В-вера, здравей... Аз съм С-стас. К-как си?

— Стига бе! — усмихна се Грув. — Акишин, сцената те зове. Ще замениш Максим Галкин.

Артур самодоволно се усмихна.

— Това са дреболии. Само ако можеше да ме видиш как шия гоблени.

Приятелите му се разкискаха.

— Е, добре — направи равносметката Максимович. — Планът не е лош. Значи ти се обаждаш на Вера и с гласа на Стасик ѝ казваш, че са те отвлекли и искат откуп. След това аз вземам слушалката и казвам на Вера, че би могла да помогне на приятеля си, ако поиска. Или с пари, или с мозък. Понеже няма пари, ще се съгласи да участва с мозъка си. Ако сестра ти наистина е толкова лековерна, както ти я описваш.

— Тя е още по-лековерна — каза Артур. — Само че аз ще съм зад кадър. Ясно ви е, момчета, че не бива да се разкривам. Все пак сме едно семейство.

— Има още един нюанс — обади се Грув. — Вера не би могла да работи вкъщи. При това ще трябва постоянно да я контролираме.

— И това не е проблем — заяви Артур. — Ще имитираме отвличането на Вера.

— Ти си откачил на тема отвличания — недоволно каза Грув.

— Ако имаш по-добра идея, що не я предложиш — разбесня се Артур. — Какво млъкна? Няма? Тогава си кихай в кърпичката. — Артур се извърна към Максимович. — Дъртият не обича да го юркат, той предпочита кротките преговори. Ще се помотаме малко, след това Верочка ще се върне вкъщи и всичко ще се покрие. А относно маминка... — Артур студено се усмихна. — Това вече зависи от тебе.

— За какво намекваш? — донякъде смутен попита Максимович.

— Стига, Андрей — спокойно отвърна Артур. — Знам, че се виждате с маминка.

— Аз също — потвърди Грув.

— Това си е ваша лична работа, в която не искам да се намесвам — продължи Артур. — Но твоята връзка с маминка може да се окаже полезна за нашата операция.

— Ама че си копелдак, Артурчик — насмешливо каза Грув. — Сестричката ти може и да има прекалено много морални принципи, но май при тебе те съвсем отсъстват.

— Голяма работа — сви рамене Артур. — Като че ли ти ги имаш. Ти и когато спиш, сънуваш как да спечелиш колкото може повече. Даже и твоето татенце си надскочил.

— Какво? — навъси се Грув.

— Нищо — мрачно отвърна Артур.

— Тогава не дрънкай много-много за баща ми.

— Ама, разбира се — сви рамене Артур. — Само не ми се прави на правоверен.

— По-кротко, момчета, по-кротко — раздели противниците Максимович. — Аз ще се разбера с Татяна Олеговна. Ще знае всичко и няма да ни предаде. Това ви го обещавам.

— Юнак! — саркастично рече Грув. — Предлагам да пием за успешното отвличане!

— За отвличането! — каза Артур.

Те вдигнаха бутилките и се чукнаха.

6.

Вера Акишина никога не бе изпитала нещо необикновено през живота си. И още по-точно казано: даже и извънредните събития тя възприемаше като нещо подразбиращо се, като елементи от някаква по-голяма схема или компютърна програма. И затова никога и на нищо не се учудваше.

И майка ѝ, както и баща ѝ я обичаха много — в това нямаше нищо чудно. Момченцата в училище я заглеждаха — значи така трябва. Тя правеше прекрасно онова, което другите не можеха — значи функцията ѝ е такава. Дори когато Вера получи наградата в Париж на състезанието за програмисти, тя изобщо не се изненада. Беше най-добрата в Москва, защо да не е и най-добрата в Париж? Или дори в света?

Вера нямаше никакви амбиции по този повод. Тя просто обичаше това, което прави, и се стараяше да го прави добре. А че за това ѝ даваха грамоти, награди или пари — какво толкова, значи така трябва да бъде.

Чувствата, които Вера изпитваше спрямо Стас Тоцки, дори да се струваха странни някому, за нея бяха съвсем обикновени. В книжките пишеше, че всяко момиче трябва да си има приятел. Вера доста дълго не придаваше на това някакво значение. В университета момчетата се дърпаха от нея, независимо от ефектната ѝ външност. Мислеха я за странна и студена. Вера въобще не се вълнуваше от това.

Един ден тя се запозна в студентския стол със странен и мил хлапак. Наричаше се Стас Тоцки. Стас ѝ предложи да излязат някъде вечерта и Вера се съгласи. Беше ѝ спокойно и приятно да общува с него. Освен това другите престанаха да я гледат като бяла врана.

Когато Стас се осмели да я целуне, тя не се противи. Първо, всички момичета се целуват с момчетата, второ, това даже се оказва нещо приятно. Когато Стас си позволи малко повече, тя го отблъсна и закопча блузката си. Момчето не бива да позволява на момчето всичко и веднага, развитието на интимните отношения е дълъг и последователен процес.

Затова Вера се отдаде на Стас едва два месеца след началото на тяхната връзка. Отначало я болеше, но Вера изобщо не се учуди на това, защото знаеше, че ще я боли. След това сексът започна да ѝ носи удоволствие и Вера отново го възприе като нещо задължително.

Сега всичко при нея беше, както и при останалите: университетът, гаджето и любимата ѝ работа.

След началото на приятелството им станаха много други неща, но каквото и да се случваше, Вера винаги си знаеше, че има само едно гадже и то се нарича Стас Тоцки.

Една вечер със Стас решиха да отидат на кино. Вера не обичаше много да излиза, но когато я канеше Стас, тя никога не му отказваше. Защото момичето трябва редовно да се среща с гаджето си и да ходят някъде заедно. Така стана и този път.

Вера облече любимата си блузка и вече бе готова да излезе, когато изведнъж телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Да.

— В-вера, з-здравей — чу се в слушалката басовият, леко приглушен глас на Стас.

— Здравей, Стас, тъкмо излизах.

— В-вера, имам проблеми — каза Стас. — Мене ме отвлякоха.

— Какво? — не разбра Вера.

— Отвлякоха м-ме. Искат пари. Но аз нямам п-пари.

— Нещо не разбирам, Стас. Кой те е отвлякъл?

— Н-някакви хора. Казват, че ако се съ согласиш да поработиш за тях — ще ме освободят.

— Ясно — каза Вера. И наистина всичко ѝ беше ясно. Бяха отвлекли Стас заради откуп, а той нямаше парите. Родителите му бяха починали отдавна, затова и нямаше кой да се погрижи за него. Стас имаше само един близък човек и този човек бе Вера. Тя неведнъж беше виждала подобни истории на кино, а след като това се случва с другите, защо да не се случи и със Стас? — Какво трябва да направя? — попита тя.

— Слез на у-улицата. До в-входа ще те чака кола. Бяла мазда. Качи се в колата, те ще ти кажат всичко.

— Добре — каза Вера и затвори.

Пред входа наистина бе спряла бяла мазда. Шофьорът пушеше — Вера забеляза яркочервеното въгленче. Тя отиде до колата и каза:

— Аз съм Вера Акишина. Мене ли чакате?

— Да — отговори от полумрака на купето непознат глас. — Влезте в колата.

Вера заобиколи колата, отвори вратата и седна до шофьора. Той беше слаб и намръщен. Вера никога досега не беше го виждала.

— Стас ми каза, че сте го отвлекли — каза Вера.

Непознатият кимна.

— Да. Ако искате да сте му от полза, трябва да тръгнете с мен.

— Къде? — попита Вера.

— Там, където ви откарам — присмехулно отвърна слабият. — Съгласна ли сте?

— Стас ми каза, че ще трябва да върша нещо.

— Точно така — кимна слабият. — За вас това ще е нещо незначително. Но ще е много полезно за Стас.

Вера се замисли.

— Родителите ми ще ме търсят — каза тя. — Мога ли да им се обадя?

Непознатият поклати глава.

— Не. Нека ви търсят.

— Тогава да тръгваме — каза Вера.

Непознатият хвърли цигарата си през прозореца и запали колата.

Пътуваха дълго, много дълго. Слабият непознат ѝ обясни, че излизат от града и освен това ще пътуват още доста. След което Вера задряма.

Най-сетне пристигнаха. Жилището, в което на Вера ѝ предстоеше да живее и работи, беше почти немебелирано, но затова пък отрупано с техника.

— Какво трябва да правя? — попита Вера слабия.

— Същото, което правя аз. Ще произвеждаме фалшиви карти „Vysa“, „Master Card“ и „American Express“. Няма да работиш сама. Наричат ме Грув. Колегата ми, когото ще видиш днес, се казва Андрей. Ако работиш добре, то след две седмици ще се прибереш вкъщи заедно с гаджето си. При това ще ти дам пари. Много пари.

— Това е добре — каза Вера. — Но родителите ми ще се тревожат.

Грув се усмихна и махна с ръка.

— Не се безпокой за родителите си. Ние си имаме един юнак тук, ще успокои когото поискаш.

Вера не схвана за какъв „юнак“ става дума, но се успокои. След като Грув твърди, че всичко ще е наред, значи така и ще бъде.

Грув стана от бюрото и се приближи до креслото, в което седеше Вера. Той клекна пред нея, протегна ръка и нежно я погали с длан по бузата.

— Нали знаеш колко си красива? — попита Грув.

Вера се почувства неуютно, тя позволяваше само на един човек да я милва по бузата — на Стас Тоцки. Нямахше представа какво трябва да прави в такава ситуация. Ако отблъсне Грув, той може да се обиди и да си го изкара на Стас.

— Ти си красива — каза Грув, оценявайки мълчанието ѝ като съгласие.

— Знам — отговори Вера, отдръпвайки се от слабата ръка на Грув. Тя смръщи вежди и строго допълни: — Струва ми се, беше казал, че ви трябва за работа.

— Точно така — кимна Грув. — Но все пак не може през цялото време да се работи. Понякога човек трябва да се отпусне.

Вера замълча — не знаеше какво трябва да му отговори.

— Добре, извинявай. — Грув стана и отново отиде зад бюрото си. — Освен ако ти самата не искаш да се поразходиш някъде — на бар или дискотека. Ще съм на твоите услуги. Окей?

— Ще го имам предвид — отвърна Вера. Тя огледа стаята, отдели повече време на апаратурата и каза: — Железарията ви е доста добра.

— Да, бива я — съгласи се Грув. — Искаш ли веднага да я опитаме?

— Да.

— Тогава сядай пред който и да е комп и действай. Ще ти обясня основното, останалото ще налучкаш сама.

Още същата вечер Вера се зае с работата.

7.

— И момичето започна да работи за вас — констатира Голованов.

— Да. Какво друго ѝ оставаше? — Андрей Максимович извади от джоба цигарите си. — Нали няма да имате нищо против, ако малко ви одимя?

Демидич се намръщи.

— Докато разказвахте, изпушихте четири цигари. Скоро ще ви хване рак.

— Това си е моя работа, нали? — с насмешка парира Максимович.

Той запали петата си цигара, пусна облаче дим настрани и погледна Сева Голованов.

— След идването на Вера техническото ниво на фалшификатите и организацията на „бизнеса“ се вдигнаха на много високо ниво. Ако не бяхте ни открили, можеше да станем милионери. Между другото, как ме намерихте? Имам предвид дали някой не ви е насочил?

— Всичко скрито рано или късно става явно — отговори Голованов. — Да не би да не сте го знаели?

— Глупости — намръщено отговори Максимович. — Никога няма да те хванат, ако не допуснеш някаква грешка. Просто станах невнимателен и с нещо се издъних.

— Татяна Олеговна Акишина знаеше ли за тази афера? — попита Голованов.

Максимович поклати глава.

— Не.

— Но нали вие самият казахте, че тя е имала представа кои са „похитителите“ на дъщеря ѝ?

— Знаеше само, че Вера ни трябва за някаква работа, както знаеше и че нейният мъж за нищо на света няма да позволи на дъщеря си да се заеме с нещо такова.

— „Нещо такова“ — замислено повтори Голованов. — Това означава ли, че тя е знаела за вашата „работа“?

— Изобщо нищо не знаеше — разгневи се Максимович. — Е, тоест... разбираше, че искаме да изкараме пари с помощта на компютрите. Знаеше, че дъщеря ѝ има талант. Както знаеше и това, че след като завършим работата си, ще ѝ платим достатъчно добре. Затова не възразяваше.

— И нито веднъж ли не поиска да се види с дъщеря си?

— Не е точно така... Искаше, но аз го забранявах. Опитах се да ѝ обясня, че засега ще е по-добре, ако оставят Вера на спокойствие. А и самата Вера не би поискала да се види с майка си. Знаете ли, момичето е истинско зомби! Може да стои пред компютъра с денонощия. Отделя се от него колкото да хапне нещо, да поспи и да отскочи до тоалетната. Грув се опита да я изведе на разходка, а тя се разходи десетина минути в кварталната градинка и настоя веднага да се върне при компютъра. Вера не е човек, тя е машина. При това сигурна машина, която не се поврежда и не прави грешки.

Голованов се подсмихна.

— Добро оправдание сте си намерили.

— Повярвайте ми, това е самата истина! Даже и да я бях освободил, тя веднага щеше да се върне при нас. Още не беше завършила работата си, разбирате ли? Тя направо е смахната!

— А ти самият какъв си? — иронично запита Демидов.

Максимович дори не го погледна, само презрително изкриви яркоалените си устни, които много биха подхождали на вампир.

— Как разпространявахте фалшивите карти?

— О! Беше много просто. Народецът у нас е доста безпросветен — няма да се досети за нищо, ако не му навреш муцуната, където трябва. Защо да говорим за това? Ние с Артур даже пуснахме реклама по телевизията. И в списанията активно рекламирахме нашето производство. Ето на, ние сме създали интернет сайт. Ако искате, можете да го прегледате, адресът е realplastic.com. Сайтът съдържаше всевъзможна информация на руски и английски. Беше предназначен за купувачи, дилъри и за елементарни потребители.

„За Макс това ще е интересно“ — помисли си Голованов. А гласно изрече:

— По-подробно, ако обичате.

— Какво по-подробно от това? Според мен и така всичко е пределно ясно. В нашия сайт заинтересованите посетители обменяха

информация и опит. Ние организирахме пласирането на картите. Понякога и пласиране на откраднатото. Ако някой например беше се изхитрил да се сдобие с няколко десетки лаптопа чрез подправена карта, той ги предлагаше при нас за продажба.

— И какво, дори не сте се прикривали?

— А трябваше ли? Сайтът външно не създаваше впечатление за системно блъфиране. На активните участници в сайта давахме пароли. Освен това на уебстраницата бе лепнат банер, върху който пишеше: „Ако искате да научите нещо повече за домейна realplastic.com, напишете ни писмо.“ И заинтересуваните пишеха. Преди да им продадем картите, ние подробно ги проучвахме. Влизайки в кореспонденция с тях, научавахме детайлите. И едва след това сключвахме сделка.

Максимович угаси цигарата си в пепелника и извади нова.

— Спестете си обясненията за рака — каза той на Демидич, след като долови недоволния му поглед.

Програмистът запали, без да бърза, оперативниците не го притесниха.

— Та така — каза той и размаха ръка, за да разсее дима пред лицето си. — Пъблиситито на сайта го направихме доста бързо.

— Какво сте направили? — не разбра Демидич.

— Рекламата — обясни Максимович. — В нашия сайт можеше без проблеми да размениш дъмпове и...

— Една секунда — прекъсна го Демидич. — Какво да разменят?

— Дъмпове — повтори Максимович. — От английското „dump“.

— За боклук ли става дума? — учуди се Демидич.

Максимович дръпна от цигарата си, пусна дим към тавана и поклати глава.

— Думата „дъмп“ не означава само боклук — каза той. — Компютърджиите наричат така цифровия израз на информацията, която е записана върху картата. Името на нашия домейн не след дълго стана популярно. Не можехме да се отървем от желаещи да си купят фалшиви карти по петдесет бона за сто парчета.

— А какви суми имаше на картите? — попита Голованов.

— Сумите по фиктивните сметки започваха от две хиляди долара. Бяхме обмислили всичко детайлно. Освен кредитни карти ние добавяхме към тях и лични документи.

— Защо?

— Как защо? Ами ако някой подозрителен продавач поиска шофьорската ти книжка?

— И всичко това го правехте четиримата? — учуди се Сева.

Максимович поклати глава.

— Не. Подръка имахме още две момичета, студентки. Но няма да ви кажа имената им. Те са случайни хора и им плащаха направо стотинки. Просто си изкарваха по нещо при нас.

— Значи сте били шестима? — уточни Голованов.

Максимович наум преброи своите „колеги“ и кимна утвърдително.

— Така излиза. Виждате ли, при нас имаше разделение на труда. Едни седяха пред компютрите, други координираха процеса, трети теглеха парите от банкоматите. Всеки си гледаше неговата работа.

Максимович, напълно свикнал с новата си роля, вече не изглеждаше уплашен или смутен. Той се бе проснал небрежно върху стола с цигара в ръка и пускаше към тавана пръстенчета белезникав дим.

— А не ви ли беше срам, че нарушавате закона? — полюбопитства Демидич, който винаги искаше да научи нещо повече за психологията на „модерната младеж“. — Не ви ли беше съвестно?

Максимович погледна към Демидич и сериозно му отвърна:

— Никак. Честно казано, за нас всичко това беше повече игра, отколкото начин да спечелим пари.

— Така ли? — вдигна вежди Голованов.

— Да — кимна програмистът. — Много пъти съм мислил за това. И да не бяха плащали за работата ми, аз така или иначе щях да се занимавам с нея. Хлътнах, разбирате ли ме? Това имах предвид, когато казах, че Вера е смахната, а вашият колега ме попита дали и аз не съм. Знаете ли... вероятно съм смахнат. Наистина не чак дотам, но съм смахнат. Всъщност ние с вас много си приличаме.

— Тъй ли? — не разбра Демидич.

— Ами помислете. Работите в милицията, а много добре знаете, че на ченгетата им плащат грошове. Пита се: за какъв дявол работите там? Ами защото сте хлътнали. Защото ви е приятно да залавяте такива като мен, за да им наврете муцуната в говната. Това е хазарт! И при мен е същото. Вие вкарвате мен в лайната, а аз го правя с

неколкостотин леваци, които мечтаят да забогатеят набързо и без много усилия. Разбирате ли за какво говоря?

Голованов погледна Демидич.

— Доста удобна позиция, Володя. Нали?

— Нямам думи — потвърди Демидич. — Ако се разсъждава така, то и маниакът, който убива малки деца, също не е престъпник. Той просто е хазартен тип. Смахнат. Той просто си има такова хоби, мамка му!

— Какво пък... — Максимович вдигна ръка и се почеса между веждите. — Може и да сте прави. Ако той би могъл да се спре, щеше да спре. Ще се окаже, че всички ние, хората, сме смахнати. Просто ако си откачен на тема събиране на монети, тогава си нумизмат, а ако не можеш да живееш, без да прекараш двама-трима леваци, тогава вече си престъпник.

— Добре, стига толкова философия. — Сева стана от стола. — Стегни се, момко, тръгваш с нас.

Максимович побледня, широко отвори алената си уста и изтърва цигарата. Тя падна върху панталоните му.

— О, по дяволите! — възкликна той, бръсна горящата цигара от бедрото си и я смачка с крак. Повдигна поглед към Голованов и изрече с пресекнал глас: — Но нали обещахте...

Голованов го погледна злобно.

— Какво съм ти обещал? — твърдо попита той.

— Обещахте, че няма да ме вкарате в пандиза! — възкликна Максимович, който отново изглеждаше напласен. От досегашната му самоувереност не бе останала и следа.

— Обещах ли му? — попита Голованов Демидич.

Той кимна.

— Като че ли да. Тоест обеща му да се опиташ.

— Е, щом съм обещал, значи ще се опитам — съгласи се Сева. — Ще се опитам да направя така, че работата да стигне до задържане срещу подписка. А сега отиваме в Подолск — при Вера. И ако се окаже, че тя не е там... — Голованов изгледа страховито Максимович и вдигна пръст: — Сърди се на себе си.

8.

Разговорът на Филя Агеев с Артур не беше чак толкова продължителен и изразителен, колкото оня между Голованов и Максимович. Той просто привика блондина встрани и му каза:

— Артур, аз съм от агенция „Глория“. Чували ли сте за нея?

— Моля да ме извините, но не — отговори Акишин.

Той се обърна, за да си тръгне, но Филя го хвана за лакътя и само с едно леко движение го извърна към себе си. Артур изглеждаше учуден, не беше очаквал такава сила от ниския и слабават младеж.

— Виж какво, приятелче, ако се правиш на глупак, ще си измъкна колана и ще ти нашиbam задника — спокойно изрече Филя. — А ако и това ти се стори малко, ще взема да си поговоря с тебе по мъжки.

— Не разбирам какво искате от мен! — отвърна Артур, гневно повишавайки глас.

— Търсим сестра ти — каза Филя. — Ако не ти пука за нея, можеш да се разкараш. Но веднага трябва да те предупредя — няма да е точка в твоя полза.

— Що за точка? — недоволно измрънка Артур. — И защо ме заплашвате? Ако търсите сестра ми — търсете я колкото си щете. Аз какво общо имам?

Филя се подсмихна.

— Точно за това искам да си поговорим. Я да идем да прием по едно кафе.

Артур се намръщи и изгледа Филя изпод белезникавите си вежди.

— Никъде не тръгвам с вас — каза той. — Ако още веднъж ме докоснете, ще повикам милиция.

На Филя вече му омръзна празният брътвеж, затова премина към крути мерки.

— Викай ги — късо и строго каза Филя, след това хвана Артур за китката и като го стисна със силните си, тренирани пръсти, повлече блондинчето към кафето.

В кафето Филя също действаше направо. Той просто сложи върху масата диктофона, връчи на Артур слушалките и натисна бутона за пускане на записа.

На Артур му беше достатъчно да послуша само няколко минути, за да престане да се опъва и да заговори.

— Мръсник — късо и злобно изрече Артур. Погледна страхливо Филя и добави: — Нямам предвид вас, а Максимович. Никога не съм мислил, че той може да се издъни. Как го направихте? Опряхте му пистолет в челото?

— Какво говорите — усмихна се широко Филя. — На нас не ни трябват пистолети. Главното оръжие на детектива е учтивостта. Просто възпитано го помолихме и той ни разказа всичко.

— Гадина — процеди през зъби Артур. — Ако знаете всичко, тогава аз за какво ви трябвам?

Филя се облегна назад и присмехулно погледна Артур.

— Разсъжденията ви са твърде забавни — каза той. — Ако досега не ви е станало ясно — вие сте престъпник. И престъплението се нарича мошеничество, за което се полага съответната присъда. Без да се взема предвид отвличането на момичето.

— Никой не е отвличал Верочка — възрази Артур. — Тя сама се съгласи да отиде, така че няма да ми лепнете и това. А що се отнася до всичко останало... — Артур се наведе към Филя и сниши гласа си. — Ако искахте да ме арестувате, щяхте веднага да го направите. И след като все още съм на свобода, това означава, че искате нещо от мен. Остава да разберем какво точно.

Филя мълчеше.

— Пари? — предположи Артур. Но се вгледа в лицето на Филя и поклати глава. — Не, пари няма да вземете. Какво тогава?

— Баща ви е отвлечен — каза Филя. — Бих искал да знам имате ли нещо общо и с това?

Бледото лице на Артур се сгърчи в тик.

— Вие предполагате, че съм намесен? — попита той.

— А не е ли така?

Артур поклати глава.

— Не. Не съм чак толкова подъл, за да участвам в отвличането на собствения си баща.

— Обаче вашите принципи не ви попречиха да отвлечете собствената си сестра — отбеляза Филя.

— Не беше отвлечане — порозовяха леко бузите на Артур. — Това беше шегичка! Наистина нищо повече от закачка!

— Стига толкова — намръщи се Филя. — Не ви ли се струва, че разговорът ни е някак си... глуповат? Помислете си — все пак става дума за баща ви! Струва ми се, че той не ви е направил нищо лошо, нали?

— Баща ми? — Артур тихо се изсмя. — А вие откъде знаете, че е така?

— Кое?

— Откъде знаете, че Сергей Михайлович Акишин е мой баща? Да не би да сте правили ДНК анализ?

Филя смутено млъкна, без да знае какво да каже.

— Мълчите — със сарказъм в гласа констатира Артур. — И по-добре си мълчете, след като не знаете! Майка ми е курва. Да, курва. Учудвате се, че така говоря за собствената си майка? Ако бяхте поживели в подобна лудница, нямаше да се чудите. Сигурен съм, че моето маменце не може да преброи с колко мъже е спала в досегашния си живот. Между другото изобщо няма да се учудя, ако баща ми са го отвлекли с нейна помощ. Някой от поредните ѝ любовници е поискал да се избави от конкурента си и маминка се е включила в играта. — Артур прекара длан по лицето си, сякаш отстранявайки невидима паяжина. Погледна Филя и злобно се усмихна: — Какво ме гледате така? И откъде можете да знаете какво точно чувствам? Или смятате, че въобще нищо не ме вълнува, както ония животни.

— Кои животни? — тихо попита Филя.

В сините очи на Артур заблестяха бели мълнии.

— Например Грув! — с необичайна ярост в гласа каза той. — Той ме ненавижда. Мисли, че съм боклук някакъв. Сигурен е, че в мен няма нищо човешко. Изобщо не ме възприема нормално.

— Той ли ви го каза? — попита Филя.

Артур уморено сведе глава. Опипа с пръсти висулките по покривката на масата, погледна Филя и мрачно се усмихна.

— Казал, рекъл... Той поне си го каза, докато останалите... Мислите ли, че и Максимович не е убеден в това? Сигурни са! Всички се отнасят към мен точно по този начин.

— А не сте ли прекалено мнителен? — тихо попита Филя.

— Мнителен? Как ли не! Знаете ли как ме наричат момчетата в университетската ми група? Не? Наци — за тях съм такъв! А освен това и „Хитлерюгенд“! И всичко това — зад гърба ми. Никой не харесва мутрата ми. Всички си мислят, че аз не съм човек, а някакъв звяр, само че не го казват на глас. Грув поне не го крие.

— Мисля, че прекалявате — отбеляза Филя.

Артур нетърпеливо потрепна с ъгълчето на устните си.

— Глупости! Нищо не преувеличавам! Всичките ме ненавиждат. Просто не знаят в какъв свинарник ми се налага да живея.

— Да, но... — започна Филя, но Артур не му позволи да довърши.

— Накратко, ако искате да ме арестувате — арестувайте ме — каза той с равнодушен глас. — Ако ли не — махайте се по дяволите. Ако искате да намерите баща ми, съветвам ви по-внимателно да проследите майка ми. А сега ме извинете, трябва да тръгвам.

Той стана от масата, обърна се и тръгна към изхода.

Филя внимателно погледна отдалечаващия се Артур, но не го спря.

9.

Филя не изпитваше никакво удоволствие от следенето на тази жена. Той изобщо не обичаше да следи жени, в това имаше нещо срамно, приличаше на надничане. При това Сева Голованов непрекъснато наливаше масло в огъня.

— Здравсти, воайор! — приветстваше той Филя при всяко обаждане. — Как върви наблюдението? Видя ли вече нещо възбуждащо?

— Ти си глупак, Голованов — сърдито отговаряше Филя. — И ушите ти са студени. Ако още веднъж ме избудалкаш — захвърлям тая работа по дяволите и отивам в бара.

— Само се опитай — шеговито заплашваше Филя старшият опер. — Ще те оставя без хонорар.

Надвечер към Агеев се присъедини Денис Грязнов и Сева Голованов, подчинявайки се на субординацията, започна да се държи по-малко предизвикателно.

Денис Грязнов и Филя Агеев седяха в колата пред ресторант „Китайският император“, почти в самия край на Москва. Денис държеше фотоапарат с телеобектив. Витрината на ресторанта, до която бе седнала Татяна Акишина, беше ярко осветена, докато на улицата вече бе съвсем притъмняло.

— Е, какво? — попита Филя. — Какво правят?

— Ядат — отвърна Денис, без да сваля камерата и щракайки от време на време с бутона. До Татяна Олеговна седеше плешив мъж с подвижно лице. Той оживено разказваше нещо на Акишина, тя се смееше и махаше с ръка пред мъжа.

— То е ясно, че няма да танцуват полка-пеперудка — недоволно се обади Филя. — Друго какво?

— Освен това пият — каза Денис.

Филя погледна Грязнов и поклати глава.

— За съжаление не чуваме какво си говорят — каза Денис.

— Това може да се уреди — каза Филя. — Нося си един „бръмбар“. Мога да се престоря на пийнал посетител и да го лепна на

сакото на тоя пичага.

— Не е нужно — каза Денис. — Този „пичага“ не ми изглежда тъпак. Очевидно е печен.

— През фотоапарата си ли го видя? — усмихна се Филя.

— Аха — кротко му отвърна Денис. — Точно през него.

Той известно време наблюдава мълчаливо двойката, след което каза:

— Освободи се място на съседната маса. Давай, Филя, припчай там. Може пък и да чуеш нещо.

— Това вече е друга работа — доволно заяви Филя, чиито крака след половинчасово седене в колата вече бяха отекли. — Да ти донеса ли нещо да кльопнеш?

— Не, не съм гладен.

— Твоя работа, щом си сам на себе си враг, малък Буратино.

Филя взе чантата, измъкна се от колата и с бавна походка се отправи към ресторанта. След две минути той вече седеше на масата в непосредствена близост с Татяна Олеговна и нейния чевърст спътник.

Филя повика сервитьора и когато той се приближи, започна да му поръчва храна и напитки, предизвикателно поглеждайки към витрината. Сервитьорът кимна, записа всичко в малко бележниче и замина. Филя извади от чантата си вестник и се направи, че се е задълбочил в четене.

Така минаха още пет минути. Сервитьорът донесе на Филя вино. Филя наля в чашата си, опита, кимна одобрително и отново се задълбочи във вестника си.

Постепенно Татяна Олеговна и нейният придружител престанаха да обръщат внимание на новия си съсед и отново се разговориха.

— Отпуснаха се птиченцата — удовлетворено прошепна Денис, разглеждайки двойката във визьора на фотоапарата. — Отлично.

Филя Агеев за трети път препрочиташе статията с интригуващото заглавие „Нужен ли ни е американски бекон?“. Двойката, която седеше на две крачки от него, разговаряше тихо, но тренираният слух на Филя отделяше отделни думи и фрази от този тих (при това приглушен и от музикалния фон) бърбреж.

— Яша, аз се безпокоя — каза Татяна Олеговна.

— Въобще не си струва — отговори придружителят ѝ.

Филя хвърли поглед встрани и видя как мъжът постави дланта си върху ръката на Акишина.

Жената заговори по-тихо:

— Струва ми се... досещам се... отвлякъл е Сергей... — дочу Филя.

Мъжът също отвърна тихо:

— Нали знаеш, че аз... особен контрол... Бъди спокойна, те не се досещат за нищо.

— Да, но аз... за неговото здраве.

— Мила, повярвай ми, всичките ти опасения са напразни. Всичко ще е наред. Наистина. Нека прием за нашето щастливо бъдеще!

Мъжът наля шампанско в чашите. Вдигнаха ги.

— Бих искал винаги да си щастлива! — каза мъжът. — И твоите прекрасни сини очички никога да не познаят сълзите!

Татяна Олеговна въздъхна и тъжно се усмихна. Те се чукнаха и отпиха.

Татяна Олеговна лапна маслинка и попита:

— Как е жена ти? Не е ли по-добре?

Мъжът поклати глава.

— Като че ли не — всичко е както преди. Вече почти не става. И въобще не говори. Само плаче...

— Каква мъка — въздъхна Татяна Олеговна. — Спомням си каква жена беше преди инсульта. Истинска кралица! По онова време ти дори нямаше и да ме погледнеш.

Мъжът се намръщи.

— Престани, Таня — сухо каза той. — Нали знаеш, че не обичам да обсъждам тази тема.

— Да, извинявай. Бях забравила. — Татяна Олеговна отпи от шампанското, погледна към мъжа над чашата си и каза: — Яша, чух, че при теб е идвал следовател. Да не е заради Плат?

— Да, мъничката ми — кимна мъжът. — С това дело се занимава следователят Турецки. Спомняш ли си, бях ти говорил за него.

— Умен ли е?

— Мм... Не знам, душичке. Направих някои справки. Казват, че е дяволски проникателен тип. Но какъв е всъщност, едва ли аз ще съдя. Най-неприятното е, че същият този Турецки е склонен да свърже двете дела.

Татяна Олеговна остави чашата си и внимателно погледна мъжа.
— Но тебе нищо не те заплашва, нали? — развълнувано попита
тя.

Мъжът криво се усмихна и поклати глава.

— Златна моя, ти си прекалено впечатлителна. Нали знаеш, че само виновният може да се страхува. А аз нямам никакво чувство за вина. — Подвижното нервно лице на мъжа се изглади, дебелиите му устни се разтегнаха в усмивка. — Искам да ти кажа нещо, мила. Днес си особено привлекателна! Желая те!

Татяна Олеговна се усмихна лъчезарно.

— Аз също те искам. Къде отиваме? — попита тя с дълбок, леко хрипкав глас.

— Може и при мен, във вилата. Но по-добре и по-удобно ще ни е в хотела. Запазили са ми прекрасна стая.

Само след един час сътрудниците на агенция „Глория“ вече знаеха, че мъжът, с когото се е видяла Татяна Олеговна Акишина, се нарича Яков Наумович Херсонски. И че той ръководи компанията „Информинвест“, чийто главен акционер бе неотдавна загиналият американски милиардер Лайъм Плат.

Същата вечер Денис Грязнов се обади на Турецки и му разказа за Херсонски и Акишина, предавайки му разговора така, както бе го запомнил (и дори записал) неговият Филя Агеев.

— Александър Борисович, наистина ли си склонен да свържеш двете дела? — попита Грязнов.

— Имаш предвид убийството на Плат и отвличането на Сергей Акишин?

— Да.

— Почти съм готов — отвърна Турецки. — Нещо повече, готов съм да присъединя към тези дела и трето — за насилственото удавяне на господин Кожухин. Това, което току-що ми разказа, потвърждава всичките ми изводи. Сигурен съм, че един и същи човек стои зад убийството на Плат и Кожухин, както е отговорен и за отвличането на Акишин. Или поне една и съща групировка. Казваш, че твоята „Платинена карта“ няма нищо общо с това?

— Така казват момчетата. И аз им вярвам. Между другото относно доверието. Вера Акишина не искаше да си ходи вкъщи. Едва

ли не насила я откъснахме от компютъра. Естествено, тя твърдеше, че никой не я е отвличал. А за гаджето си Тоцки изобщо бе забравила.

— Контролираш ли момченцата си?

— Да. Напълно.

— Това е добре. Жалко, че Филя е успял да чуе толкова малко. Между другото Херсонски от няколко дни ми стърчи в полезрението. Уви — не мога да си позволя да действам толкова решително, колкото вас. Както знаеш, аз съм официално лице и съм длъжен да спазвам закона.

— Да, но ние също...

— О, я стига! — прекъсна го Турецки. — Знам ви методите. Нали облепихте хлапетата с бръмбари, а след това вкарахте най-хилавия в менгемето, правейки са на безмилостни строги чичковци. Дори мога да си представя кой се е заел с това.

Грязнов се усмихна.

— Александър Борисович, някой казвал ли ти е, че си ужасен човек?

Турецки изсумтя.

— Чувам го всеки ден. Първо, когато съм на работа, а след това и вкъщи. Но най-малко съм очаквал да го чуя от теб. Както и да е. Ако имаш време, намини утре при мен, ще обсъдим всичко още веднъж. Не забравяй да донесеш запис с признанията. Може пък аз да чуя нещо, което ви се е изплъзнало.

— Едва ли. Всичко друго, но със сигурност не страдаме от глухота.

След което се сбогуваха и затвориха телефоните си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ТУРЕЦКИ ПРОДЪЛЖАВА

1.

Когато преди месец мистър Лайъм Плат пристигна в Москва, не си представяше, че идва в Русия за последен път, както и че никога повече няма да му се наложи да пътува за някъде.

В оня слънчев ден той бе настроен напълно оптимистично и беше изпълнен с надежди и страсти. Мистър Плат обичаше живота във всички негови прояви. Той обожаваше вкусната храна, добрите коли и красивите жени. Беше богат, приказно богат, но никога не се перчеше с богатството си, защото разбираше, че парите идват и си отиват, а човекът остава. И според това доколко правилно и истински е изживял живота си, ще му отсъдят участта в задоблачните висини след неговата смърт.

Не би могло да се каже, че мистър Плат бе религиозен. Не. Но като бизнесмен, а по определение това означаваше предвидлив и внимателен, той напълно допускаше съществуването на отвъден живот и беше надеждно застрахован за подобен случай. Изхождайки в голяма степен от такива опасения, мистър Плат бе възприел девиза: „Ако ти е провървяло и си станал богат — помогни на онзи, който е беден и нещастен.“

С леки изключения мистър Плат постъпваше точно така.

Мистър Плат бе голям филантроп. При това си идване в Москва той докара няколко картини на руски и чуждестранни художници, купени от него на търгове извън Русия. Мистър Плат имаше намерение да ги дари на Третьяковската галерия и музея „Пушкин“.

Представителите на духовния елит на Русия, зарадвани от подобен обрат на нещата, устройха галавечеря в един от най-добрите ресторанти на Москва. Мистър Плат дойде на вечерята, но се държа скромно и с голямо достойнство. Той отговаряше на всичките благодарности с донякъде смутена усмивка, повтаряйки в разни вариации една и съща фраза: „Това е мой дълг, господа. Дългът на един порядъчен човек и гражданин на света.“

Публиката реагираше на неговите скромни реплики с бурни аплодисменти. В края на вечерта малко момиченце с бяла рокличка се

приблужи до мистър Плат и му поднесе рисунка, направена с туш върху картон. Рисунката представляваше тревна ливада, слънце и бял кон, който пасеше на ливадата.

— Аз го нарисувах — каза момиченцето. — Подарявам ви го.

Мистър Плат бе трогнат. Той вдигна момиченцето и веднага притвори очи от блясъка на десетките фотоапарати. Журналистите не биха могли да пропуснат толкова мелодраматична сцена.

Мистър Плат се върна в хотела уморен, но щастлив.

Покрай филантропичните си мисии мистър Плат искаше да уреди и нещата около своя фонд в Русия. До него бяха стигнали слухове (подкрепени от крещящи факти), че фондът, основан за финансиране на проекти на руски учени, кротко се разграбва от руските му ръководители.

Мистър Плат не би могъл да допусне това.

Въпреки всичките си положителни качества той беше решителен, а понякога и безжалостен управител. До неотдавна всички световни вестници се скъсваха да пишат за това, че Плат е поел отговорността за падането на американския долар. А преди два месеца в интервю пред една от телевизиите Плат заяви, че вече играе за понижаването на руската рубла.

Той отдавна имаше световната слава, че е „грабителят на национални банки“. Такава известност му донесе атаката срещу английската лира, която той предприе преди десет години. Тази атака бе дотолкова успешна, че Великобритания бе принудена да напусне европейската валутна система. Господин Плат се сдоби с милиардни приходи и заповед за арест на територията на Великобритания. Тогава той избра „късата доларова позиция“, тоест реши да продава американска валута, купувайки не само евро, но също така канадски, новозеландски и австралийски долари, както и злато.

Обаче славата на филантроп изместваше всеки от финансовите подвизи на мистър Плат и той изпитваше скрито удовлетворение от това.

Лайъм Плат се настани в един от най-добрите московски хотели. Прозорците на хотела гледаха към Москва-река. Плат обичаше реките. Той често цитираше на руски стиховете на един руски поет, лауреат на Нобелова премия. А стиховете бяха следните:

Какво обичаш повече от всичко на света? Улиците и реките — най-дългото през нашия живот. При това мистър Плат замислено се усмихваше и тъжно въздишаше, показвайки, че тези редове са свързани с извънредно топли интимни спомени.

След банкета мистър Плат прекара нощта много приятно. Той взе гореща вана, след това се разходи гол из апартамента (наричаше това „да вкусиш въздуха“), след това известно време медитира, седейки върху леглото в поза „лотос“, после си легна и спа до сутринта със здравия сън на младенец — без пробуждане и сънища.

Утрото започна с многобройни обаждания по телефона, които секретарят на мистър Плат бе подбрал. Секретарят имаше строго нареждане — да пренасочва към шефа само важните обаждания. Но почти всички те бяха свързани с бизнес или изкуство и така или иначе бяха извънредно важни за мистър Плат.

Плат бе особено заинтересован от едно от обажданията. Беше някой си Акишин. Бил директор в холдинга „Информинвест“. Блокиращият пакет акции на холдинга принадлежеше на мистър Плат. Акишин говореше трескаво и непоследователно, но мистър Плат разбра две важни неща: в холдинга се извършват някакви безобразия, поради които той, мистър Плат, би могъл да изгуби доста пари.

— Окей — каза мистър Плат. — Разбрах ви. Можем да се видим още днес, някъде към... — Плат прехвърли наум предстоящите си ангажименти и завърши: — В единадесет. При мен, в хотела. Ще ви бъде ли удобно?

— Напълно — отговори Акишин.

— Единственото, за което ви моля, е да не закъснявате — предупреди го Плат. — Днес имам да върша много неща.

Акишин се зарече да не закъснява и мистър Плат затвори телефона.

2.

Следващите няколко часа бяха заети с делови преговори, откриване на изложби и разни други приятни и недотам приятни неща.

При пътуванията по офиси и изложбени зали мистър Плат бе съпровождан от преводача си Никита. Познавах се още от предишното му идване в Москва. Мистър Плат харесваше този неразговорлив, непрекъснато съсредоточен в мислите си човек. Всички преводи на Никита бяха лаконични и педантично точни. Никога не си позволяваше да импровизира и лесно запомняше цели откъси от това, което казваше Плат, след което ги превеждаше дума по дума.

След поредното посещение те останаха в колата и пиеха кока-кола, която мистър Плат обичаше много. (Той имаше предубеждение относно кафето, като в същото вре ме мистър Плат бе сигурен, че кока-колата оказва върху организма същото ободряващо въздействие като кафето, но с по-малко негативни последиствия за сърдечния мускул.)

— Ник, гледам ви и си мисля — проговори мистър Плат, хвърляйки по някой поглед към преводача си. — Все пак вие сте щастлив човек! Нямайте никакви особени грижи. Или казано по-точно — всичките ви грижи и проблеми са прости и разбираеми, те... как бих могъл да го кажа по-добре... те имат естествен произход. За разлика от моите проблеми, които аз си създавам сам, преследвайки печалби, които изобщо не ми трябват.

— Струва ми се, че донякъде опростявате всичко — възрази Никита. — Това, че печеля по-малко пари от вас, не означава, че живея безоблачен живот. По-скоро обратното. Винаги съм мислил, че човек се нуждае от пари, за да избегне проблемите. В този смисъл богатите хора са най-щастливите на този свят. Там, където аз трябва да пробивам стена с главата си, вие просто си купувате танк и той го прави вместо вас. Казвам го образно — обясни Никита.

Мистър Плат леко се усмихна.

— Освен другото вие сте и философ, Ник! И въпреки това, независимо от огромната разлика ние с вас имаме почти еднакви житейски възгледи. Какво означава това? Означава, че човекът си е

винаги човек. А дали има повече или по-малко пари — по принцип това няма значение. Всички се блъскаме, за да оцелеем.

„Ще ми се да те видя как ще блъскаш с моята заплата“ — без никаква злоба си помисли Никита, но премълча. В неговите очи мистър Плат бе детенце — пораснало и глезено. А какво можеш да обясниш на едно дете?

Мистър Плат се върна късно в хотела. Какво да се прави — задръстванията в Москва бяха жестоки.

Забеляза посетителите веднага щом влезе във фоайето. Те също веднага го видяха. Станаха от фотьойлите и се отправиха към него. Единият от тях бе среден на ръст и доста пълен. Ако се съдеше по това, че вървеше малко по-напред от придружителя си, очевидно това беше Акишин. Външността му бе доста неприятна — рядка светла коса, старателно вчесана на път; светлосини, почти безцветни очи. На всичко отгоре устата на Акишин бе малка като дупенце и някак мокра, като че ли собственикът на тази уста беше изял нещо мазно и бе забравил да използва салфетката.

Спътникът на Акишин изглеждаше съвършено различен. Беше тъмнокос и къдрав като италианец. А в погледа му имаше нещо злъчно и непристъпно като на всеки от злите чиновници-мизантропи, които за нещастие на околните са облагодетелствани с прекалено голяма власт.

— Извинете за закъснението — каза Плат с виновна усмивка, стискайки ръцете на посетителите. — Бързах, доколкото бе възможно. Вие ли сте господин Акишин? — попита той светлокосия.

— Да — потвърди той. — Сергей Михайлович Акишин. А това е Иван Петрович Кожухин. Председател на Съюза на инвеститорите в Русия.

— О! — усмихна се Плат. — Много се радвам да се запозная с вас, господин Кожухин. — Плат премести погледа си върху кожената чанта, която носеше Акишин, и добави: — Виждам, че не сте дошли при мен с празни ръце?

— Да, мистър Плат. Тук е цялата необходима документация.

— Тогава, ако нямате нищо против, господа, нека се качим в моя апартамент. Там никой няма да пречи на разговора ни.

Те влязоха в асансьора и потеглиха нагоре.

Разговорът между Плат и руските бизнесмени продължи около два часа. За това време бизнесмените успяха да изпият литър

портокалов сок. А към края на разговора, възбудени и развълнувани, си позволиха по чашчица коняк. Тогава мистър Плат вдигна тост:

— Господа, радвам се, че се срещнах с вас. Нашият разговор промени възгледите ми за руския бизнес. Отсега нататък ще бъда повзискателен и предпазлив. В отворено писмо до главния мениджър аз ще го поканя да проведе извънредно заседание на директорския борд и на това заседание... — тук мистър Плат вдигна чашката си — на това заседание ще изясним кой е ху, както бе казал някога вашият велик президент Горбачов. Предлагам да прием за това!

Акишин и Кожухин не се възпротивиха и пъргаво надигнаха чашите си.

Те си тръгнаха от хотела зарадвани и почти щастливи. Иван Петрович Кожухин дори не би могъл да предположи, че само след няколко дни ще плува в Истринския язовир с разбита глава. А ако в този слънчев ден някой би казал на световноизвестния финансист, милиардер и филантроп, че ще се отправи на оня свят, отровен от своята любима пъстърва със стафиди, той щеше да се изсмее в лицето на подобен глупак.

Разговорът със скандалджията, а по съвместителство — ръководител на фирмата „Уралинтек“, Игор Адамски, който бе арестуван за сбиване на собствената си сватба, потвърди подозренията на Александър Борисович Турецки.

Той и преди интуитивно усещаше, че убийството на милиардера Плат, удавянето на председателя на Съюза на инвеститорите Кожухин и отвличането на „независимия“ директор Акишин са здраво свързани помежду си. Но нямаше никакви доказателства.

Това, което разказа Адамски, ясно очертаваше конфликта между „независимия“ Акишин и ръководството на холдинга „Информинвест“. Акишин ратуваше „Информинвест“ да избере в качеството на системен интегратор не фирмата „Устойчиви технологии“, оглавявана от някой си Сергей Александрович Галин, а „Уралинтек“, на Игор Адамски, в която самият Акишин участваше като консултант.

Александър Борисович нямаше никакво основание да не вярва на Игор Адамски.

Оказа се, че Яков Наумович Херсонски, ръководител на холдинга „Информинвест“, е извън града и Турецки, за да не губи напразно

времето си, сам се обади на заместник-председателя на Съюза на инвеститорите и си уговори среща с него.

Заместникът на Кожухин Дмитрий Лвович Дмитриев правеше впечатление на тих и интелигентен човек. Строг делови костюм, очила с дебели лещи, ситни бръчици по бледото лице. При това говореше с тих глас, почти лишен от интонация.

Той настани Турецки на фотьойла, извика по интеркома някаква Яна и поръча две чаши от „фирменото“ кафе. Турецки още не бе успял да обясни на Дмитрий Лвович причините за своето посещение, когато вратата на кабинета се отвори и в стаята влезе красиво момиче. Тя остави на масичката поднос с две чаши черно кафе. Подари на Турецки дежурна усмивка и излезе.

— Би трябвало да ви хареса — каза Дмитриев, премествайки една от чашите по-близо до Турецки. — Разбрах, че вие водите делото на Иван Петрович Кожухин, лека му пръст. Бих се радвал да ви помогна, но доста малко знам относно всичко това.

— Какво значи „всичко това“? — попита Турецки, опитвайки кафето си.

— Имам предвид нещата, с които се занимаваше Иван Петрович — спокойно отговори Дмитриев.

Турецки се усмихна.

— Това е забавно. Не сте ли вие неговата дясна ръка?

— Аз съм само заместник — отговори Дмитриев, като му върна усмивката.

Турецки отпи от кафето си и кимна.

— Кафето наистина е великолепно. Кажете ми, Дмитрий Лвович, не се ли страхувате от нещо?

— Да се страхувам? — Дмитриев леко сви рамене. — Никак. От какво би трябвало да се страхувам?

— Какво ли не... Между другото, не сте ли рибар?

— Рибар? — Дмитриев повдигна вежди, но след това схвана същността на въпроса и се усмихна. — А, разбрах какво имате предвид. Не. За разлика от Иван Петрович аз съм ловец. И се осмелявам да ви уверя, че стрелям доста добре.

— Тогава би трябвало да се чувствате в пълна безопасност — каза Турецки.

— Точно така се чувствам — съгласи се Дмитриев.

Турецки остави чашата си с кафе на масичката, внимателно погледна Дмитриев и каза необичайно твърдо:

— Тогава за какъв дявол се опитвате да ме будалкате? За да дойда при вас, отложих куп спешни неща, но не съм се разкарвал, за да слушам дежурни фрази. Дойдох да разбера истината. Нали добре ме чувате — истината! И вие ще ми я кажете. Или тук, или в прокуратурата. — Турецки се надигна от фотьойла. — Още утре ще получите призовка — студено каза той на Дмитриев. — И да не ви дава господ да я игнорирате. Тогава лично ще се заема с вас.

— Това заплаха ли е? — учуди се Дмитриев.

Турецки врътна глава.

— Не е, гражданино Дмитриев. Аз не съм мафията, за да ви заплашвам. Това е предупреждение. Както ви е известно, прокуратурата е наказателен орган. Така че като ви предупреждавам за възможните наказателни мерки, аз не превишавам правата си.

Турецки се обърна, за да си тръгне.

— Почакайте — каза Дмитриевич. — Не бързайте, не се горещете. Вие дори не опитахте кафето. Нашата Яна прави прекрасно кафе.

— Вие да не би да сте отворили тук кафене? — сухо попита Турецки.

— Не, но... — Гласът на Дмитриев стана по-мек, дори умолителен. — Останете, Александър Борисович. Моля ви, седнете. Нека продължим разговора.

Турецки сви рамене и седна на фотьойла.

— Разбирам, че делото, което водите, не е от най-простите — продължи Дмитриев с елеен глас. — Но разберете и мен. Аз съм само...

— Заместник — довърши вместо него Турецки. — Това вече го чух.

— Е, да — разсеяно кимна Дмитриев. — А вие какво очаквахте да чуете? Дали някой е заплашвал Кожухин? Не знам. Дали той е заплашвал някого? Нямам представа.

— Искам да ми разкажете за голямата сделка на холдинга „Информинвест“ — каза Турецки.

— Сделката за доставка на техника и програмно осигуряване във филиалите?

— Именно — каза Турецки.

Дмитрий Лвович праметна крак върху крак и почеса с пръст набръчканото си чело.

— Какво толкова мога да кажа за нея? Сделка като всяка друга. Вярно, че е голяма. Между другото ние доста често се занимаваме с анализ на големи сделки.

— Съюзът на инвеститорите имаше ли конфликт с „Информинвест“ относно тази сделка?

— Ами... — Дмитриев отново почеса челото си с пръст. — Общо взето — да. Имаше известни противоречия.

— В какво се състояха те?

Дмитрий Лвович изглеждаше озадачен и разсеян.

— Не знам как бих могъл да ви го обясня, без да ползвам специални термини... Добре, ще се опитам. Сделката с фирмата „Dulle“, която се готвеше да осъществи „Информинвест“, беше сделка „със заинтересованост“. Терминът „със заинтересованост“ се отнася до такава сделка, която става не чрез конкурс, а по препоръка на експертите. Без одобрението на независимия директор сделката „със заинтересованост“ би могла да бъде обявена за недействителна...

— И такъв независим директор беше Сергей Акишин — довърши Турецки вместо Дмитриев. — По-нататък.

— Работата е там, че Иван Петрович Кожухин относно тази сделка... как да го кажа по-добре... тя не му харесваше особено.

Турецки леко присви очи.

— По-подробно, моля ви.

Дмитриев въздъхна, за да покаже, че Турецки му възлага неизпълнима задача. След кратък размисъл продължи:

— Претенциите бяха съвсем обикновени. Всяка голяма сделка на едно акционерно дружество е разход, който в края на финансовата година води до понижаване на дивидентите, изплащани според дохода от всяка акция. Рискът от провала на тази сделка трябваше да бъде доведен до минимум. Е, Иван Петрович не беше убеден, че „Информинвест“ гарантира това.

Турецки започна да губи търпение от продължителните предисловия на Дмитриев.

— Не бихте ли могли да ми кажете какво точно не харесваше Кожухин? — леко повишавайки глас, попита той.

— Е... — Дмитриев сви рамене. — Например не му беше напълно ясна процедурата на избор на системата за програмно осигуряване, както и на генералния доставчик. Защо именно фирмата „Dulle“, а не някой друг? Техничко-икономическата обосновка на проекта също му се струваше недостатъчна.

— Какво представлява тази обосновка?

— Ами... Да кажем, че това е представата какви ще бъдат размерите на сделката след закупуването на компютрите, внедряване и поддръжка на програмно осигуряване, ще бъдат ли ефективни тези разходи, както и кога ще започнат да носят приходи... Горедолу такива неща. Ако трябва да го кажа по-кратко, Кожухин не възприемаше прекалено големия риск проектът да се провали. — Дмитрий Лвович отпи от кафето си и допълни с миролюбив глас: — Но разберете, Александър Борисович, за такива неща не убиват. Подобни спорни въпроси се решават на съвещание на борда на директорите.

— Между другото относно съвета на директорите — незабавно реагира Турецки. — Независимият директор Акишин трябваше да разреши или да наложи вето върху сделката, така ли?

— Точно така — кимна Дмитриев.

— Кожухин предяви ли му своите претенции?

— Разбира се. Обикновено работехме така. Досадна дейност, но иначе и не можеше да бъде. Ние защитаваме правата на инвеститорите, стараем се да ги предпазим от неоправдани рискове. Разбира се, Кожухин преговаряше с Акишин.

— И до какви изводи стигнаха?

— До какви изводи? — замислено повтори Дмитриев.

— До никакви, доколкото знам. Работата тъкмо беше вече в разгара си. Общо взето, точно с тия неща се занимаваше Иван Петрович, аз не се интересувах от детайлите. Така че... — Дмитриев многозначително погледна часовника си.

— Мисля, че не мога да добавя нищо повече. Извинете ме, Александър Борисович, но след малко имам важно заседание, за което не бива да закъснявам.

Очевидно аудиенцията бе приключила.

3.

Беше красив този нахален мъж, безусловно бе красив.

Ирина Хенриховна Турецка високомерно сви устни и се извърна към прозореца, без да удостои нахалника с отговор. Наоколо сякаш плуваше нощната Москва с неоновите си витрини, фирмени надписи и рекламни билбордове. Мъжът се бе надвесил над Ирина, хванал се за ръчката на стола, и се усмихваше като чеширския котарак.

— И все пак ми се струва, че някъде сме се виждали с вас — отново каза той. — Случайно да се наричате Оля?

Сега вече Ирина не издържа.

— Младежо, запазете евтините си трикове за някоя по-млада и наивна — тихо и студено каза тя.

— Едновременно две грешки — усмихна се непознатият. — Първо, вече не изглеждам твърде млад. На четиридесет и две съм. И второ, вие надценявате собствената си възраст. На колко сте? На тридесет и две? Тридесет и четири?

— По принцип жените не бива да бъдат питани за такива неща — сърдито отговори Ирина. — Особено от непознати.

— Нека тогава се запознаем!

— Не обичам новите запознанства — отрязва Ирина.

— Всяко ново познанство в края на краищата става старо. Достатъчно е малко търпение. И така, да започнем. Казвам се...

— Не ме интересува как се казвате — сухо каза Ирина.

Непознатият се усмихна.

— Ще ви е по-удобно. Няма през цялото време да ме наричате „младежо“ или „ей, вие“. Казвам се Леонид. А вие?

— Ирина Хенриховна — неочаквано за самата себе си призна Ирина.

— „Хенриховна“ отхвърлям веднага и невъзвратимо — твърдо каза Леонид. — А относно Ирина... Красиво име. Много подхожда на очите ви.

— Името не е като очилата — с лека насмешка отбеляза Ирина. — То не би могло да подхожда на очите.

— Зависи. Например, когато чувам името Ала, аз си представям пълна жена с подпухнали, зачервени от сън очи. А когато чувам името Ана, представям си строго сухо лице със сиви очи. А когато чуя името Ирина...

— Е? — насмешливо попита Ирина. — И какви асоциации предизвиква у вас името Ирина? Какво лице си представяте?

— Такова като вашето — отвърна Леонид. — Красиво, аристократично и леко... надменно.

— Ама че описанийце — изсумтя Ирина. — Получи се направо някаква княгиня Тараканова.

Тролейбусът извънтя и спря.

— Това е моята спирка — каза Ирина, надигайки се. — Сбогом!

Тя слезе на улицата и с удоволствие вдъхна прохладния вечерен въздух.

— Няма да стане — чу тя до самото си ухо. — Няма да ми се измъкнете толкова лесно.

Ирина се обърна и видя пред себе си „тролейбусния красавец“ Леонид.

— Вие да не би да ме преследвате? — строго попита Ирина.

Леонид кимна.

— Точно така. Преследвам ви. Не мога да позволя на една красива жена да си отиде просто така.

— Какво означава „просто така“? — намръщи се Ирина Хенриховна.

„Тролейбусният красавец“ сви рамене.

— Например, без да съм й предложил вечеря.

Турецка внимателно се вгледа в лицето му. Нямаше какво да се каже, то бе много симпатично — възслабо, загоряло, с решителна брадичка и пълни чувствени устни. Тя се усмихна.

— Това да не би да е покана?

— Именно! — кимна Леонид.

— Хм... Между другото аз съм омъжена — показа Ирина халката си на „тролейбусния красавец“.

— Това не ме плаши — спокойно отвърна той.

— Вие сте смел човек — поласка го Турецка.

— Това е едно от множеството ми достойнства — отговори Леонид. След това леко склони глава встрани и се усмихна

ослепително: — Е, какво? Ще се съгласите ли да обядвате с мен?

— Искате да кажете „да вечеряте“?

— Извинете ме, нещо блокирах. Разбира се, че да вечеряме.

Турецка се замисли.

Да вечеря с почти непознат човек. Ей така, направо да я задигнат от улицата. Но напоследък тя бе все по-склонна да преоцени своите жизнени ориентири. „Я по дяволите всичко! — помисли си Ирина. — Така или иначе всъщност нямам мъж. Защо да съм длъжна да седя по цели вечери вкъщи между четирите стени и да се блещя в поредния тъпанарски сериал по телевизията?“

— Добре — каза Турецка. — Ако няма къде да си дявате парите, ще вечерям с вас. Дяволски съм гладна.

— Правилно решение — кимна Леонид. — Обичате ли пица?

— Аха.

— Аз също. Наблизо има едно превъзходно италианско ресторантче. — Той се извърна настрани и направи кръг с ръка. — Ако искате — каза той с усмивка на Ирина, — можете да ме хванете под ръка.

Турецка се замисли за секунда, след това каза:

— Защо не, сигурно ще го направя. Но само защото е тъмно и пътят е лош. Както казват, нищо лично.

— Нищо лично — с усмивка кимна Леонид.

Ирина го хвана под ръка и те тръгнаха.

Докато чакаха пиците си, се разговориха. Стана ясно, че Леонид е бизнесмен, собственик на верига от магазини, продаващи компактдискове, аудио- и видеокасети. Външният му вид съответстваше: хубав скъп костюм, копринена риза, идеална прическа, поддържани нокти. Лицето на Леонид бе мургаво и слабо. Черните му вежди бяха леко повдигнати. Няма какво да се каже, този тролейбусен сваляч бе действително красив.

— Бизнесмен значи? — каза Ирина, поглеждайки недоверчиво своя нов познат. — А предпочитате да пътувате с тролейбус?

Леонид сви рамене.

— Общественият транспорт ми допада — спокойно каза той. — Но този път попаднах случайно в тролейбуса. Виждате ли, Ирина, повреди ми се колата. Повиках пътна помощ, но тези кретени заявиха, че колата има нужда от основен ремонт.

— Бихте могли да хванете такси — отбеляза Турецка.

— Можех — кимна Леонид. — Но не поисках. От сто години не бях се качвал в тролейбус, реших да си припомня усещането. Знаете ли, Ирина, преди десет-петнадесет години тролейбусът беше най-доброто място да завържеш романтично запознанство.

Ирина прихна.

— „Романтични запознанства“ — насмешливо повтори тя. — Да бяхте го казали по-просто: натискали сте момичетата в тролейките.

— Случвало се е — усмихна се той. — В ония времена красивите момичета все още не бяха достъпни за простосмъртните. — Той покри ръката ѝ с дланта си. — Радвам се, че и в наше време се случват приятни сюрпризи.

— Какво намекувате? — с престорена строгост каза Ирина. — Искате да кажете, че съм твърде достъпна?

Игор поклати глава.

— Не. Искам да кажа, че сте твърде красива.

Ирина измъкна ръката си.

— Ясно — каза тя. — Решили сте да си припомните миналото?

— Аха. И както виждате — ненапрасно. Между другото, а защо вие не сте с кола? Съпругът още ли не ви е купил?

Ирина поклати отрицателно глава.

— Имам кола, но не обичам да се разкарвам из града в пиковите часове. Ненавиждам задръстванията и когато имам възможност да пътувам с метро или тролей, не ме е гнус.

— Това е подход, който издава умен човек, лишен от предразсъдъци — констатира Леонид.

Дойде сервитьорката и сложи върху масата бутилка вино и две чаши. Отвори виното и наля по малко в чашите.

— Храната ще е готова след десетина минути — съобщи тя с извиняваща се усмивка.

— Няма страшно, не бързаме за никъде — успокои я Леонид. — Та — продължи той разговора, след като сервитьорката си отиде — вие какво работите?

— Педагог съм — каза Турецка.

— О! Най-необходимата професия на земята!

— Зависи според кого — каза Ирина и поясни: — Уча децата на музика.

— Много благородно от ваша страна — каза той. — А мъжът ви? С какво се занимава този щастливец?

— Той... — Турецка се обърка. — Той работи в сферата на услугите.

— Така ли?

— Да. Ликвидира... мръсотията.

— Да не е химическо чистене? — уточни Леонид.

— Нещо такова — с усмивка отвърна Турецка.

— Сигурно е голям чистник и педант — предположи Леонид.

— Има нещо такова — отново се съгласи Ирина.

Той вдигна чашата си и каза:

— Ирочка... — Ирина неприятно бе потисната от тази малка фамилиарност. — Да прием за запознанството ни. Каквото и да казвате, но ни събра съдбата. Ако по улиците нямаше толкова много задръствания, ако колата ми не се бе повредила, то ние с вас нямаше да се срещнем.

Турецка също вдигна чашата си. Те се чукнаха и отпиха.

— А как прекарвате свободното си време? — попита Леонид.

Турецка присви очи.

— Това да не би да е разпит?

— Отгатнахте. Как иначе бих могъл да разбера вашите увлечения и вкусове?

— А защо трябва да знаете моите увлечения и вкусове?

— Как защо? — учуди се той. — Ако обичате опера, ще ви поканя в Большой театър. Там днес дават Стравински.

— Стравински може и да дават, но се страхувам, че на нас никой няма да ни даде билети — въздъхна Ирина. — Освен може би за места до оркестрината, където, освен краката на артистите нищо друго не можеш да видиш.

Без да казва нито дума, Леонид измъкна от джоба си мобилен телефон и набра номер. Сложи апарата до ухото си.

— Ало, Витя?... Здравей, скъпи. Аз съм Лъоня Арсениев... И тебе също. Слушай, трябва ми два билета за днешния спектакъл... Не... Не... Да, много... Напълно... Благодаря ти, скъпи, няма да бъдеш забравен. Всичко добро.

Той прибра телефона в джоба си и каза:

— Воала.

Докато Леонид говореше по телефона, Ирина го наблюдаваше с нескриван интерес. Сега тя попита учудено и недоверчиво:

— И какво, наистина ли ще отидем на тази опера?

Леонид се усмихна.

— Единствено ако не размислите.

— Вие да не би да сте вълшебник?

— Как не. Джузепе Балсамо. Както и Кристобал Хунта.

— Я почакайте... — Ирина намръщи чело. — Нещо ми е познато... Това не беше ли на Стругацки?

Леонид кимна.

— „Понеделник започва в събота“. На млади години това ми беше любимата книжка.

— Както и на мен — каза приятно учудената Ирина.

Интересът в очите ѝ се засили.

— Осигурен, образован, с връзки — бавно изброи тя достойнствата на своя нов познат. — И без халка на пръста. Как би могло да се обясни нещо такова?

— Не знам. Вероятно излишна възискателност. Едно време имаше и халка. Но ако позволите, засега не искам да говоря за това.

— Защо? Да не би да сте Синята брада и да се боите от разобличаване?

— Не, само че...

Засвири бавна музика. Леонид остави чашата си, усмихна се и въпросително погледна към Ирина.

Тя надникна в очите му и когато разбра какво има предвид, поклати глава.

— О, не — каза тя.

— О, да — кимна той. — Тук може да се танцува, само че не всички го знаят.

Той стана от стола си, заобиколи масата и протегна ръка на Ирина.

— Позволете да ви поканя.

Нямаше какво да се прави. Ирина стана, той обгърна талията ѝ, тя положи ръката си върху неговото силно рамо и започнаха да танцуват. След няколко минути неловкостта отмина и Ирина разбра, че това ужасно ѝ харесва. Да танцува в ресторант с красив, внимателен и

почти непознат мъж — такава неща не й се бе случвало от много години.

4.

Александър Борисович Турецки, за разлика от жена си не си падаше по италианската храна. Далеч повече му допадаха блюдата от руската кухня, при това в понятието „руска кухня“ той включваше не само пачата, сельодката и пелмените, но и украинския борщ, и кавказкия шашлик, и дори татарските чебуреки. Разбира се, това бе повече „съветска“, отколкото руска кухня, но Турецки питаеше към нея отдавнашна и силна любов.

Същата любов към „съветската“ кухня хранеше и генералният директор на представителството на фирмата „Dulle“ в ОНД Николай Иванович Кретинин. Затова нямаше нищо чудно, че бяха си уговорили среща в ресторант „Самовар“, където закоравелият ерген имаше навика да вечеря всяка вечер.

Разговорът течеше вече двадесет минути, но Кретинин (независимо от неблагозвучната си фамилия) се оказа хитър и гъвкав мъжага.

— Александър Борисович — радушно говореше той, докато пълнеше чашката на Турецки със студена водка, — пожалете ме, нали за всичко това вече говорихме. Сделката бе взаимноизгодна. Ако не вярвате — попитайте Херсонски.

— Няма го в града.

— Много жалко — каза Кретинин и остави гарафата на масата. Присви сивите си очи и шеговито добави: — Той щеше да успее да ви убеди.

— Но аз и така ви вярвам, Николай Иванович. Това, че съм дотолкова пристрастен, не означава, че ви подозирам в нещо. Просто искам да знам всички детайли.

— Разбирам. И съм готов да ви сътруднича. Но доста уморително занимание е да отговаряш на един и същи въпрос десетина пъти. При това влияе зле върху храносмилането. За разлика от водката. — Той вдигна чашата си. — Да сме здрави!

— Наздраве! — отговори Турецки.

Пиха. Замезиха със студена пача и солени гъби.

— Разбирате ли, Александър Борисович, имам усещането, че вие се опитвате да ме хванете в нещо.

— Как може така, Николай Иванович. Опазил ме бог! Просто моята работа е да разпитвам.

— Да, но моята работа не е да ви отговарям — шеговито отвърна Кретинин. — И въпреки това виждате, че съм напълно лоялен с вас.

— Казвате, че Херсонски не е имал никакви други причини да търси контакт с вас, освен пряката и явна изгода?

— Точно така! — кимна Кретинин. — Фирмата „Dulle“ се представя отлично на руския пазар. Между другото вече ви го казах. Няма нищо странно, че ръководството на „Информинвест“ е взело решение да сътрудничи точно с нас.

— Да, но не е имало конкурс. Вие не сте имали конкуренти.

— И какво от това? Вижте, Александър Борисович, нека допуснем, че искате да подарите на жена си за рождения ѝ ден някакъв портрет. Харесали сте си двама художници. Единият се нарича Иля Глазунов, а другият — Вася Пупкин. Кого ще предпочетете?

— Онзи, който рисува по-добре.

— Точно така! — кимна Кретинин. — Очевидно по-добре рисува този, който е по-известен. Репутация не се придобива току-така, тя се доказва години наред. Затова и главните мениджъри на „Информинвест“ начело с Яков Наумович Херсонски избраха нашата фирма.

— А какво ще ми кажете за независимия директор? Струва ми се, че Акишин не споделяше същите възгледи като вас и Херсонски. Той беше против сделките между „Dulle“ и „Информинвест“.

Кретинин остави вилицата си в чинията и недоумяващо се втренчи в Турецки.

— Кой ви е казал подобна глупост?

— Хората — простичко рече Турецки.

— Лъжат — убедено каза Кретинин. — Възползват се от това, че Акишин изчезна.

— Той не е изчезнал — отвлекли са го и искат откуп.

— Да, да, разбрах за това... — Николай Иванович тъжно въздъхна и хвана гарафата. Наля водка в чашките и каза: — Нашият спор е свършено нелеп. Веднага щом похитителите освободят Сергей Михайлович, той ще потвърди думите ми.

— Ами ако не го пуснат?

— Кого? — разсеяно попита Кретинин.

— Акишин.

— Какво означава да не го пуснат? Ще го пуснат като нищо. Вече не сме през деветдесетте. Сега бандитите играят по общите правила.

— И все пак? — отново попита Турецки. — Едва ли ще чакате неговото завръщане, нали? Сделката ще бъде ли сключена?

— Сигурен съм в това — каза Кретинин и с една глътка изпразни чашата си.

5.

Няколко часа преди срещата си с хлъзгавия Кретинин Турецки разговаря с шефа на фирмата „Устойчиви технологии“ (същата, заради която отблъснали фирмата на скандалджията Адамски — „Уралинтек“).

Самият Сергей Александрович Галин, шеф на „Устойчиви технологии“, изглеждаше съвсем внушително и солидно. На пръв поглед беше типичен рафиниран интелегент. Галин имаше една особеност доста неприятна за неговите събеседници: постоянно вмъкваше в думите си афоризми и поговорки, като че ли апелираше към тях като безусловни и неоспорими авторитети.

— Ролята на системния интегратор в тази сделка е една от най-главните! „Информинвест“ се интересува от нас. Мисля, че няма нищо чудно в това. Ние сме много уважавана фирма в професионалните среди.

— Така ли? — усъмни се Турецки. — А пък аз със сигурност знам, че независимият директор Акишин е желаел „Информинвест“ да работи с „Уралинтек“, а не с вашата „уважавана“ фирма, но достатъчно влиятелни хора, като Херсонски и Кретинин, са били против това...

— Може би, може би... — философски отговори Галин. — Но както се казва — който изпревари... Има доста авторитетни фирми, но Херсонски поиска от нас да му помогнем. Не знам какви други съображения е могъл да има, освен онези, които вече ви изброих. Виждам, че не ми вярвате особено много.

— Почти никак — честно си призна Турецки.

— А не бива. Както е казал Ларошфуко, разговорът се поддържа не с ум, а чрез взаимно доверие. — Галин вежливо се усмихна. — Извинете, Александър Борисович, вие срещали ли сте се с Акишин?

— Не. Отвлечането му осуети срещата ни.

— Тогава защо с така уверено твърдите, че Акишин е бил против нашето участие в тази сделка?

— Колегите на Акишин ми обясниха неговата гледна точка по този въпрос — каза Александър Борисович. (Това беше напълно вярно

— през последните дни Турецки успя да се срещне и да разговаря с десетки мениджъри, събирайки информацията капка по капка.)

— И какво? — повдигна вежди Галин.

— Акишин е критикувал избора на „Информинвест“ за системен интегратор. Казвал е на Херсонски, че „Устойчиви технологии“ и вие лично, като шеф на тази „уважавана“ фирма, не сте най-добрият, най-известният и далеч не единственият играч на този пазар. Акишин е бил убеден, че Херсонски поддържа рисковата стратегия на внедряване и че за компанията ще е по-добре, ако прибегне до услугите на „Уралинтек“ и нейния шеф Игор Адамски.

— Може би... Сигурно и нашата фирма има своите недостатъци. Но винаги е по-добре да си ъгловат с нещо, отколкото кръгъл без нищо...

Разговорът с Галин, също както и с Кретинин не доведоха доникъде. Бизнесмените умело заобикаляха „проблемните точки“, измъквайки се с общи фрази и съветвайки Турецки да намери колкото може по-бързо Акишин, за да може самият той да постави всички точки над и-то.

Когато се връщаше вечерта вкъщи, Александър Борисович се чувстваше напълно скапан. Не стигаше това, че основните фигуранти в делото бяха високомерни и несговорчиви, ами и като капак на всичко главният прокурор взе делата за убийствата на Плат и Кожухин под своя „личен и пряк“ контрол. Днес сутринта на Турецки недвусмислено му дадоха да разбере, че тези дела се движат прекалено вяло и от него, Александър Борисович Турецки, началството очаква повече хъс и повече служебно старание.

Интуицията подсказваше на Турецки, че нищо в това дело не е толкова еднозначно, колкото изглежда. По време на дългите си години работа като следовател той бе привикнал да не се доверява на първоначалното си впечатление, колкото и неоспоримо да изглеждаше то.

Със сигурност зад убийствата на Плат и Кожухин се мяркаха черните сенки на Херсонски, Галин и Кретинин, но сянката затова е и сянка — има очертана фигура, но не можеш да видиш лицето ѝ.

Сетивата на Турецки му подсказваха, че освен кълбото, което свързваше „фигурантите по делото“ в единно и неразделимо цяло, съществува още нещо — някаква отвъдна тъмна сила, която лесно би

могла да се възползва от очевидните обстоятелства в качеството на димна завеса, за да извърши черното си дело.

За да се решиш да премахнеш от хоризонта такава забележителна (и дори знаменита) фигура като Лайъм Плат и да се надяваш, че ще избегнеш разобличаването, трябваше да си или пълен идиот, или гений.

Бизнесмените и мениджърите, с които се срещна Турецки, нямаха вид на идиоти.

Вгълбен в мислите си, Турецки едва не задмина мястото за паркиране. Наложил се да върне малко назад. Прозорците на апартамента му бяха тъмни — изглежда, Ирина още не беше се върнала.

След като паркира колата, Александър Борисович запали цигара и известно време остана в купето, пушейки и размишлявайки. След това се измъкна на свеж въздух, включи алармата на колата и се отправи към входа.

„А за какъв дявол трябва да се прибирам? — хрумна му изведнъж. — Къщата е празна, Ирина я няма. Да седя в кухнята на чаша чай и да гледам някакво идиотско предаване?“

Изведнъж на Турецки тази идея му се стори отвратителна. Той спря до входа за няколко секунди. След това се обърна, пхна ръце в джобовете си и с бавна походка се отправи към изхода на двора.

След като отмина по този начин две пресечки, Турецки усети глад. Докато бяха в „Самовара“, не хапна както трябва. Да пийнеш водка с човек, който ти е неприятен — както и да е, но да седиш и да предъвкваш в присъствието на неприятен човек, като по този начин започваш някак си да приличаш на него — за Турецки това щеше да бъде нещо особено неприятно.

Той знаеше наблизко няколко добри и евтини кафета. Но за да стигне до тях, трябваше да се връща, а на Александър Борисович никак не му се искаше да върви в посока към къщи.

Пред себе си той забеляза кървавочервените неоновы букви на ресторанта „Прелетна пица“.

— Ега ти тъпия каламбур — измърмори Александър Борисович и въздъхвайки, се отправи към ресторанта.

Турецки влезе в „Прелетна пица“ и седна на първата свободна маса, покрита с чиста покривка на червено-черни карета.

Александър Борисович още не бе успял да извади цигарите си, когато до масата му се изправи хубавичка сервитьорка. Тя остави пред Турецки менюто и се наклони да тръгне, но Александър Борисович я хвана за ръката. Момичето спря и учудено го изгледа.

— Как се наричате? — попита Александър Борисович.

— Ами Альона. И какво?

— Много сте красива, Альона — каза Турецки. — Кажете ми, ангел мой, за какъв дявол работите тук?

— И какво? — попита сервитьорката.

— Струва ми се, че момиче с такова лице е достойно за нещо повече.

Сервитьорката внимателно изгледа Турецки и за всеки случай се усмихна.

— А вие можете ли да ми предложите нещо друго? — игриво попита тя.

— Всичко, което е по силите ми.

Бузите на хубавицата леко порозовяха. Тя бързо се обърна, след това леко се наведе към Турецки и бързо прошепна:

— С кола ли сте?

— Да — излъга Турецки.

— Смяната ми свършва след три часа. Ако искате, можем да се повозим някъде.

— Страхувам се, че днес няма да стане — каза Турецки, като пусна ръката на момичето.

Сервитьорката се изправи и се усмихна презрително.

— Което и трябваше да се докаже — насмешливо каза тя. — Сега вече ясно ли ви е защо работя тук? — Тя извади от джоба си бележник и молив. — Ще поръчате ли нещо?

— Да — каза Турецки. — Халба бира. И освен това... някаква пица.

— Каква точно?

— Каквато решите вие.

— С гъби става ли?

— Напълно.

Сервитьорката записа в бележника си пица с гъби.

— Колко голяма? — попита тя.

Турецки постави между устните си цигара и каза:

— Колкото да ме нахрани.

Момичето тръгна. Александър Борисович запали цигарата си и започна разсеяно да оглежда залата.

В очите му влезе дим от цигарата и те се насълзиха.

— По дяволите! — каза Турецки, извади от джоба си кърпичка и изтри очите си.

Сервитьорката се върна, тропна на масата халба бира.

— Приятен апетит — студено пожела тя.

— Благодаря, Аълона.

Сервитьорката се отдалечи. Турецки отпи от бирата, след това извади бележника си и химикалката. Разтваряйки на чиста страница, той се зае да схематизира отношенията между Плат, Кожухин, Акишин и бизнесмените, с които бе успял да поговори през последните дни.

Когато танцът завърши, Ирина Хенриховна и Леонид не седнаха веднага на масата. Известно време постояха в полумрака на залата. Леонид нескрито се любуваше на лицето на Ирина. На свой ред тя, омагьосана от танца, не смееше да отстрани ръката му от талията си.

Най-сетне тя каза:

— Леонид, вече ни гледат. Нека седнем.

— Смущавате ли се от погледите на другите? — попита той.

— Честно казано, да — призна си Ирина.

Леонид я доведе до масата, целуна ѝ ръка, настани я на стола, след което и той седна.

Върху масата вече ги очакваше топла храна. Леонид напълни чашите с вино.

Пицата беше страхотно вкусна и италианското вино ѝ пасваше просто възхитително.

— Е, как е? — весело попита Леонид. — Ненаправно ви доведох тук, нали?

— Наистина — съгласи се Ирина, изтривайки ръцете си със салфетката. — Пицата наистина е много добра.

— А останалото как ви се струва?

— Останалото? — усмихна се Ирина. — Какво имате предвид?

— Нашия танц — отвърна той, леко понижавайки гласа си.

— Търсите си комплименти?

— Търся ги — кимна той.

— Танцът беше прекрасен. Но не и музиката.

— А каква музика обичате? Само не ми казвайте, че е класическата — бързо добави той, забелязал веселия блясък в очите на Ирина.

Турецка лукаво въздъхна.

— С вас е абсолютно невъзможно да се говори. Вие предугаждате всички мои реплики.

— Имам една идея — каза Леонид и стана от масата. — Стойте тук, веднага ще се върна.

Той се отдалечи. Няколко минути Ирина остана на масата сама и с разсеяна усмивка отпиваше от виното си. „Да се запознаеш с някакъв мъж на улицата и веднага да отидеш с него на ресторант... — мислеше си тя. — Какво ти става, Турецка? Да не би да е кризата на средната възраст? Но тя май се случваше само на мъжете? Ако сега можеше да те види дъщеря ти...“

Леонид се върна. Седна на масата и каза с интригуващ глас:

— Гледайте ръцете ми! — Той вдигна юмрука си и започна да брои, като изправяше пръсти. — Едно! Две! Три!

От високоговорителите се разля нежна и красива музика, обработка на нещо класическо, чието название Ирина не успя да си спомни.

— Как е? — попита той. — Успях ли да ви угодя?

— Вие сте просто вълшебник! — каза Ирина. — Да не би да сте успели да ми поръчате и музика?

— Аха. Направих им предложение, на което не можеха да откажат. Имате дълг към мен.

— Така ли? И какво трябва да направя?

— Няма да ви откажа, ако ме поканите на бяло танго^[1].

Леонид подаде ръка на Ирина.

— Е, добре — предаде се Турецка. — Но това ще е последният танц за тази вечер.

Ирина стана от масата и изведнъж погледът ѝ стана стъклен, а устата ѝ се отвори от изумление.

— Какво ви е? — тревожно попита Леонид. — Изглеждате така, сякаш сте видели привидение!

— Точно това видях — бързо изговори Турецка и неочаквано седна.

— Ама... — започна той, но Ирина не му позволи да довърши.

— Седнете! — тихо заповяда тя. — Хайде!

Той послушно седна.

— Не разбрах какво...

— После ще ви обясня всичко. Поседете минута мълчаливо.

Леонид сви рамене и посегна към бутилката.

— Не! — каза Ирина. — Не се навеждайте. Оставете изправен.

Върху лицето на Леонид се появи искрено изумление, обаче и този път се подчини. Само тихо рече:

— Обаче...

И веднага млъкна, натъкнал се на отчуждения студен поглед на Ирина.

По лицето ѝ пробяга облак.

До масата близо до входа стоеше младичка сервитьорка. Тя тихо се уговаряше за нещо с посетителя, който поради неразбираеми причини беше хванал ръката ѝ. Посетителят изглеждаше значително по-възрастен от сервитьорката. Беше зрял симпатичен мъж с уморено, донякъде присмехулно лице.

Турецка не откъсваше очи от двойката и лицето ѝ ставаше все по-студено и студено.

— Всичко това не ми харесва — обидено изрече Леонид, уморен от неизвестността. — Ирочка, вие ме правите на идиот.

— Ако той ви забележи, ще ви направи на котлет — студено каза Ирина. — Така че ще е по-добре да си останете идиот.

— Какво значи всичко това? — намръщи се Леонид. — Кой е този — той?

— Мъжът ми — просто отговори Ирина.

— Мъжът ви? Какъв мъж? Почакайте... — Най-сетне се усети. — Той да не би да е тук?

— Да — тихо каза Ирина.

Леонид леко подсвирна, изправи гръб и замря. След това попита, без да извърне глава:

— Извинете, а той много ли е ревнив?

— Непременно ли трябва да сте наясно?

— Знаете ли, ще ми се — отвърна Леонид. — Между другото, сам ли е?

— Не знам. Току-що разговаря със сервитьорката и я държеше за ръка.

— С коя сервитьорка? С оная сексапилна хубавица с миниполата?

Ирина премести погледа си върху Леонид и присви очи.

— А вие откъде знаете? Тя не обслужваше нашата маса.

Той се усмихна насила. Сви рамене.

— Е... ние с вас сме тук повече от половин час. Трудно е да не я забележиш. Значи вашият мъж също обича италианската кухня?

— Не може да я търпи — каза Ирина.

— Тогава какво прави тук?... Чакайте... Мисля, че разбрах. Мъжът ви има роман със сервитьорката!

Леонид мръснишки се ухили. Лицето на Ирина стана още по-сурово.

— Престанете да дрънкате глупости! — каза тя със силен шепот.

— А тогава как ще обясните това, че той ѝ държи ръката?

Ирина не отговори. Тя продължи да наблюдава мъжа си. Сервитьорката си тръгна, при това изглеждаше недоволна. Мъжът ѝ запали цигара и зарея поглед из залата. Ирина набързо се скри зад Леонид.

— Какво прави? — тревожно попита кавалерът ѝ.

— Оглежда залата.

— Може би ви е проследил?

— Пълни глупости! — намръщи се Ирина.

Леонид сви рамене:

— Просто предположих.

На масата на мъжа ѝ отново се появи оная развратна сервитьорка и остави пред него халба бира. Те размениха няколко реплики, след това сервитьорката се оттегли, а мъжът ѝ извади бележник и започна замислено да чертае нещо.

Ирина се усмихна. „Той и тук работи“ — иронично си помисли тя.

— Както виждам, това страхотно ви размива — отново се обади Леонид. — Но трябва да си призная, мене никак.

— Не се страхувайте — успокои Ирина „тролейбусния красавец“. — Попаднал е тук случайно. Живеем наблизко. Сигурно се е върнал вкъщи, видял е, че ме няма, и е тръгнал да хапне някъде.

— Но нали не обича италианска кухня?

— Не я обича — съгласи се Ирина. — Най-вероятно се е замислил и се е отдалечил прекалено много от къщи. Домързяло го е да се върне и затова се е отбил точно тук.

— Разсъждавате като следовател — забеляза Леонид.

— Какво да се прави — усмихна се Ирина. — Съпругата на следователя също е донякъде следовател.

— Чакайте... — издължи се лицето на Леонид. — Какъв следовател? Нали казахте, че той е... Той наистина ли е следовател?

— Аха. От Главната прокуратура.

Очите на кавалера ѝ тревожно зашариха. Той внимателно се извърна и погледна към Турецки. По всяка вероятност това, което видя, не му достави никакво удоволствие.

— Як тип — тихо промърмори Леонид. Той отново се обърна към Ирина и насилено усмихвайки се, каза: — Вижте какво... Хайде аз полека да стана и да се разкарам. Все едно не ме е имало, а?

— Вие какво, страхувате ли се от него?

Леонид смутено помръдна рамо.

— Не толкова, че се страхувам, но... Не обичам да си изяснявам отношенията със съпрузи.

— Значи не ви е за първи път? — студено запита Ирина.

— Това няма значение. Преместете се мъничко вдясно и той няма да ви забележи. А аз... Извинете ме, Ирочка, но трябва да тръгвам. Жена ми ме чака вкъщи.

— Така ли стана?

— Да. Беше ми приятно да се запозная с вас, Ирочка.

Леонид бързо стана от масата, искаше да махне на Ирина с ръка, но след като извъртя поглед към Турецки, се отказа.

— Извинете — каза той, обърна се и бързо закрачи към изхода.

Ирина го изпрати с поглед, усмихна се и тихо произнесе:

— Толкова се изплаши, че дори не плати вечерята.

Леонид набързо се шмугна покрай Турецки, отвори вратата, пъхна се в отвора ѝ и изчезна.

Ирина премести поглед към мъжа си. Турецки продължаваше да чертае своите схеми в бележника. Лицето му беше замислено и съсредоточено като на математик, който решава сложна задача.

— Шерлок Холмс — тихо, с мека усмивка рече Ирина.

Тя повика сервитьора и го помоли да ѝ донесе сметката. След това плати, стана и без да се крие, се отправи към масата, на която седеше мъжът ѝ. Вгълбен в мислите си, Турецки не обърна никакво внимание на нейната поява.

Ирина Хенриховна спря до масата на съпруга си. Както и преди, той не я забелязваше. Тя премести стола и седна. Александър Борисович вдигна поглед към жена си и се встрещи.

— Ти ли си? — учудено попита той.

— А ти кого очакваше да видиш? — отговори Ирина.

Турецки смутено сви рамене.

— Аз? Ами... никого. А ти какво правиш тук?

— А ти? — попита Ирина.

— Отбих се да хапна.

— Аз също — каза Ирина. — Поръча ли си вече нещо?

— Аа... да. Пица.

Ирина Хенриховна внимателно погледна омрачялото уморено лице на мъжа си. Очите му бяха възпалени: през последните две нощи Турецки спа зле. Непрекъснато ставаше от леглото и ходеше да пуши в кухнята.

— Бедничкият — тихо каза Ирина Хенриховна и ласкаво помилва мъжа си по главата. — Не те хранят вкъщи, нали? Няма нищо. Днес ще уредим всичко.

— В какъв смисъл? — не разбра Турецки.

— В прекия. Да се махаме оттука.

— Аз вече изобщо...

Ирина Хенриховна извади от портмонето си няколко стотачки и ги остави на масата.

— Това ще стигне ли? — попита тя.

— Би трябвало — смутено отвърна Турецки.

— Прекрасно. А сега да си ходим. Ще ти направя луксозна вечеря.

Относно луксозната вечеря Ирина Хенриховна не излъга. Само след час в апартамента на Турецки на масата имаше блюдо с горещи пелмени (какво от това, че бяха полуфабрикат), купичка сельодка с горчичен сос, чинийка с имамбаялдъ и изпотена от студ бутилка „Гжелка“.

— Ти така и не ми каза по какъв повод е целият този банкет — попита Александър Борисович, сядайки на масата.

Ирина седеше с лакти върху масата, подпряла с длани красивото си слабо лице.

— А няма трябва да има някакъв повод? — замислено тихо каза тя. — Да не би една жена да не може да нахрани любимия си мъж без всякакъв повод?

— Хм... Такава ли била работата?

— Ние прекалено много се карахме през последните дни — меко каза Ирина Хенриховна. — Бях престанала да бъда добра съпруга.

— Глупости! Ти си най-добрата съпруга от всички на този свят!

Александър Борисович се наведе и силно я целуна по устните.

След половин час той бе сит и весел. Очите му блестяха като на момченце, което е намерило пиратско съкровище.

— Разбираш ли — разказваше той на жена си, — има много странни неща в това дело. Първо, главният готвач на ресторанта, Марат Соколов. Той е бил опитен готвач, печелел е достатъчно, не е имал повод да се оплаква от живота.

— И все пак се е съгласил на престъпление — каза Ирина.

— Точно така! И то на страшно престъпление. Хората, които са убедили Соколов да сложи отрова в рибата, е трябвало да му предложат не само добри пари, но и да съумеят да го убедят! Те не биха могли да бъдат само бандити, разбираш ли? За да се реши на нещо такова един успяващ човек, той трябва да усеща сериозна подкрепа, да се усеща защитен. Трябва да чувства, че зад гърба му стои някаква система, дори това чувство да е абсолютна фикция.

Турецки боцна с вилицата си един пелмен и го отправи в устата си.

— А и самият стил на престъплението... — продължи той с натъпкана уста. — Твърде необичаен е за бандити. Ами отровата!

— Какво за отровата? — попита Ирина.

— Отровата е много рядка. Такава не може да се купи в някоя аптека. Готвачът се е престарал с дозата, иначе всичко щеше да изглежда като обикновен сърдечен пристъп. Убийството на Кожухин също бе уредено най-грижливо. Както се казва, според всички закони на жанра. А и около отвличането на Акишин далеч не всичко е съвсем просто. Нали все пак там е имало свидетели. Да! Две жени. Те

единодушно твърдят, че всичко е изглеждало като операция на спецназ. Даже не са имали никакви съмнения по този въпрос.

— Мислиш ли, че зад всичко това стои някоя от спецслужбите?

— Едва ли. Но хората, които са организирали тези престъпления, имат отношение към спецслужбите. Всъщност това е само версия. — Турецки погледна жена си и виновно се усмихна. — Знаеш ли какво... Няма да кажа нито дума повече относно всичко това. Наистина!

— Изобщо или само днес?

— За „изобщо“ не обещавам, но „днес“ — със сигурност. И изобщо... — Очите на Турецки се присвиха и страстно заблестяха. — Не ти ли се струва, че и двамата сме уморени и трябва да си легнем да спим по-рано?

— Струва ми се — каза Ирина. — Но първо ще измия съдовете.

— По дяволите съдовете — изръмжа Турецки. Той се наведе към жена си, прегърна я през кръста и хрипкаво каза: — Ела при мен.

[1] Бяло танго — Дамите канят кавалерите. — Б.пр. ↑

6.

Ако старши следователят от Главна прокуратура Турецки бе присъствал на разговора между Плат, Акишин и Кожухин, той нямаше да прати своята интуиция (която му подсказваше, че в тази история е замесена някаква неизвестна досега „трета“ сила) по дяволите.

Плат прие гостите си радушно. Като привърженик на здравословния живот той предложи не алкохол, а да си изберат между портокалов сок, минерална вода и кола. Гостите предпочетоха сок.

— Господа, много се радвам, че се отбихте при мен — каза Плат. Той бе явно възбуден след всички срещи и банкети, устройвани в негова чест. — Много е важно хора като вас и мен да се срещат често. Ние с вас сме стълбовете на обществото. Не интелектуалците, не фермерите и работниците, а именно ние — топмениджърите и бизнесмените. Само ние сме способни да направим нашето общество отворено.

— Вие сте прав — каза мургавият като циганин Кожухин, отпи от сока си и се намръщи. — Но съществуват сили, които се опитват да ни попречат. Точно затова дойдохме...

— Именно! — възкликна Плат. — Точно така!

Плат започна да крачи из стаята с чашата портокалов сок в ръка.

— Човешката общност трябва да бъде демократична и отворена — бърбореше той. — В основите ѝ трябва да лежат либералните ценности. Вие знаете, господа, аз винаги съм смятал, че за живите същества солидарността има значително по-голяма роля, отколкото антагонизма.

— Въпросът е спорен, но... — започна Кожухин, обаче Плат, който никога не изпускаше възможността да пропагандира мислите си, не му позволи да довърши.

— Не бива! — каза той. — Не бива да мислите така. На мен всичко това ми се струва дотолкова очевидно, че всеки спор на тази тема губи смисъл. Аз, приятели мои, съм убеден, че развитието на социалния живот се състои в разширяването на световната среда, тоест

на кръга от хора, съзнаващи общите си интереси и способни да ги съгласуват помежду си!

Акишин и Кожухин се спогледаха.

— Виждам, господа, че моите мисли ви изглеждат само една празна абстракция — констатира Плат, забелязал как гостите му се споглеждат. Той снизходително се усмихна. — И въпреки това аз смятам, че при нормални условия подобряването на качеството на социалния живот се намира в пряка зависимост от нивото на етичната култура. А материалният прогрес се постига не само чрез технически и организационни мероприятия, той зависи и от способността на хората да си сътрудничат, от тяхната преданост към обществените интереси. От тази гледна точка съвременният свят се нуждае предимно от етични принципи!

— Господин Плат, безусловно всичко е така — вежливо заговори външно благодушният Акишин. — И ние сме съгласни с вас напълно. Но с моя колега дойдохме да поговорим на друга тема.

— Да, разбира се, вие дойдохте при мен по някаква важна работа. — Оптимистичната усмивка изчезна от устните на Плат. Той делово се намръщи. — Така се изморях от цялата тази светска суматоха, че ми се завива свят и съм неспособен да се съсредоточа — оплака се той. — И така, господа, за какво става дума?

— Става дума за една сделка — каза Кожухин. — По-точно даже не и за сделка, колкото за методите на управление в една фирма.

— Фирмата „Информинвест“ — поясни Акишин.

Плат седна във фотьойла и кръстоса крак върху крак.

Погледна към гостите си и каза:

— Продължавайте, господа.

Говореше предимно Кожухин. Акишин кимаше утвърдително, като само понякога вмъкваше свои реплики. С всяка минута лицето на Плат ставаше все по-мрачно и по-мрачно. Кожухин подробно му обясни своите (и на Акишин) претенции към тази сделка към „Информинвест“, към фирмите „Dulle“ и „Устойчиви технологии“, а също така и лично към господата Херсонски, Кретинин и Галин.

— Не знам как ще тръгнат нещата по-нататък — каза Кожухин, — но на този етап моето мнение напълно съвпада с мнението на Сергей Михайлович Акишин. Не говоря само за личното си мнение, но и за позицията на Съюза на инвеститорите в Русия, който представям.

— Да — потвърди Акишин. — След като разбрахме, че имаме еднакви възгледи по този въпрос, ние решихме да апелираме към консорциума „Samstcom“, който е ваша собственост. Все пак вашият консорциум владее блокиращия пакет акции на „Информинвест“.

Плат слушаше внимателно, без да ги прекъсва. Най-сетне Кожухин млъкна. Плат остана известно време мълчалив, обмисляйки чутото, след това каза:

— Значи в „Информинвест“ се вършат тъмни дела...

— Да — кимна Акишин. — Става дума не само за съмнителни сделки, но и за такива елементарни неща като плащане на данъците.

— Да — още повече се навъси Плат, — вече ми споменахте за това. Какво пък, господа, харесва ми идеята ви за въвеждането на прозрачност без изключение за всички руски бизнес структури. Това напълно съвпада с моите идеи.

— Богатите трябва да помагат на бедните — каза Кожухин, отчасти резюмирайки своите бележки, а и за да угоди на милиардера.

Плат кимна в съгласие.

— Да. Богатите трябва да помагат на бедните. И ако професор Акишин предлага в Русия да бъде въведена системата на прозрачност, аз напълно одобрявам тази идея, тъй като в този случай бедните ще спечелят. Монополистите са длъжни да споделят с тях своите огромни доходи чрез данъчната система. След вашите думи аз разбирам диспозицията на силите. Разбирам каква лична изгода имат от тази сделка Херсонски и неговите приятели. Между другото за фирмата „Устойчиви технологии“, ръководена от господин Галин, аз също съм чувал доста лоши неща.

— Точно заради това аз предложих на Херсонски да привлече в качеството на системен интегратор друга фирма — „Уралинтек“ — каза Акишин. — Добре познавам работата на тази фирма. Самият аз им бях консултант. Ръководителят на фирмата — Игор Адамски, е доста странен човек. Но знае работата си до съвършенство.

Плат повъртя в ръката си празната чаша и каза:

— Какво пък, вярвам ви, господа. Разбира се, подробно ще проверя всички ваши думи. Ако проверката даде положителен резултат, на заседанието на директорския борд на „Информинвест“ ще подкрепя вашето предложение за сключването на договор с фирмата „Уралинтек“.

— На някои това никак няма да им хареса — жлъчно се усмихна Кожухин.

— О, да — каза Плат и също се усмихна. — Аз, като собственик на блокиращия пакет акции на холдинга „Информинвест“, ще се обърна към главните мениджъри на холдинга с отворено писмо и ще им предложа да разкрият детайлите на сделката за закупуване на програмното осигуряване от „Dulle“.

— В най-близко време ще се състои заседание на съвета на директорите на холдинга, на което този въпрос ще бъде обсъждан — напомни Акишин.

— Ще поискам от Херсонски в едноседмичен срок да обясни схемата и параметрите на сделката с „Dulle“. — Плат говореше студено и твърдо, той вече не приличаше на оня мечтател отпреди четиридесет минути.

— Господата Херсонски, Кретинин и Галин ще изпаднат в ярост — с мрачно злорадство отбеляза Кожухин. — В случай че тази сделка не се състои или стане не по техните правила, те ще загубят милиони долари.

Плат намръщи косматите си вежди и твърдо каза:

— Не знам за вас, господа, но лично мен това изобщо няма да ме огорчи. Между другото, с какво имате намерение да се занимавате в събота? Смятам да ви поканя на откриването на една картинна изложба и на банкета по този случай.

— Не знам за Сергей Михайлович, но аз отивам на риболов — каза Кожухин. — Ще се опитам да бия собствения си рекорд.

— А какъв е вашият рекорд? — попита Плат.

— По пет килограма на пръчка — обяви Кожухин.

— Това много ли е или малко?

— Задоволително — каза Кожухин.

— Добре тогава, късмет! — Плат се обърна към Акишин. — А вие?

— Имам намерение да прекарам уикенда с дъщеря си. В последно време се виждаме прекалено рядко.

— Разбирам. В такъв случай ви желая успех, господа. — Плат закачливо присви очи. — Имам отличен коняк. Няма ли да пийнем по чашчица, за да отбележим нашата среща?

— Аз не възразявам — каза Акишин.

А Кожухин разтегли твърдите си устни в усмивка и кимна.

— Защо не.

Бизнесмените пиха за дълъг и щастлив живот, без да подозират, че съдбата вече бе отредила двама от тях да бъдат лишени от него.

ГЛАВА ДЕСЕТА
ВЕРА АКИШИНА

1.

Вера Акишина вече почти не вярваше, че до съвсем скоро обичаше Стас Тоцки. Тя забрави за него още първата вечер, когато седна пред компютъра на Грув. Едва четири дни по-късно, когато Андрей Максимович ѝ съобщи, че с Тоцки всичко е наред, тя си спомни защо всъщност се е оказала тук.

Беше очаквала, че в душата ѝ ще избухнат някакви чувства — любов, тъга, болка, — нищо подобно не се случи. Само преди четири дни той беше гаджето ѝ, почти годеник, а ето че сега тя вече не чувстваше абсолютно нищо.

„Значи и това не е било любов“ — разбра Вера.

Преди време вече ѝ се беше случвало нещо подобно. Всичко започна преди година, когато Вера бе в Париж. Тя работеше като мениджър в компютърния изложбен център. По време на някакво мероприятие при нея дойде висок, тъмнокос млад мъж и заговори на английски.

— Имате лице, което не е съвсем типично за руско момиче — каза той, усмихвайки се.

Младежът бе изящен и елегантен, както единствено англичанин би могъл. Скъп костюм, леко стилно палто, модни обувки. Чисто избръснато и непроницаемо спокойно лице — лице на истински джентълмен. Високо чело, големи тъмни очи, очила със златна рамка върху тънкия нос.

Той погледна висящия върху блузката на Вера бадж и я попита:

— Наистина ли се наричате Вера Акишина?

— Да — отговори Вера. — Това учудва ли ви?

— Общо взето, не. Аз съм Флин. Дейвид Флин — подаде ръка младежът.

Вера стисна ръката му, той задържа за малко дланта ѝ в своята и леко докосна пръстите ѝ с устни.

— Вие също ли работите тук? — попита Вера, колкото да каже нещо.

Дейвид Флин кимна.

— Да. Сътрудник съм на една английска фирма. Тук съм в командировка.

— Ако ви интересува нашият щанд, аз съм готова да отговоря на въпросите ви — донякъде смутено каза Вера.

— Наистина ли? — усмихна се той. — На всички?

— На всички — каза Вера.

— Омъжена ли сте?

Вера не обичаше да нахлуват в личния ѝ живот и затова отговори доста рязко:

— Това засяга ли ви?

— А казахте — на всички — усмихна се Флин. — Оказва се, че сте ме излъгали?

— Просто се хващате за думата — спокойно каза Вера. — А това не е честно.

— Напълно съм съгласен с вас. Вземам думите си обратно. — Той огледа щанда и каза: — Все пак ще ви задам още няколко въпроса.

И Дейвид започна да разпитва Вера за щанда и фирмата, която тя представляше. Той говореше делово като опитен познавач на нещата, не си позволяваше коси погледи към високата гръд на Вера и не след дълго тя се отпусна, започна да разговаря с младежа леко и непринудено, като че ли го познаваше отпреди сто години.

След десет минути Дейвид Флин погледна с явно разочарование часовника си.

— Уви, вече е време да тръгвам. А бих искал да ви питам за още толкова много неща.

— Няма нищо страшно, ще наминете утре — каза Вера. — Все пак изложбата още не се закрива.

— Да — въздъхна Дейвид. — Но утре летя за Лондон. Не знам какво да направя.

Обаче Вера намери отговор и на това.

— Ще ви оставя своите координати — каза тя. — И вие ще се свържете с мен.

Тя взе от бюрото визитна картичка и я подаде на Дейвид.

— Вера Сергеевна Акишина — прочете той. — Да, но тук няма домашен телефон.

— Той не ви трябва — каза Вера.

— Кой знае — загадъчно изрече Дейвид, прибра визитката в джоба си и внезапно каза: — Знаете ли какво, хайде днес да вечеряме някъде заедно!

Вера се намръщи.

— Нямам представа дали ще мога...

— Ако мислите, че ви свалям, трябва да ви разочаровам — каза Дейвид. — Срещата ни ще бъде напълно делова. Кой знае, възможно е фирмата, която представям, да поиска да сътрудничи с вас.

— Какво пък — отвърна Вера, — щом е така, аз съм съгласна.

— Забележително! — усмихна се Дейвид. — В колко свършвате работа?

— Изложбата работи до шест. След това още един час... Мисля, че ще съм свободна около седем.

— В такъв случай ще ви чакам пред входа точно в седем вечерта. Ако закъснеете, обадете ми се на джиесема.

Дейвид ѝ даде визитката си. На нея беше написано само името му и телефон за връзка.

— А защо няма и длъжността ви? — учуди се Вера.

— Представям няколко фирми едновременно. Затова тук е само името ми. Дописвам названието на фирмата в зависимост от това с кого работя.

— Ясно — каза Вера. — Тогава до седем.

— До седем! — кимна Дейвид, целуна ѝ ръка на сбогуване и си тръгна — висок, красив, елегантен, истински английски джентълмен.

Ресторантът, в който Дейвид заведе Вера, беше малък и уютен, кухнята бе смесена (Вера каза, че не обича ресторантите, специализирали се върху определена национална кухня, затова Дейвид я доведе тук).

Седяха край дървена маса в полумрака на лампите, скрити от плетени абажури. На средата на масата имаше малък свещник, а в него запалена свещ.

— Как ви се струва тук? — попита Дейвид.

— Нормално — отговори Вера. — Аз въобще не обичам ресторантите. Харесва ми повече това, което готви мама.

— Майка ви добре ли готви?

Вера помисли и сви рамене.

— Не знам. Честно казано, за мен храната няма кой знае какво значение. Някоя приятелка ще ме покани в стола и аз отивам. Вкъщи мама ме вика на вечеря — аз пак отивам. Изяждам си вечерята и се връщам на работа.

— След вечеря? — учуди се Дейвид.

Вера кимна.

— Да.

— Вие сте истински работохолик. Макар че... — Той се усмихна. — Ще ви издам една тайна, аз също обичам да работя нощем. По-малко суетня наоколо, нищо не те отвлича.

— Майка ми ужасно се вбесява от това — каза Вера. — А вашето семейство не ви ли се кара?

— Карат ми се — кимна Дейвид. — И още как ми се карат. Отначало не знаех какво да предприема, но неотдавна намерих прост и ефективен изход.

— Какъв? — запита Вера.

— Когато ми досаждат прекалено много, аз ги заключвам в кухнята и сядам пред компютъра. Първия половин час те пискат и блъскат по вратата, но след това се уморяват и заспиват. И спят до другия ден. А сутрин отново ги пускам на свобода.

Известно време Вера гледаше учудено Дейвид, след това усети, че той се шегува, и въздъхна.

— Вие се шегувате. А аз говорех сериозно.

— Малката, аз също бях сериозен — хвана ръката ѝ Дейвид и я целуна. — Между другото, струва ми се, че ни носят храната.

Доиде сервитьорката и постави пред Вера чиния с пържени пилешки крилца. На Дейвид тя поднесе салата.

— Вие какво? — попита Вера, когато сервитьорката се отдалечи. — Нима един мъж може да се нахрани само със салата? Майка ми винаги казва, че мъжете трябва да вечерят обилно.

— Аз съм от необикновените мъже — каза Дейвид. — Вегетарианец съм.

— А — каза Вера, — тогава е разбираемо.

Вера се зае с храната. Дейвид я гледаше как яде и се усмихваше. Тя не обръщаше никакво внимание на усмивката му.

— Вера — каза Дейвид.

— Какво?

— Помните ли нашия днешен разговор за компютърните програми, които предлага вашата фирма?

— Разбира се. Имам в чантата си няколко диска. Тук, в Париж, винаги ги нося със себе си. В случай че някой иска да ги погледне.

— Този случай вече е факт — каза Дейвид. — Искам да ги видя. Струва ми се, че ръководството ми ще бъде заинтригувано от вашите разработки.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Радвам се. — Вера отстрани чинията с недоядени крилца. — В хотела имам лаптоп — каза тя. — Но съквартирантката ми в стаята ме помоли да не се връщам преди единадесет.

— Така ли? — повдигна красивите си вежди Дейвид. — Мога ли да знам защо?

— И аз не знам. Каза, че тази вечер щяла да има гост. Помоли ме да се разходя из града до единадесет.

Дейвид замислено потропа с пръсти по масата.

— Ама че работа... — каза той. — Не знам какво можем да направим. Знаете ли, Вера, защо да не отидем у дома? Наел съм квартира недалеч оттука. Мансардата, разбира се, нищо не струва, дори ме е срам да ви я покажа. Но имам апаратура. Какво ще кажете?

— По принцип нямам нищо против — сви рамене Вера. — Само че... — тя донякъде смутено погледна към Дейвид. — Само че не знам дали ще е удобно? Та ние с вас почти не се познаваме. Ще излезе, че се натрапвам.

— Глупости — намръщи се Дейвид. — На никого не се натрапвате. Просто си вършете работата, както и аз. Ще си доядете ли крилцата?

Вера погледна към чинията си.

— Не, вече не съм гладна.

— Тогава ще ги вземем за вкъщи, а по пътя ще купим бутилчица вино. Какво вино обичате най-много?

— Нали вече ви казах: изобщо не пия вино.

— Така е, защото не сте пили добро вино — весело каза Дейвид. — Опитайте, а ако не ви хареса, ще ви купя пепси. Става ли?

— Става — кимна Вера.

— Тогава да тръгваме!

Дейвид се извърна и щракна с пръсти към сервитьора.

2.

Мансардата на Дейвид бе идеално поддържана. Всички вещи стояха по местата си, като при истински педант. Върху леглото имаше затворен куфар. Дейвид го прибра под матрака.

Вера почти не обърна внимание на обзавеждането на квартирата. Още не влязла в стаята, тя веднага седна пред компютъра и започна да зарежда програмата.

Дейвид постоя известно време до масата, смутено гледайки виното и мезетата, които бе купил по пътя, след това сви рамене и отиде при Вера.

— Обърнете внимание на този елемент! — каза Вера, работейки ловко с мишката. — Виждате ли колко е просто и ефективно? Аз също участвах в съставянето на тази програма.

— Страхотно! — одобри Дейвид. — Вие сте просто гений. — Той се наведе и изведнъж я целуна по ъгълчето на устните.

Вера се намръщи.

— Вие... — започна веднага тя, но Дейвид се усмихна, обхвана с длани бузите ѝ и бързо каза:

— После. Всичко друго след това.

Приблужи лицето си до лицето на Вера и силно я целуна по устните. В същото време другата му ръка се промъкваше в деколтето на блузката ѝ.

Вера здраво стисна устни, не позволявайки на горещия език на Дейвид да проникне в устата ѝ, след това, възползвайки се от кратко затишие, отстрани Дейвид от себе си.

— Престанете — каза тя със спокоен, почти равнодушен глас.

Дейвид се смути от тона ѝ. Вера го хвана за ръката и я махна от гърдата си.

— В Москва имам годеник — каза Вера. — И го обичам.

Бузите на Дейвид порозовяха.

— Извинете ме — каза той. — Не трябваше да се държа толкова грубо.

Вера сухо се усмихна.

— Доколкото разбирам, програмата, която трябваше да ви покажа, беше само повод — каза тя, без да показва някакво безпокойство или вълнение.

— За бога, не се обиждайте... — промърмори Дейвид, съвсем потиснат от нейния равнодушен тон.

Вера оправи блузата си и каза:

— Аз не се обиждам. Обяснете ми как да стигна до хотела и си тръгвам.

— Ще ви повикам такси — каза Дейвид.

— Добре.

Вера извади от компютъра диска и го прибра в чантата си. — Само че ще чакаме таксито навън.

— Както кажете — покорно отвърна Дейвид.

След пет минути те слязоха долу. А след още десет минути Вера си замина.

Това се случи преди една година. След няколко месеца тя вече бе забравила за Дейвид Флин. Докато той отново не напомни за себе си.

Стана така. Вера и приятелката ѝ Ина Шилова излязоха от вратите на университета и веднага от една пейка стана висок младеж с шлифер.

— Вера! — повика той Акишина с лек английски акцент.

Вера се обърна.

— Дейвид? — учуди се тя. — Какво правите тук?

Дейвид се усмихна и разтвори ръце.

— Sorry. I don't understand.

— Какво правите тук? — повтори Вера въпроса си, този път на английски.

— Тук съм по работа — каза Дейвид, разглеждайки с тиха усмивка лицето ѝ. — А вие сте станали още по-красива. Представете ме на вашата приятелка, така се чувствам неудобно.

Вера се обърна към приятелката си (тя с нескрит интерес разглеждаше англичанина) и каза:

— Ина, запознайте се. Това е Дейвид Флин. Дошъл е в Москва по работа на неговата фирма.

— Многого ми е приятно! — прочувствено изрече Ина и подаде ръка на Дейвид.

Той вежливо я стисна и веднага се обърна към Вера:

— Ако не бързате много, бих искал да поговорим.

Няколко секунди Вера гледаше мълчаливо англичанина — като че ли се опитваше да разбере какво точно има предвид този път. Но лицето на Дейвид беше вежливо и спокойно.

— За какво? — подозрително попита Вера.

Дейвид се усмихна и каза:

— За бизнес. Само за бизнес. Помните ли програмата, която ми показахте? Моята фирма се интересува от нея.

— Щом е така, нека да поговорим — Вера се огледа. — Можем да отидем в градинката. Там има пейки. Удобно ли е?

— Напълно — кимна Дейвид.

— Няма да ви преча — каза Ина, сладно се усмихна на Дейвид и му махна с ръка. — Чао, красавецо! Надявам се пак да се видим.

Тя се обърна и си тръгна, въртейки стегнатото си дупе.

Дейвид я изпрати с поглед и попита:

— Какво каза тя?

— Каза, че сте красавец — преведе Вера.

Дейвид още веднъж погледна след Ина, обърна се към Вера и широко се усмихна.

— А вие не сте ли съгласна с нея?

— Не знам. Обикновено не обръщам внимание на тези неща.

— Много жалко. На вашите години аз обръщах внимание единствено на тези неща. — Дейвид взе от пейката куфарчето си. — Та къде е вашата градинка? — закачливо попита той.

В градинката бе слънчево и есенно красиво. Дърветата вече бяха успели да надянат върху себе си жълта и рижка шума, въпреки че зеленината не бе повяхнала.

— Е — обърна се Вера към Дейвид, — сега ще ми кажете ли за какво съм ви потрѣбвала? Не става дума за програмата, нали?

— Така е — каза Дейвид.

Той пхна ръка в джоба си, извади кутийка, облечена с черно кадифе, и я подаде на Вера.

— Вземете — каза Дейвид.

Вера я пое. Лениво повъртя кутийката в ръка. Погледна англичанина и попита:

— Какво е това?

Лицето на Дейвид бе одухотворено и загадъчно.

— За да разбереш какво има в ковчежето, трябва да го отвориш — каза той. — Сама го отворете.

Вера надигна с нокът малкото езиче от жълт метал и отвори кадифеното капаче. В кутийката лежеше платинен пръстен с голям блестящ брилянт. Очите на Вера заблестяха.

— Прелест! — въздъхна тя.

— Виждам, че сте познавач на скъпоценните камъни — усмихна се Дейвид. — За разлика от храната.

— Да — съгласи се Вера. — Харесвам камъните.

Вера бе наследила от майка си любовта към скъпоценностите. Татяна Олеговна Акишина ги обожаваше. Още когато Вера беше съвсем малка, майка ѝ често я гиздеше със своите огърлици, верижки с висулки и брошки. „Запомни, дъще, скъпоценните камъни са най-прекрасното нещо, което съществува в живота“ — казваше майка ѝ, докато се любоваше на отражението на дъщеря си в огледалото.

И Вера обикна скъпоценностите. Обикна ги от цялата си душа. Само че никога не го казваше открито пред останалите. Едва ли някой от ония, които я познаваха, би могъл да се досети каква тайна страст носи тя в душата си. Тя никога не си позволяваше да ползва бижутата от кутийката на мама, а собствени все още нямаше.

— Прелест! — повтори Вера.

Дейвид сияеше не по-малко от брилянта.

— Радвам се, че ви харесва — каза той. — Не искате ли да го премерите?

— Да го премеря?

— Да. По-смело.

Вера извади пръстена от калъфчето и внимателно го наниза на безименния пръст на лявата си ръка. Изпъна ръката си и се залюбува на играта на разноцветните отблясъци на брилянта.

— Сега да ме беше видяла Ина! — с възхитена усмивка изрече Вера. — Всъщност... тя изобщо нямаше да повярва на очите си. Знаете ли, Дейвид, всички си мислят, че аз съм робот, кукла някаква. Че в живота нищо друго не ми трябва, освен компютъра.

— А не е ли така? — попита Дейвид.

Вера го изгледа и присви очи.

— Самата аз не знам. Понякога ми се струва, че е точно така. А понякога съм сигурна, че всички грешат, в това число и аз.

Вера доближи ръка до лицето си и започна да разглежда камъка отблизо.

— Купили сте го за подарък на някого?

— Точно така — кимна Дейвид. — Искате ли да разберете за кого?

Вера замълча. Тогава Дейвид каза:

— Купих този пръстен за вас. Той е ваш.

Клепачите на Вера трепнаха. Тя бавно извърна глава и изгледа продължително Дейвид.

— Извинете ме, не ви разбрах много добре... Казахте, че ми го подарявате?

— Разбира се — каза Дейвид, леко понижавайки глас. — Подарявам ви го и ви моля... моля ви да станете моя жена.

Лицето на Вера външно изобщо не се промени. Тя продължаваше да гледа пръстена. Само пухкавите ѝ тъмни мигли едва потрепваха.

Дейвид чакаше.

Вера мълчеше.

— Вера — каза ѝ Дейвид с тих ласкав глас. — Обикнах ви от пръв поглед. Отначало мислех, че е просто така, някакво увлечение... Но тези месеци, те... — Той се спря, сякаш не знаеше как да довърши това, което бе започнал. — Повярвайте ми — продължи Дейвид след кратка пауза. — Нямаше нито ден, в който да не мисля за вас. А нощите! Сънувах ви всяка нощ! Наистина! Едва не полудях. Когато разбрах, че ще умра, ако не ви видя, взех първия самолет и пристигнах в Москва.

— Бихте могли да ми се обадите — тихо каза Вера, без да вдига глава.

— Можех — кимна Дейвид. — Ако не бях такъв кретен. Загубих вашата визитка още там, в Париж. Остана в квартирата, която бях наел. Глупаво, нали?

— Тогава как ме намерихте?

— Запомних името ви — Вера Акишина. И освен това си спомних, че ми разказвахте за университета. Тогава потърсих едни мои познати и те ви намериха.

— Познати? — със същия тих глас попита Вера. — Какви познати?

Дейвид нетърпеливо тръсна глава.

— Това няма значение — каза той. — Има хора, чиято професия е да търсят изчезнали хора. Те ви намериха. Вера! — той я прегърна през кръста и докосна с устни светлата ѝ пухкава коса. — Толкова ви обичам. Ще се съгласите ли да се омъжите за мен?

Вместо отговор Вера мълчаливо свали пръстена от ръката си и го подаде на Дейвид, без да го поглежда в очите. Дейвид погледна пръстена ѝ лицето му помрачня.

— Значи не? — попита той.

— Вече имам годеник — тихо каза Вера. — Нарича се Стас. Той също е студент и аз го обичам.

— По дяволите Стас! — гневно възкликна Дейвид. — Никой Стас не може да ви направи щастлива. А аз... Ще ви направя кралица! Няма да имате нужда от нищо. Никога! Обичате скъпоценности? Ако искате, ще ви ги купувам всеки ден.

— Толкова ли сте богат? — с едва доловима насмешка попита Вера.

— Да, имам много пари — кратко отговори Дейвид. — И ще имам още повече.

— И вие сериозно си мислите, че всичко на този свят може да се купи с пари? Дори любовта? — Вера се усмихна презрително, доколкото бе способна на това. (Много пъти бе срещала тази фраза в книгите и сега не можа да се въздържи да не я произнесе.)

Лицето на Дейвид се вцепени.

— Нима съм ви толкова противен? — тихо попита той.

Въпросът на Дейвид донякъде смути Вера. Тя не знаеше какво трябва да отговори. За купената любов каза просто така, по инерция. Дейвид не ѝ беше противен. Но и не я привличаше особено.

Вера погледна още веднъж пръстена, който все още бе в ръката ѝ. Виж, пръстенът, за разлика от всичко останало наистина бе прекрасен.

— Не, Дейвид, вие не сте ми противен — каза Вера. — Но си имам годеник и аз... — Тя се обърка, не намирайки подходящите думи.

— Но нали не го обичате — убедено каза Дейвид. — Виждам го по очите ви.

Увереността на Дейвид вбеси Вера. Тя го изгледа гневно и каза:

— Аз го обичам, ясно ли ви е? А на вас казвам: не! И стига толкова.

Вера напъха пръстена в кутийката, хвана ръката на Дейвид и го постави в нея. Дейвид погледна кутийката и здраво я стисна в юмука си.

— Какво пък... Това все още не е краят — неразбираемо рече той.

След това се наведе и целуна бързо Вера по устните. Тя не се отдръпна, но и не отвори устните си. Дейвид стана. Погледна Вера от горе на долу и изведнъж каза с весело-нахален глас:

— Все пак ще бъдеш моя, бейби. Ако не днес, то утре. Или да не се казвам Дейвид Флин!

Той се обърна и тръгна бързо по алеята. Обаче след няколко крачки спря, неизвестно защо претегли на ръка кутийката с пръстена върху ръката си, след това замахна и с всичка сила го захвърли в близките храсти.

Вера неволно извика и притисна ръце към гърдите си.

Дейвид Флин се обърна и виждайки изплашеното ѝ лице, каза с котешка усмивка върху красивото си лице:

— Не се страхувайте, това е само кутийката. Пръстенът е в джоба ви. Нали ви го подарих? След като съм ви го подарил, сега той е ваш. Нямам право да се разпореждам с чужди вещи. Адио!

Отново се обърна и продължи нататък. Вера изпрати Дейвид с поглед, докато той не се скри зад дърветата. След това пъхна ръка в джоба на джемпера си — беше напипала пръстена. Извади го, сложи го на ръката си, изпъна я и любувайки се на блестящия брилянт, тихо каза:

— Мама би умряла от завист. — Помисли и добави: — И не само тя.

След като му се налюбува до насита, Вера свали пръстена и отново го пъхна в джоба си. Не ѝ се искаше Стас да го види. А и Вера не се канеше да разказва нищо на гаджето си. Стас бе толкова впечатлителен. Защо да травмира психиката му с някаква нелепа история?

3.

Дейвид започна да причаква Вера от университета почти всеки ден. Като че ли нарочно Стас Тоцки замина на някакъв студентски симпозиум в Питер, така че Вера нямаше и на кого да се оплаче.

Честно казано, нямаше от какво толкова да се оплаква. Флин се държеше като истински джентълмен. Той вече не си позволяваше никакви грубости, затова пък при всяка възможност подаряваше на Вера някакъв скъп подарък — златно часовниче с инкрустирани брилянти или платинена гривна, понякога красива брошка.

Вера не си и помисляше да пита Дейвид откъде има толкова пари. Тя вземаше подаръците му безропотно, съзнавайки, че не би трябвало да ги приема (в подобни случаи момичетата от книгите запращаха подаръците в лицето на досадния ухажор). Но не можеше нищо да направи.

Вера не показваше получените подаръци. Тя прекрасно разбираше, че ако майка ѝ види някоя от тези скъпи „дреболийки“, върху главата ѝ щеше да се стовари буря от въпроси, на които нямаше как да отговори. Затова Вера складираше подаръците в кутия, която заключваше в чекмеджето на бюрото си (там никой нямаше достъп, дори Артур).

Един път Дейвид ѝ подари обица с бисерче.

— Харесва ли ти? — попита той.

Обицата беше много красива, призна Вера. След това попита Дейвид:

— Но защо е само една?

— Другата остана в жилището ми — отговори Дейвид.

— Имаш жилище тук? — попита Вера без учудване.

Англичанинът кимна.

— Имам. Знаеш, че не обичам да живея по хотелите. Ненавиждам суетнята; не обичам, когато някой, преструвайки се, че почиства, рови в нещата ми. На квартира ми е по-добре и по-спокойно. — Той хвана ръката на Вера и попита: — Искаш ли заедно да отидем да приберем втората обица?

— Да — съгласи се Вера за свое учудване.

И тръгнаха.

Квартирката на Дейвид беше съвсем миниатюрна. В стаята имаше маса, върху нея — компютър, табуретка. Имаше и легло. Широко легло.

Този път Вера не се отказа от виното. То беше сладко, ароматно и от него не ѝ се гадеше. Наистина след втората чаша леко ѝ се зави свят, но след малко ѝ мина.

Дейвид бе учтив, остроумен и нежен. Започна да я целува по ръцете, после по лицето. След това тя се съгласи да пие с него брудершафт. Вера нямаше повече сили да се съпротивява. При това... Дейвид ѝ подаряваше такива красиви неща.

Вера се отдаде на Флин спокойно и безропотно. Знаеше, че на Дейвид няма да му хареса, ако лежи в кревата като дърво, затова правеше всичко, за да му е приятно. Това не изискваше никакви особени усилия. Вера харесваше начина, по която я люби Дейвид, неговите изтънчени ласки доста се отличаваха от онова, което правеше в леглото Стас. И в края на краищата тя успя да изпита и удоволствие.

— Е — каза Дейвид, когато всичко свърши, — сега ще се съгласиш ли да се омъжиш за мен?

— Не — спокойно отвърна Вера.

— Защо?

— Защото не те обичам.

Дейвид я погледна учудено, след това поклати глава и попита с леко раздражен глас:

— А Стас — обичаш ли го?

Вера не отговори на въпроса. Не защото не искаше, а защото не можеше. От една страна, Стас Тоцки ѝ беше гадже, почти годеник, а от друга — никога не ѝ беше подарявал такива скъпи подаръци и никога не бе карал тялото ѝ да трепти така, както в прегръдките на Дейвид. И все пак Стас беше близък. И разбираем. Тя знаеше кой е той и с какво се занимава. Не се налагаше да мисли какво ще стане, след като се оженят. Със Стас въобще не се налагаше да мисли за каквото и да било. Всичко беше като по ноти.

Вера протегна ръка, взе от шкафчето чашата с вино и я изпразни на един дъх. След това стана от леглото и започна да се облича. Дейвид я гледеше мрачно. Когато тя се облече напълно, той попита:

— Защо се съгласи да спиш с мен?

— Защото много ти се искаше — отговори Вера.

Дейвид помълча малко, след това попита:

— А на теб?

— На мен? — Вера престана да се облича и за секунда се замисли. Когато навикът ѝ да казва цялата истина надделя, тя отвърна: — Вероятно също съм искала. Беше ми приятно с тебе. Много приятно. Но това няма да се повтори.

Дейвид леко се надигна от леглото.

— Защо?

— Защото утре Стас се връща — отговори Вера. — А той е мой годеник.

— Ти наистина ли ще се омъжиш за него?

— Да, ако той поиска — каза Вера.

— Не е ли глупаво? — възкликна Дейвид. — Ще погубиш живота си. Аз мога да ти дам всичко.

— Знам — каза Вера. — Но на мен не ми трябва всичко.

Когато тя излезе от апартамента, Дейвид все още лежеше в леглото, опитвайки се да разбере какво е замислило това странно момиче? Каква игра му върти? И защо той, опитният и далеч не глупав мъж, е хлътнал по тая смахната рускиня, която го върти на пръста си, при това без да полага никакви усилия?

Въобщо не му идваше наум, че Вера изобщо не играе и че в обикновения живот, несвързан с виртуалната реалност, тя е наивна до идиотизъм.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА
ДЕЙВИД ФЛИН

1.

Няколко пъти Дейвид Флин усещаше порива да разкаже на Вера кой е всъщност. Но... не можеше. Не можеше, но не от страх. Дейвид Флин не се боеше никога и от нищо. Просто не знаеше с каква гарнитура да ѝ го поднесе.

Дейвид бе твърдо убеден, че е гений. При това признат гений. Но качествата на неговата гениалност не бяха такива, че да ги обявява на всеки ъгъл. А ако се наложеше, то щеше да бъде само с гръмки вестникарски заглавия: „Полицията не е в състояние да открие тайнствения гений!“, „Криминалният гений отново прекара спецслужбите!“. И други такива.

Дейвид не се страхуваше да признае на Вера кой е всъщност, но не знаеше как точно да ѝ го каже, без да изглежда кретен или самохвалко.

А имаше какво да разкаже.

Вестникарите заявяваха, че според най-скромните пресмятания дейността на Дейвид Флин струва на английската, германската и френската икономика общо двадесет и пет милиона евро. Дейвид бе склонен да се съгласи с тях.

Специализацията на мистър Флин беше същата като тази на Грув и Максимович — банкови афери с електронни плащания, кредитни мошеничества и така нататък. Но англичанинът работеше с едно ниво по-високо. Той беше „гросмайстор“ на банковото хакерство.

Всичко започна през деветдесетте години. Тогава скромният програмист Джон Уотсън (чиято единствена гордост бе това, че има еднаква фамилия със знаменития литературен герой) живееше в Лондон и работеше в малка компютърна фирма.

Живееше скромно, но беше доволен от живота си. Поточно си мислеше, че е доволен, защото просто не познаваше друг живот. Имаше малко апартаментче, в което никога не допускаше никого. Разбира се, Джон Уотсън общуваше с хората, имаше приятели и познати, но се срещаше с тях или в града, или в техните домове. Джон възприемаше своето апартаментче като една малка църква, в която

спокойно може да се моли на своя бог. Наистина вместо олтар Джон имаше бюро с компютър, а вместо икони — лазерни дискове.

Бащата на Джон бе голям човек. И въобще не от бедните. Работеше като бизнес консултант. Но след смъртта на майка му отношенията между Джон и бащата не потръгнаха. Баща му много обичаше неговата майка и не можа да прости онази катастрофа.

Онази съдбовна вечер колата на майка му се бе повредила и тя помоли Джон да я откара до магазина с неговия мотоциклет.

— Добре, мамо — каза той, — само да се преоблека.

След като майка му затвори вратата, Джон вдигна от пода недопитата бутилка с бира и я пресуши на няколко глътки. Че как иначе? Нали бирата щеше да изветрее.

Едната каска бе изчезнала някъде. Джон подаде на майка си неговата, но тя му отказа.

— На тебе ще ти е по-нужна — каза тя. — Навън има силен вятър и ще ти духа право в лицето.

Джон се съгласи и си сложи каската. Обаче вместо вятър навън валеше.

— Ще се намокриш — каза Джон на майка си.

Тя се усмихна и махна с ръка.

— Няма страшно. Магазинът е на две крачки.

Магазинът наистина бе на две крачки, но те не успяха да стигнат до него. Мотоциклетът се подхлъзна върху мократа настилка и се заби в един стълб на километър разстояние от магазина. Майка му загина на място, а Джон се отърва със счупване на ръката и няколко синини.

След погребението баща му го повика в кабинета си, втренчи в него тежкия си мрачен поглед и каза:

— Ти я уби. Бил си пиян. И не си й дал каска. Ако имаше каска, щеше да е жива. Махай се от къщата ми, не искам повече да те виждам.

Знаейки тежкия и безкомпромисен характер на баща си, Джон не посмя да му противоречи. Още същата вечер събра нещата си и напусна дома.

По това време той учеше в трети курс на Математическия факултет в Оксфордския университет. След като излезе от къщи, му се наложи да изостави и университета...

Продължи да живее, без да пречи някому, без никого да засяга, задоволявайки се със скромното положение на редови програмист.

От време на време Джон се срещаше с момичета. Най-често това бяха проститутки, те не му отнемаха много време и струваха значително по-евтино от нормалните приятелки. Джон два пъти преживя истински романи. И двата пъти приятелките му го напуснаха. Захвърлиха го, защото не искаше да ги допусне в личния си живот дотолкова, че да имат правото да престъпят прага на жилището му.

Джон не се отчая. Важното бе, че компютърът винаги е до него.

2.

Програмите, които Джон създаваше само за себе си, бяха съвършени. Той направи една програма, която пишеше музика — всякаква: популярна, класическа — с няколко зададени параметъра, а след това записваше върху музиката гласове. Програмата сама подбираше текстовете на композициите — тя ги вземаше от база данни на световната литература, а самата база Джон събираше троха по троха в продължение на четири месеца.

Нищо не можеше да се каже, това бе една съвършена програма. Джон я унищожи, когато разбра, че ако програмата види бял свят, композирането на музика няма да има никакъв смисъл. От това човечеството щеше да загуби много, а Джон Уотсън нямаше да получи нищо.

Джон дълго мисли върху това. Нима само един-единствен човек може дотолкова да промени света? И главното бе, че за това не бяха необходими почти никакви усилия. Тази мисъл и изплаши, и развесели Джон. За пръв път в живота му се бяха проявили месиански наклонности, за които той по-рано не бе подозирал.

Веднъж Джон седеше в офиса и от нямане какво да прави зареди в компютъра игра, която сам беше измислил и върху която бе работил през последните няколко месеца. Играта се наричаше „Анархия“. Главни действащи лица в нея бяха убийци, изнасилвачи, манияци, извратени типове, крадци и проститутки. Играещият сам можеше да избере какъв иска да бъде. Смисълът на играта беше за минимално време да се нанесат колкото може повече вреди на обществото. Дали чрез масови убийства или чрез грандиозни афери, или просто с помощта на малък държавен преврат, който след това се превръщаше в грандиозен пожар, изгарящ съвременната цивилизация.

Увлечен от играта, Джон не забеляза, че шефът му е спрял до него. Той не знаеше откога шефът е зад гърба му, наблюдавайки действието, което се развиваше на екрана.

— Забавно нещо — избоботи шефът.

Джон трепна и набързо затвори играта.

— Сам ли я измисли? — попита шефът.

— Да — кимна Джон.

— Хм... Интересно. А защо? Нали разбираш, че не можем да пуснем на пазара подобна игра?

— Да, знам — каза Джон.

— Тогава защо си я направил? Играта е сложна, употребил си много време и сили. Не ти ли беше жал да ги губиш за такава глупотевина?

— Направих играта в свободното си време — каза Джон.

— Толкова по-зле за тебе.

Известно време мълчаха. След това шефът каза:

— Странен тип си ти, Джони. Нима ти доставяше удоволствие да осакатяваш и убиваш ония ученички?

(В днешната игра Джон си бе избрал ролята на маниак-касапин.)

— Шефе, това е само игра — сви рамене Джон. — Тук нищо не става наистина.

— Не е истинско, казваш? Маниаците в истинския живот също мислят точно така. На тях също им се струва, че проливат неистинска кръв. Струва им се, че всичко, което правят, е само игра.

— Мистър Бигъл, но аз...

— Млъкни! Самият аз имам две дъщери. И ще изтръгна краката на всеки, който се осмели да ги докосне. Чу ли ме, Джони?

— Да, шефе, чух ви.

— Е, след като си ме чул, то изтрий тази мръсотия! Веднага!

Джони я изтри.

— Сега е добре — каза шефът, внимателно наблюдавайки действията на Джон. — Ако те хвана още веднъж, ще те изхвърля на улицата със собствените си ръце.

— Разбрах — кимна Джон.

Шефът се обърна и се отправи към вратата, сърдито мърморейки нещо под нос. „Скапан извратеняк“ — дочу Джон.

На другия ден Джон бе уволнен.

Два дни Джон лежа на дивана, втренчен в тавана. Не ядеше почти нищо, само пушеше и размишляваше за случилото се с него, както и за странното устройство на този свят. На третия ден Джон реши — стига толкова! Стига! Стига е подскачал под свирката на всякакви идиоти! След като него, човекът, който нито веднъж не бе

закъснял за работа, нито веднъж не бе забатачил някоя от поръчаните му задачи, го изхвърлиха от работа с ритник в задника, той има пълното право да се чувства с развързани ръце.

След като другите се държат скотски с Джон, той също нямаше намерение да се церемони с тях.

Джон стана от дивана, изми се, избърсна се, облече най-хубавия си костюм и отиде на ресторант. В ресторанта поръча най-скъпите деликатеси. След като изяде всичко, поръча бутилка френско вино, която струваше сто и петдесет долара. На масата той изпи само една чаша, останалото вино допи на улицата — направо от бутилката.

Изхвърли празната бутилка в кофата за боклук и се огледа. Животът му се стори чудесен! За пръв път през живота си той бе свободен.

Вечерта Джон седна пред компютъра. Да влезе в базата данни на фирмата, която се отнесе толкова зле с него, за него не беше никак трудно. Около един часа през нощта Джон свали новите разработки и ги препрати на главните конкуренти на фирмата. След това си легна да спи в прекрасно разположение на духа.

Сутринта на вратата на Джон се позвъни.

Джон отвори облечен единствено с гащетата си. Беше сънлив, при това поради махмурлука съобразяваше бавно, иначе непременно щеше да погледне през шпионката. Но той не погледна.

Първият удар просна Джон на пода. След като се съвзе, той видя надвесеното над себе си тлъсто лице на своя шеф.

— Как е, приятелче, добре ли се позабавлява? Решил си да отмъщаваш, а?

— Не разбирам за какво говорите — отвърна Джон.

— Ах, не разбираш! — Шефът хищно се засмя. — Нищо, сега ще разбереш. Сега ще ти разяснят всичко. — Той се изправи и погледна якия бияч, който стоеше зад гърба му. — Майкъл, проветри мозъка на това кутре.

Биячът се наведе над Джон, сграбчи го и с един замах го изправи на крака.

— Доста си навредил на мистър Бигъл — каза биячът. — Това не е хубаво. Знаеш ли защо?

— Защо? — тъпо попита Джон.

— Защото заради теб мистър Бигъл изгуби много пари. И сега ще трябва да му ги върнеш.

— Но аз... не разбирам за какво става дума — мрънкаше Джон.

— Е, малкият, сам си го изпроси.

Биячът го млати дълго и бавно. Биеше опитно, притискайки го до стената, за да стои изправен. След това извади от джоба си бутилка с минерална вода и я изля върху главата на Джон.

— Освежи ли се?

— Да — изфъфли Джон с разбита уста.

— Прекрасно. Сега слушай и запомняй: ако до две седмици не донесеш на мистър Бигъл петдесет хиляди, лично аз ще ти изчовъркам очите. А след това ще ти счупя врата. Разбра ли ме?

— Разбрах. Но аз... аз не мога да намеря толкова пари.

Дангалакът се усмихна.

— Ако искаш да живееш — ще ги намериш. — Той погледна към шефа. — Мистър Бигъл, малкият май всичко разбра. Разкайва се и моли за прошка.

— Предай му, че му прощавам — каза шефът, гледайки с отвращение окървавеното лице на Джон.

— Мистър Бигъл ти прощава — каза биячът. — Така че можеш да дишаш спокойно, няма да отидеш в ада. Но помни: след две седмици идвам за парите. И не дай боже да избягаш.

След като свърши с Джон, биячът започна да рови нещата му. В най-горното чекмедже на бюрото той намери кутия от пури, в която Джон пазеше всички свои спестявания — десет хиляди лири. Дангалакът даде парите на мистър Бигъл.

— Жалки грошове — недоволно каза мистър Бигъл, прибра парите в джоба си, след което се обърна и излезе от апартамента.

— Да, момко, не ти завиждам. Добре, довиждане след две седмици. И си оправи къщата, живееш като свиня.

Биячът се обърна и последва шефа си.

Оставайки насаме, Джон заключи вратата, след това отиде в банята и се изми със студена вода. От огледалото го гледаше чуждо лице — подпухнало, със счупен нос и разкъсана устна. Джони изплакна устата си със студена вода, след това внимателно опипа зъбите си с език — един липсваше.

— Мръсници — яростно изсъска Джон и веднага се намръщи от болката, която прониза устата и бузата му.

Два дни той въобще не излезе на улицата, налагайки лицето си с ледени компреси. Измъкна се навън едва когато хранителните му продукти свършиха. Минувачите се дърпаха встрани като от чумав. А близо до магазина го спря полицаи и докато разглеждаше подозрително лицето му, го попита дали всичко с него е наред.

— Добре съм — отвърна Джон. — Катастрофирах. Преди три дена. Сега ми е вече по-добре.

Джон кимна на полицаия и влезе в магазина.

Накупи пълен пакет с храна. Прибра се вкъщи, свари си овесени ядки с плодове. Похапна. След това изпи чаша много силно кафе и седна да работи.

Първата нощ седя до шест сутринта. Целия следващ ден проспа като мъртъв. Събуждайки се в пет вечерта, Джон обилно яде, изпи две чаши кафе и отново седна пред компютъра.

След пет дни грижлива работа Джон разби първата си банка. Приходът възлезе на шестдесет и пет хиляди лири. Нужни му бяха още няколко дни, за да ги превърне в брой.

3.

Мистър Бигъл въобще не се учуди, когато видя парите.

— Ето, виждаш ли — удовлетворено каза той. — Винаги съм знаел, че си долен крадец.

— Но вие сам ме накарахте да го направя — мрачно отвърна Джон.

— Това е лъжа — каза мистър Бигъл и се намръщи. — Аз само ти наредих да ми върнеш парите, които открадна от мен.

— Нали знаете, че при мен не е имало ваши пари. Вие взехте всичките ми спестявания.

По устните на мистър Бигъл пробяга тънка, хлъзгава и отровна като змия усмивчица.

— Ще трябва да се съгласиш, малкият, че това са твои проблеми — каза той. — Ти сам създаде такава ситуация и няма защо да обвиняваш някой друг.

Джон разбра, че е безполезно да разговаря с Бигъл. Беше все едно да блъскаш с глава бетонна стена. Ще си разбиеш главата до кръв, а на стената ѝ е все едно.

— Донесох ви парите — каза Джон. — А сега довиждане.

Той се обърна и тръгна към вратата. Бигъл не го спря.

Вечерта мистър Бигъл се обади на Джон.

— Искаш ли да изкараш малко пари? — простичко попита той.

— Смятате да ми предложите работа?

— Да.

— Това пък защо?

— Аз сгреших спрямо тебе, Джони. Ти не си пълно говно, в тебе все още е останало нещо човешко. Не мога да допусна окончателно да се сгромолясаш в пропастта.

— Затова ли толкова усърдно ме подтиквате към нея?

Бигъл се разсмя.

— Я стига, Джони. Да изкарваш пари с мозъка си — това е далеч по-добре, отколкото да млатиш чекии пред монитора.

Джон разбра, че Бигъл има предвид „Анархията“, заради която се случи цялата тази неразбория.

— Ти си талантливо момче, Джон — продължи мистър Бигъл. — Учудвам се как досега не съм те забелязвал. Смятах те за обикновена посредственост.

— Това да не е признание, че сте сбъркали, като ме изгонихте? — попита Джон и така силно стисна в юмрук ръката си, че ставите му побеляха.

— Интересен въпрос, Джони... Ако това ще те утеши — да, признавам. Сега доволен ли си?

— Не съвсем — каза Джон. — Искате отново да ме назначите ли?

— Не, малкият — весело отвърна Бигъл. — За теб имам една по-интересна работица! На твоята възраст е вече време да се занимаваш с истински неща. И да печелиш истински пари, а не жалките грошове, които изкарваше при мене във фирмата.

Оттогава за Джон започна нов живот. Мистър Бигъл даваше на Джон задачи, а той ги изпълняваше прилежно и в срок. Мистър Бигъл също плащаше прилежно, но в сравнение с онова, което получаваше самият той, парите, заплащани на Джони, бяха жалки трохи от господарската маса. Съзнанието за това беше нещо непоносимо, но Джон, стиснал зъби, продължаваше неблагоприятната си работа.

Не след дълго той напусна мистър Бигъл. Защо да дели парите си с кретен, който всъщност не е повече от нула без единици отпред? Не, по-добре щеше да е, ако прибира „честно припечелените пари“ в собствения си джоб. Бигъл се опита да заплаши Джон, но той вече имаше някакви пари и известни връзки, затова нае три яки момчета и още същия ден мистър Бигъл бе откаран в болница с тежка черепно-мозъчна травма.

А Джон започна да действа самостоятелно.

Първата си грандиозна афера Джон организира през 1990 година. Чрез подставени лица той вложи в няколко английски банки ценни книжа на една известна американска фирма. Книжата бяха изкусно подправени и докато успеят да го разобличат, Джон отхапа солиден къс. За кратко време Джон се превърна в осигурен човек, а не след дълго и в богаташ. Разбира се, това не можеше да не огорчи Скотланд

Ярд. През 1992 година го обвиниха в мошеничество и го осъдиха на две години лишаване от свобода.

Бащата на Джон не се появи в съда. В интервю пред телевизията той заяви, че се отказва от такъв син — крадец и убиец. Джон не се впечатли особено, през последните няколко години той практически беше забравил за баща си, а ако си спомняше, то бе с отвращение и ярост.

Джон не изпитваше особени неудобства в затвора. Беше свикнал с аскетичния живот. При това само след няколко седмици в килията го назначиха като служител в затворническата библиотека и го допуснаха до компютъра.

Колкото и дълго да се точеха тези две години, в края на краищата свършиха. Излизайки на свобода, Джон продължи своята дейност в сферата на „пласиране на чуждестранни инвестиции на родна територия“. Този път обаче действаше по-хитро и гъвкаво. Джон разработи компютърна програма, с помощта на която от банкови сметки можеха да бъдат отмъквани големи суми. После реши да се заеме с подправянето на голяма серия електронни карти на една известна френска телефонна компания.

Ирония на съдбата бе, че тази телефонна компания сама поръча на Джон подготовката на картите. Потърсиха го, защото бе смятан за един от най-добрите специалисти по съвременни технологии. Поръчката бе изпълнена за рекордно къс срок. Електронните карти за плащане на телефонни разговори съответстваха на световните стандарти и притежаваха надеждна система на защита. Обаче парите от тях невинаги стигаха до сметките на телефонната компания. Част от сумите изчезваше безследно.

В крайна сметка сумата на липсите достигна петна десет милиона долара. Този път правоохранителните органи във Франция се захванаха сериозно с компютърните фокуси на мистър Джон Уотсън. Осъдиха го на пет години лишаване от свобода. Обаче Джон, след като обжалва, излезе на свобода под солидна парична гаранция.

Скоро след това „подсъдимият Уотсън“ изчезна безследно. Вместо него на бял свят се появи свободният човек Дейвид Флин. А Уотсън бе обявен за международно издирване.

След като пристигна в Москва, Флин беше много предпазлив. Квартирата, в която той се срещаше с Вера, не бе единствена. Дейвид

нае още няколко жилища, като оставаше във всяко не повече от седмица.

Докато ухажваше Вера, Флин продължи своята „експроприация на експроприаторите“. И докато английското и френското правосъдие го търсеше в Латинска Америка, той продължаваше от самото сърце на Русия да премята както англичани, така и французи.

Никой, абсолютно никое земно същество не се досещаше, че освен да прелъстява Вера Акишина, той имаше в Москва и друга, по-малко благородна, но не по-малко съществена цел.

4.

Вера и Стас седяха в студентското кафене. Пред всеки имаше по чаша с кафе. Стас дори не поглеждаше кафето си, а Вера разсеяно въртеше чашката върху чинийката.

Лицето на Стас бе бледно и напрегнато. Вера, наопаки, изглеждаше прекрасно. Този ден тя бе много красива — фино лице, дълга светла коса, плавни аристократични движения.

Гледайки я, Стас изведнъж изпита остро, парещо чувство на болка. Изведнъж разбра (за пръв път през живота си), че той и това момиче са абсолютно различни, че са замесени от различно тесто, че нямат и не могат да имат нищо общо. И че въобще е неразбираемо как, по какъв начин и защо съдбата ги бе събрала заедно.

Паузата стана тягостна. Вера нямаше намерение да нарушава напрегнатата тишина, затова Стас реши да заговори пръв.

— К-къде беше? — попита той с треперещ, леко истеричен глас.

— Едва ли ще ти е интересно — апатично отвърна Вера.

— Що за г-глупости говориш? Как така ще ми е неинтересно? Нали си моето момиче?

Вера лениво сви рамене (изобщо не й се искаше да говори на тази тема).

— Е, и какво? Днес съм аз, утре ще е някоя друга...

Тоцки учудено се втренчи в нея.

— За какво н-намекваш?

— За нищо. Просто животът е такъв, Стас. Хората се срещат и се разделят. И в това няма нищо страшно.

— Мислиш ли, че не съм се тревожил? М-място не можех да си намеря! Знаеш ли колко се т-тревожих?

Вера се усмихна. Изведнъж Стас й се стори ужасно скучен и досаден.

— И какво? — попита тя.

— Ами аз... — Тоцки млъкна. Явно не знаеше какво повече да каже.

Вера равнодушно чакаше, докато той събере мислите и силите си.

— Аз дори щях да ходя в м-милицията! — изстреля най-сетне Стас. — Искан да настоявам да започнат да те т-търсят! Но баща ти ми забрани. Каза, че м-милицията само ще п-попречи. И че п-похитителите могат да се разсърдят и да ти п-причинят болка.

„Болка“ — помисли си Вера. Тя си спомни веселите лица на Грив и Максимович, припомни си с какъв жаден интерес те обсъждаха новите идеи на Вера и думите на Тоцки й се сториха чудовищно глупави и безсмислени.

— Излишно си се тревожил — спокойно каза Вера. — Нищо не ме заплашваше.

— Как така не те е заплашвало? — учуди се Стас. — Нали беше отвлечена?

— Не — твърдо каза Вера. — Никой не ме е отвличал. Сама напуснах дома си.

Беше смешно да гледаш Стас. Бузите му се покриха с розови петна, а очите му бяха учудени и изплашени като на кученце.

— Но з-защо не ми каза н-нищо? — възмутено каза той. — Защо не си казала нищо и на родителите си? З-зна-еш ли колко се вълнувахме з-заради тебе? А когато от-твлякоха и Сергей Михайлович, ние с майка ти едва не се побъркахме!... — Споменавайки за бащата на Вера, Стас веднага разбра колко нетактичен е бил и мъчително почервеня. — Между другото, има ли нещо н-ново за него? — тихо попита той.

Вера поклати глава.

— Не. Похитителите са поискали пари, но не са казали къде и кога трябва да бъдат предадени.

— Странно — каза Тоцки. — Всичко това е много странно.

— Кафето ти изстива — каза Вера.

— Кафето? — разсеяно повтори Стас. Той смутено погледна чашата си. След това премести погледа си върху Вера и нервно се намръщи. — К-какво общо има тук кафето? Ние г-говорим за тебе. Напуснала си дома си, и т-това мога да разбера. Но къде си била? Къде беше, Вера?

— Където съм била, там вече ме няма — неочаквано рязко отвърна Вера. — И знаеш ли какво... Вече не искам да съм твоето

момиче. Не ме търси повече, разбра ли?

Лицето на Тоцки се вцепени.

— Н-нищо не разбирам. Не иск-каш да се виждаме повече? — смутено попита той.

Вера кимна.

— Н-но защо?

— Защото си ми омръзнал — кратко отвърна Вера. След това добави с малко по-мек глас: — Стас, вече не те обичам, разбери го! Било, каквото било. Отношенията се изчерпаха. В това няма нищо странно и страшно.

Тоцки изглеждаше окончателно объркан.

— Им-маш си д-друг? — попита той с помъртвял глас.

„Не“ — искаше да му каже Вера, но вместо това неочаквано изрече:

— Да, Стас. Има друг. И аз искам да се омъжа за него. Извини ме, че не ти казах по-рано.

Стас леко разтърси глава, като че ли прогонваше нещо натрапчиво, и тихо каза:

— Луд-дост някаква... Откъде се взе? Нали досега го нямаше?

Вера се усмихна.

— Много смешно го каза, Стас. Вярно е, по-рано го нямаше, но сега го има. Такъв е животът.

— И как се казва? — попита Стас, съвземайки се и гледайки към Вера изпод смръщените си вежди.

— Казва се Дейвид. Дейвид Флин. Той е чужденец.

Самата Вера не знаеше защо каза на Стас името на англичанина.

— Виж ти — тихо произнесе Тоцки. — Интересно... Много интересно. И откъде се появи?

— Това няма значение, Стас. Важното е, че ние повече няма да се срещаме. Искам да си напълно наясно с това. — Вера вдигна ръка и погледна часовничето си. — Трябва да тръгвам — каза тя. — Не се сърди. Няма, нали? Така или иначе не аз съм момичето, което ти трябва.

Вера стана, целуна Стас по бузата, обърна се и си тръгна, без да погледне нито веднъж към него, а той я изпрати с поглед до вратата с надеждата, че тя ще се опомни и ще се върне — тогава цялото това натрапчиво и глупаво видение ще изчезне яко дим.

Но Вера си замина.

Стас разсеяно отпи от чашата с изстинало кафе, след това извади от джоба си джиесем и визитната картичка на Денис Грязнов.

— Ало, Денис Андреевич?... Здравейте, аз съм Стас Тоцки... Да-да, същият... Трябва спешно да поговоря с вас... Когато ви е удобно... Добре, става. Довиждане.

5.

Стас Тоцки и Денис Грязнов се срещнаха в градинката до кино „Пушкин“. Грязнов отиде до пейката, на която го чакаше Тоцки, стисна му ръка и седна до него.

— Кажете, Стас, какво толкова важно имате да ми съобщите?

Тоцки се навъси, помълча малко, след това проговори с такъв глас, като че ли всяка дума излизаше от гърлото му с неимоверно усилие:

— Вие знаете къде е б-била Вера през цялото това време, нали?

— Ще си позволя да оставя въпроса ви без отговор — каза Денис.

— Т-така си и мислех. — Тоцки разроши с пръсти косата си. — Н-не бих казал, че т-това е честно от ваша страна, но... След като не казвате, значи имате основателни причини.

Денис неопределено сви рамене.

— 3-значи ги има — усмихна се Стас. — Добре. Кажете ми, Денис Андреевич, познато ли ви е името Дейвид Флин?

— Дейвид Флин? — Денис си спомни своя отдавнашен разговор с приятелката на Вера — Ина Шилова. Тогава тя спомена някакъв Дейвид, но не уточни фамилията му. — Не — каза Денис. — Не познавам никакъв Флин. А вие защо попитахте?

— Работата е там, че Вера ме напусна. Изостави ме заради този Флин.

— Така ли?

— Да — кимна Тоцки. — Каза ми, че ще се женят. — Стас потри слепоочията си с пръсти и мъчително се намръщи. — Нали разбирате, аз м-много обичам Вера — продължи той. — И за мене е важно кой ще бъде с нея.

— Стас, аз не знам нищо за Дейвид Флин — повтори Денис. — Уверявам ви, че нейното, аа... изчезване не е било свързано с никакъв Флин.

— Ясно — въздъхна Стас. — Надявах се да знаете нещо. Но щом е така, то... — Той млъкна и оброни глава.

„Жалко за момчето — мислеше си Денис, гледайки Тоцки. — Изглежда, наистина е луд по това момиче. А и този Флин е прекалено загадъчна личност. Вера Акишина се готви да се омъжва за него, а в същото време никой нищо не знае за този тип. Не са на хубаво всички тия тайни, никак не са на хубаво.“

— Вижте какво, Стас — каза Денис на Тоцки. — Мога да се опитам да направя някакви справки за този Флин. По собствените си канали.

Тоцки вдигна глава и недоверчиво погледна Денис.

— Наистина ли ще го направите — попита той с надежда.

— Ще го направя — кимна Денис. — Изобщо не е ясно дали този ваш Флин съществува. Но ако го има, аз ще разбера кой е той.

— И ще ми кажете?

— После ще видим — каза Денис. — Това ли е всичко, което искате да ми разкажете?

— Това е — отвърна Тоцки.

— В такъв случай аз трябва да тръгна. Благодаря за обаждането. Ако разберете нещо ново — информирайте ме.

Тоцки обеща. Денис здраво стисна ръката му и си тръгна, оставяйки момчето насаме с неговите тъжни мисли.

6.

Майор Муравъов имаше мургаво лице с резки, сякаш изрязани с нож черти, черна коса и черни офицерски мустаци. Той подаде на Денис широката си и твърда като камък длан и се представи:

— Муравъов.

— Грязнов — отвърна Денис.

— Радвам се да се запозная с вас, Денис Андреевич — каза сътрудникът на Интерпол.

— Взаимно е — отвърна Денис.

Муравъов седна на фотьойла и огледа офиса на „Глория“.

— Уютно е при вас — одобри той.

— Стараем се — с лека ирония отвърна Денис.

След като се наслади на изгледа на стените, тавана и пода, Муравъов насочи погледа си към директора на агенцията.

— Вячеслав Иванович ми предаде вашето запитване по повод Дейвид Флин — каза той.

— И какви са резултатите? — любопитства Денис.

— Резултатите са такива, че заради тях ми се наложи да дойда при вас лично — отговори той, като праметна крак върху крак и разхлаби вратовръзката си. — Кажете ми, Денис Андреевич, защо ви интересува личността на Дейвид Флин? Споменава ли се неговото име в някое от делата, които водите?

— И да, и не — уклончиво отговори Денис.

Муравъов склони глава встрани и сухо се усмихна.

— Денис Андреевич, разбирам, че това е конфиденциална информация. Но на мен можете да кажете. Дейвид Флин е фалшивото име на човека, когото Интерпол вече няколко години търси безуспешно. Той е мошеник от международна класа. И нашите западни колеги са много учудени, че неговото име е известно в Москва.

— Така ли? — каза Денис. — Хм... Виждам, че работата е сериозна.

— И още как — кимна Муравъов.

Известно време Денис внимателно разглеждаше суровото лице на човека от Интерпол, опитвайки се да разбере дали той говори сериозно, или просто го будалка, за да измъкне необходимата му информация, но лицето на посетителя бе спокойно и уверено, погледът му искрен.

— Добре — каза Денис. — Няма да крия нищо. Но преди това ми обяснете какво знаете за Флин. Кой е той и в какво го подозират?

— Търсен е от френската полиция за кражба на петнадесет милиона евро — каза Муравъов.

Денис подсвирна.

— Охо! Да не би да е ограбил банка?

Муравъов поклати глава.

— Не.

— Какво тогава?

— Дейвид Флин е крадец от последно поколение — каза майорът. — Оръжието му не е пистолет, а компютър, свързан с интернет.

— Компютър? — Денис учудено повдигна вежди. — Ето за какво става дума! Значи Дейвид Флин е хакер?

— Не само хакер, а гениален хакер. Той е голям интелектуалец, с математическо образование. Прекрасно се справя с най-новите технологии. Финансовите му машинации бяха в центъра на вниманието на английските средства за масова информация, но Флин обжалва повечето от обвиненията и почти навсякъде постигна успех. Ако се вярва на вестникарите, дейността на Дейвид Флин е струвала на английската, германската и френската икономика някъде около двадесет и пет милиона евро.

„По дяволите — помисли си Денис. — Сега става ясно защо Вера се е запознала с него на компютърната изложба. Може ли да бъде свързан по някакъв начин с «Платинената карта»? Или няма никаква връзка и това е само съвпадение?“

— Как точно Флин е прибирал парите? — попита Денис.

Тъглчето на устните на Муравъов потрепна, по което личеше, че изброяването на „подвизите“ на мошеника далеч не му доставя удоволствие, и едва след това отговори:

— Кредитни мошеничества, банкови афери с използване на електронни разплащания и други подобни. Би могло да се каже:

стандартният комплект на всеки напреднал хакер. Сега ще ми кажете ли къде сте чували името на този човек?

— Разбира се. Дъщерята на човека, когото търсим, е казала на бившето си приятелче, че ще се омъжва за Дейвид Флин.

Този път беше ред на Муравъов да се учуди.

— Да се омъжи? Казахте, че ще се омъжва?

— Точно това казах.

— Шантава история. Оказва се, че Флин е дошъл в Москва, за да се ожени?

— Така излиза — усмихна се Денис. — Момичето се нарича Вера Акишина. Запознала се с Флин в Париж преди година на една изложба на компютърни технологии.

— Аха — каза Муравъов и замислено подръпна мустака си. — Значи връзката е отдавнашна. Извинете, вие казахте, че търсите бащата на момичето?

— Да. Бил е отвлечен.

— Чакайте... Фамилията на момичето е Акишина? Значи Акишин, за когото похитителите искат няколко милиона, е неин баща?

— Точно така.

— Да — замислено каза майор Муравъов и отново подръпна мустака си. — Право да си кажем, доста объркана историйка. И какво, имате ли вече някакви съображения по въпроса?

— Уви, не. Надявах се вие да ми помогнете да се ориентирам в нещата.

Муравъов се облегна на гърба на стола и погледна Денис с лукаво присвити очи.

— Хм... — каза той. — Да си призная честно, когато Вячеслав Иванович ми предаде вашето запитване относно Дейвид Флин, ние с колегите ми направихме нещо като мозъчна атака. Чували ли сте този израз?

— Това е, когато всеки произнася на глас всичко, което му хрумне във връзка с поставения проблем. Ние също често правим такива атаки.

— Да, нещо подобно. С последващ анализ и резюмета. Та ние анализирахме какво би могло да доведе човек като Дейвид Флин в Москва. Естествено, не знаехме нищо за приятелката му.

— Естествено — кимна Денис. — И какви съображения ви дойдоха наум?

— Имаше всякакви съображения. Но само едно от тях вършеше работа. Наистина не знам дали то вече има смисъл сега, когато ми обяснихте истинското положение на нещата.

— Не се знае — каза Денис. — Може би да. А може би не. Във всеки случай си струва да го огласите.

Муравъов се усмихна.

— Така и ще направим. Нали сте чували, че наскоро в Москва бе убит американският милиардер Лайъм Плат?

— Разбира се, че знам. А това какво отношение има към Флин?

— Доста повърхностно. Нашите английски колеги притежават снимка, на която Плат и Флин са заедно. Правена е на някаква изложба преди няколко години. Не ни е известно какво ги е сближило. Напълно е възможно да се окаже, че са били заедно случайно. Плат е популярна личност. Мнозина биха искали да се снимат с него за спомен.

Денис рязко се наведе напред.

— А кой е правил снимката?

Муравъов погледна към Грязнов под насмешливо извитите си вежди и каза:

— Я как се впрегнахте! Виждам, че действително харесвате работата си. Снимката е направена от наш агент. Пълно е с тях на всяка международна изложба. Мотаят се с камери в ръката, правят се на журналисти. След това снимките се анализират и отиват в архива. Понякога това ни помага в работата — да се установят връзките между различни хора, да се наблюдават отношенията им, да се създават версии и така нататък.

— И това ли е всичко? — разочаровано попита Денис.

Муравъов кимна.

— Засега толкова.

— Не е кой знае какво — въздъхна Грязнов.

Муравъов се усмихна и сви рамене.

— Предупредих ви. А сега ми разкажете всичко още веднъж, само че вече с всички подробности.

— Добре де... — Денис Грязнов въздъхна, предчувствайки уморителното и досадно ровичкане в дребните детайли. — Щом настоявате, ще ви разкажа...

Разговорът им продължи още половин час, след което Муравьов си замина, пожелавайки на Денис успехи в „лова на особено опасните твари, които ни тровят живота“. Без да уточнява кои са тия „ние“.

7.

Още същия ден Денис Грязнов преразказа своя разговор с Муравъов на Турецки.

— Филмчето е интересно — резюмира Александър Борисович, след като изслуша младия си колега. — Милиардер и компютърен мошеник — какво би могло да ги свързва?

— Щеше ми се да знам — изръмжа Денис. — Всичко това ми е вече дотука — чукна той с ръба на дланта си по шията. — Първо дъщерята, след това бащата, сетне цялата тази банда млади хакери. А освен това и някакъв гений от световен мащаб. Колкото по-навътре в гората, толкова повече вълци.

— Странно е, че хората на Интерпол няма за какво да се хванат — продължи разсъжденията си Турецки. — По всичко изглежда, че ще трябва да се срещнем с този Муравъов.

— Точно така — потвърди Денис, — да се срещнем и да поговорим с него както трябва. Как е при теб с това дело? Нещата движат ли се?

Мрачното лице на Турецки показваше доколко му е омръзнало да отговаря на този въпрос. Обаче на Грязнов все пак отговори:

— Как да ти кажа, Дениска... Има някакъв напредък. Наскоро например стана ясно, че някакви хора са ходили при готвача Соколов. Не са изглеждали като бандити. По-скоро са били ченгета.

— Драматично! Наистина ли си убеден, че в тая история са забъркани и ченгета?

Турецки недоволно поклати глава.

— Нищо не мисля, Денис. Нямам достатъчно информация. Просто събирам факти и се опитвам на тяхно основание да построя версия. Няма какво да ти обяснявам, не си новак в тия неща.

— Което си е вярно, вярно е — съгласи се Денис. — Говори ли с чичо ми за тия неща?

— Говорих — каза Турецки. — Проверява информацията. Между другото обади му се. А още по-добре ще е, ако му отидеш на гости.

Според мен той и досега не се чувства на мястото си, след като го преместиха в Главното управление за вътрешна сигурност.

— Всеки би го разбрал — философски изрече Денис. — На кого му е приятно да арестува своите хора?

Турецки гневно го изглежда.

— Не говори глупости, Денис! Може ли един престъпник да ти е близък?

Денис видимо се смути.

— Имах предвид, че престъпниците, които той сега преследва, също носят пагони.

— Носят — съгласи се Турецки. — Но това не ги прави недосегаеми. Бандитът винаги си е бандит, каквато и кожа да навлече. Стига толкова. Надявам се, че вече си организирал следенето на Вера Акишина?

— Разбира се — кимна Денис.

— Мисля, че и ония от Интерпол са направили също то. И доста ще се вкиснат, ако твоите момчета започнат да им пречат.

— Нали ги знаеш моите, Александър Борисович. Те са незабележими от сянка.

— Да бе! Как се държи Татяна Акишина? Виждала ли се е с Херсонски?

— Не. Даже и по телефона не си говорят. Възможно е да са усетили, че ги следим.

— Едва ли. По-скоро са предпазливи. Къде е тя сега?

— На работа.

— В музикалната школа?

— Да.

— Кой я наблюдава?

— Филя Агеев.

Турецки кимна одобрително.

— Добре. Нека да продължават наблюдението. А аз ще прескоча до училището ѝ — ще ми се да си поговорим. Събрах известна информация за нея. Убеден съм, че Татяна Олеговна няма да откаже да си побърим.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА СЛЕДАТА В МИТИШЧИ

1.

Десантника остави върху масата халбата бира и изтри устни с опакото на дланта си.

Човекът, който седеше срещу него, бе нисък и набит. Светлината падаше откъм гърба му, като оставяше лицето почти невидимо. Десантника се усмихна, оголвайки едрите си бели зъби, и каза:

— При вас нищо не е като хората. Правите се на шпиони. За какво всъщност е цялата тази конспирация? Страх ви е, че крия в джоба си магнетофон?

— Ако се страхувах от микрофони, нямаше да съм тук — спокойно отвърна събеседникът му. — Просто не ми харесва, когато хората, които вършат престъпление, се наричат един друг по име. И стените имат уши, скъпи мой.

— „Уши“, „уши“ — недоволно изръмжа Десантника. — Дано по-скоро всичко свърши, цялата тази ваша история ми омръзна напълно. Не очаквах, че ще се вдигне толкова шум. Трябваше да ме предупредите, че вашият Акишин е известна фигура, и тогава изобщо нямаше да се съглася. А и вече не отговарям за моите хора. Тоя изверг ги измъчи. Ще претрепят вашия смотаняк и няма да имам в какво да ги упрекна. Или трябва да им обясня, че не е красиво да обиждат по-възрастните?

— Всичко ще свърши скоро, не се безпокойте — опита се да успокои Десантника неговият събеседник. — Донесох парите, за които ме помолихте.

Той се наведе към куфарчето в краката си и го плъзна към Десантника. Десантника го вдигна и го сложи върху коленете си. Открехна го, огледа с поглед съдържанието му и отново го затвори.

— Това не е всичко — мрачно каза той.

— Разбира се. Останалото ще получите след края на операцията. Както се бяхме разбрали.

— Страхувате се, че може да не се навием на убийство? Нямаше ли да е по-лесно веднага да го пречукаме?

Човекът насреща поклати глава.

— Нямахте да е по-лесно. Докато той е жив, ченгетата ще мислят, че отвличането е за пари.

— Ченгетата не са чак толкова тъпи — отбеляза Десантника.

— Точно заради това го държим жив — отвърна събеседникът му. — И ми се струва, че това бе решено още в самото начало. Защо трябва отново да го обсъждаме?

— Вие така си мислите — твърдо каза Десантника. — Животът нанася своите корективи. Нали сте чували тази сентенция? Накратко казано: искам цялата сума наведнъж.

— Какво толкова се разбързахте? — недоволно попита събеседникът му.

— Би трябвало да ви е ясно, че изобщо не ви вярвам. Защото при вас така е прието — ако излъжеш веднъж, ще излъжеш два пъти.

— И кои сме тия „ние“?

— Много добре знаете кои сте. Няма какво повече да дрънкаме. Или кихайте, или си прибирайте смотаняка и се оправяйте сами с него.

Десантника надигна халбата и отпи голяма глътка.

Седящият срещу него изглеждаше потънал в дълбок размисъл. Най-сетне той каза:

— Не ми харесва, че едностранно променяте условията на сделката. Не е по правилата на бизнеса.

— Това не е бизнес — възрази Десантника. — Това е самият живот.

— Само поради тези съображения ще се съглася с вашите искания. Ще получите цялата сума не по-късно от три дни. Това удовлетворява ли ви?

— Не може ли по-бързо?

Събеседникът му поклати отрицателно глава.

— Не. Нужно е време, за да се организира. И без това правя компромис само заради вас.

— Така да е — съгласи се Десантника. — Нека са три дена. — Той лениво се усмихна и добави: — Какво да правя, няма да взема да ви убивам, нали така?

— Мисля, че това приключва срещата ни — каза събеседникът, без да обръща особено внимание на плоския хумор на Десантника. — Обадете ми се, ако се появят някакви проблеми. Знаете ми телефона. А сега трябва да тръгвам.

Той стана от масата.

— А бирата? — попита Десантника.

— Допийте я вие — каза неговият събеседник, извърна се и се отправи към изхода.

Десантника го изпрати с поглед, след това присви сивите си очи и процеди през зъби:

— Копелдак.

2.

— Здравейте, Татяна Олеговна.

— Здравейте.

Акишина доброжелателно погледна Турецки, но явно не го позна.

— Аз съм Александър Борисович Турецки. Преди няколко дни се видяхме, спомняте ли си?

— А, да, разбира се... — Татяна Олеговна небрежно се усмихна.
— Надявам се, че ми носите добра вест?

— Зависи от вас — строго отвърна Турецки.

— От мен? — учуди се Акишина.

Александър Борисович кимна.

— Точно така. Къде можем да поговорим?

— Мм... Може и в учителската, но там е пълно с хора. — Татяна Олеговна смутено погледна Турецки.

— Другите няма да ни пречат — каза Александър Борисович. — Татяна Олеговна, пушите ли?

— Понякога — каза Акишина.

— А къде пушите?

— Имаме специално място за пушачи. Но е възможно и там да има хора.

— Тогава какво ще кажете да се поразходим навън? Нали в момента имате свободен час?

Акишина погледна стенния часовник и кимна.

— Да, имам почти половин час. Ако искате, можем да се поразходим. Само да си наметна шлифера.

Близо до музикалната школа, в която работеше Акишина, имаше малка градинка. Акишина и Турецки се отправиха към нея.

Седнаха на една от пейките. Турецки запали цигара.

— Татяна Олеговна — започна тихо той. — Разговорът ни ще бъде сериозен. Искам да отговаряте на въпросите ми ясно и честно.

Акишина изгледа Турецки и изведнъж се усмихна ослепително — явно тази усмивка винаги ѝ вършеше работа, когато разговаряше с

мъже.

— Говорите така, сякаш съм на разпит в кабинета ви — закачливо каза тя.

— Надявам се, че няма да стигнем дотам — каза Турецки без никакво чувство за хумор. — Как е Вера? При нея всичко наред ли е?

Акишина погледна косо Турецки. Сви рамене.

— Какво би трябвало да й има?

Турецки се подсмихна. Тази жена явно умееше да лъже — интонацията ѝ бе абсолютно спокойна, с лек оттенък на учудване.

— Известно ни е, че се срещате с Андрей Максимович — каза Турецки.

Едва сега Акишина леко побледня.

— Какво значи: срещам се? — попита тя. — И изобщо, кой е тоя Андрей Максимович?

— Андрей Максимович е човекът, който е отвлякъл дъщеря ви, Татяна Олеговна. А Денис Грязнов е мой стар познат. Знам всички детайли на това разследване. Предполагам, сте наясно, че Максимович е заплашен от седем години затвор?

Като че ли внезапен студ обзе Татяна Олеговна и тя потрепери.

— Не е имало никакво отвличане — категорично изрече тя. — Ако не вярвате — попитайте Вера.

Турецки поклати глава.

— Не говоря за отвличането. Максимович и неговите приятели ще бъдат обвинени за престъпления по параграф втори на член сто седемдесет и седми от Наказателния кодекс на Руската федерация — изготвяне и разпространение на фалшиви кредитни карти и други платежни документи. Наказанието, предвидено по този член, е от четири до седем години.

Акишина продължаваше да мълчи.

— Надявам се, че вие нямате нищо общо с всичко това?

— Въобще нямам никаква представа. А това, че съм изменяла на съпруга си... Аз съм само една влюбена жена, нищо повече. Нима това е престъпление — да обичаш някой, който е по-млад от теб?

Бузата на Александър Борисович нервно потрепна.

— Недейте, аз не говоря за това. Вие сте знаели, че Вера е в Подолск. И сте знаели, че тя участва в производството на фалшиви карти.

Известно време лицето на Акишина остана студено и непроницаемо. След малко тя се съвзе и изрече с мек глас:

— Не знаех нищо. Подозирах, че са замислили някаква авантюра, но Андрей никога не ме е посвещавал в делата си. Той само ми каза, че им трябва добър програмист. И после добави, че Вера ще получи добри пари за работата си. Не знам как бихте постъпили вие, но този аргумент ме убеди напълно. Верочка учи в престижно висше училище срещу заплащане. Освен това се нуждае от пари за модни дрешки, за джобни разходи. Нали ги знаете младите. Сергей Михайлович е много строг баща. Никога не е глезил Верочка. И тя си е решила: никой няма да пострада, ако се появят малко допълнителни пари.

Турецки въздъхна.

— Татяна Олеговна, стига ме будалкахте.

Миглите на Акишина обидено потрепнаха.

— Да не би да намеквате, че ви лъжа?

— Вече го казах. Лъжете ме, при това доста неумело. Искам да ви напомня, че не сте в класната си стая, а аз все пак съм вече възрастен човек. Затова престанете да извъртате.

Върху очите на Акишина се появиха сълзи. Тя се намръщи и с нервен жест вдигна яката на шлифера си.

— Вероятно ви е навик да обиждате жени? — попита тя с треперещ глас.

Турецки внимателно изгледа обидения ѝ изискан профил и поклати глава.

— Учудва ме вашата наивност — каза той. — Наистина ли си представяте, че сте заобиколена от идиоти? Или... — той сви рамене. — Не знам, общо взето, изглеждате напълно нормална жена.

— Благодаря — промърмори Акишина. — Много ви благодаря за деликатното отношение към дамите. Можехте веднага да ми нахлузите белезниците. Или да опрете дулото на пистолет в слепоочието ми.

— Не преувеличавайте. По-добре би било да ми кажете дали предварително сте знаели, че вашият съпруг ще бъде отвлечен?

— Какво?! Вие в ред ли сте? — изсмя се нервно Акишина. — Според вас аз съм участвала в отвлечането на собствения си съпруг?

— Защо не? — усмихна се Александър Борисович. — След като сте участвали в отвлечането на дъщеря си.

Акишина тихо застена.

— Колко пъти трябва да повтарям — това не беше отвличане! Това е само някакво досадно недоразумение, би трябвало да ви е ясно! Вече се извиних на Грязнов и платих всичко, което дължах. Докога ще се занимаваме с това?

— Добре, стига толкова — сви рамене Турецки. — Нека сега си поговорим за нещо друго.

Александър Борисович пхна ръка в джоба на якето си и извади пачка фотографии. Акишина се втренчи в снимките и присви очи.

— Какво е това — припряно попита тя.

— Вие — отвърна Турецки. — Вашата собствена персона.

Той взе най-горната снимка и я подаде на Татяна Олеговна.

— Искате ли да я разгледате?

Акишина взе снимката и късогледо примижавайки, я приближи до очите си. И без това слабото ѝ лице се изостри още повече. Тя бавно плъзна погледа си към Турецки.

— Значи, вие... — устните на Татяна Олеговна затрепериха — Боже, колко долно е това!

— Съгласен съм с вас — въздъхна Турецки. — В това няма нищо приятно. Не можеш да вършиш мръсна работа, без да се изцапаш. При това...

— Какво има на останалите? — прекъсна го Акишина.

— Няма значение — спокойно каза Турецки, старателно събра фотографиите ѝ, прибра снопчето в джоба си. Извърна се към Акишина: — А сега какво? Стига ли ви това, което видяхте, или искате да чуете и записа на разговора ви с Херсонски?

— Не искам да слушам никакъв запис! — изкрещя Акишина с неприятно писклив глас.

— Толкова по-добре — тогава ще го чуете в съда.

Устните на Акишина побеляха. Тя вдигна ръце и притисна към лицето си тесни бледи длани.

— Господи... И откъде се взехте всички вие? — Тя отлепи ръце от лицето си и отново погледна Турецки, като този път не скриваше ненавистта си. — Врете се, нали? Пъхате си носа в чужди работи? Ровите в мръсното бельо като торни бръмбари. И вероятно се гордеете с това, което вършите.

Турецки я слушаше, без да я прекъсва. Докато слушаше, от време на време тръскаше цигарата си. Вече му беше напълно ясно, че Акишина по природа е истеричка, и не искаше да измъчва болните ѝ нерви с груби думи. Беше решил да я изслуша. В стремежа си към словоизлияния склонните към истерия хора обикновено казват повече, отколкото би им се искало. Както се казва, издънват се. Те просто не са в състояние да се спрат. Очевидно Акишина имаше тъкмо такъв припадък. Лицето ѝ, което допреди минута бе бледо, сега възбудено порозовя. Очите ѝ блестяха със зъл истеричен блясък. Пръстите на ръцете ѝ, отпуснати върху коленете, нервно потрепваха, като че ли по тях пулсираше електрически ток. Тя говореше бързо и накъсано.

— Мислите си, че сте ме хванали, нали? Притиснали сте ме до стената, или както вие там го наричате. Сега ще рапортувате на началството си, че сте хванали още една престъпничка! Похитила собствения си съпруг! Боже мой, каква глупост... Но защо? След като сте толкова умен, отговорете ми: за какво ми е притрябвало да го отвличам? За пари? Но всичко, което имахме със Серьожа, бе общо. Ако се нуждаех от пари, просто трябваше да ги поискам от него. Винаги ми е давал това, което ми трябва.

— Тогава защо организирахте отвличането му?

— Искате да знаете защо? Ще ви кажа! И знаете ли защо? Защото прекалено много се мотаеше в краката ми! Пречеше на нещо, което би могло да помогне на десетки хиляди хора.

— Имате предвид бизнеса на Херсонски?

— Защо използвате с мен подобен тон? Все пак ми се струва, че не сме във вашата прокуратура. Няма да ви позволя да разговаряте с мен на това място и с такъв тон!

— Извинете, не исках да ви обидя.

— Но го направихте!

— Татяна Олеговна — меко, почти ласкаво отвърна той. — Отвличайки мъжа ви, Херсонски е извършил престъпление. Но все още не е късно всичко да се оправи. Сигурно въобще не сте си представяли, че нещата ще стигнат толкова далече.

— Ама господи, разбира се! Естествено, не ми е хрумвало, че всичко ще стигне чак дотам! — Явно Акишина се бе хванала за думите на Турецки като за спасителната сламка. — Въобще не съм си и помисляла, че ще причиня вреда на Сергей. Яша каза, че нервите на

Сергей не са в ред и че с упорството си вреди не само на себе си, но и на колектива.

„Точно това е отговорът“ — зарадва се вътрешно Александър Борисович. И без да позволи на Акишина да прекъсне разговора, той напористо попита:

— И какво точно поиска от вас?

— Да мълча. Да мълча и освен това... да се обадя на милицията и в агенция „Глория“. Трябваше да се правя на разстроена и уплашена съпруга. Не ми беше трудно, защото всъщност наистина бях изплашена. Парите, които платих на Грязнов, получих също от Яша. Правех всичко за добро, разбирате ли? Искях да се съберем с Яша и той обеща, че ще се оженим, но преди това трябвало да приключи с някаква сделка. Само още една, след което ще сме щастливи завинаги!

— Да, разбирам. Къде го крие Херсонски?

— Не знам. — Татяна Олеговна намръщи красивото си челце. — В някаква вила в Подмосковието.

— Къде е тази вила? — рязко попита Турецки.

— Не знам. Аз... дочух нещо за Митишчи.

— Кой му е помогнал да организира отвличането? Милицията? Не ви ли е споменавал нещо за милиция?

Акишина нервно изхлипа.

— Господи, нищо не помня! Като че ли каза... Не знам, нищо не знам...

— А някакви имена? — напираше Турецки. — Херсонски каза ли имената им?

— Не. Не ми е казал нищо. Чух, че говори с някого по телефона и го наричаше „майор“. След това спомена нещо за „вашиите ченгешки номера“... Нищо друго не си спомням.

Акишина бе почти в треска. Кръвта отново се отля от красивото й лице, то се превърна в гипсова маска.

— Той плати ли ви, за да мълчите? — попита Турецки с доста по-спокоен глас.

Акишина прехапа долната си устна и кимна.

— Колко?

— Десет хиляди — каза Акишина. — В долари.

— Хм... Ясно.

— Мислех, че е за добро. — Акишина едва сдържаше сълзите си. — Искрах Верочка да бъде щастлива. Търсех и собственото си щастие. Семейният ни живот се бе превърнал в кошмар. Аз не обичах Сергей и той ми отвръщаше със същото. Никога не гледаше на мен като на човек, предпочиташе да бъда куклата. Кукла, която да показва на приятелите си, за да ги накара да му завидват. Красивата кукла! Докато Яша откри в мен човека. Човек, разбирате ли? Той наистина ме обичаше!

— А Максимович? — тихо попита Турецки.

Татяна Олеговна се сепна. Тя вдигна ръце и отново прилепи длани до лицето си. След това раменете ѝ потръпнаха. По изящния ѝ нос потекоха сълзи. Тя зариди.

3.

Сергей Михайлович Акишин почти не се сещаше за жена си. През последните няколко години той все повече се отчуждаваше от нея. Ако се замислеше сериозно, тя никога не му е била особено близка. Ставаше все по-мълчалива, само премигваше, когато Сергей Михайлович се опитваше да я упрекне в нещо или да има някакви претенции.

През последните години обаче непостоянният характер на съпругата му все по-често вземаше връх. Тя вече не мълчеше, мигайки тъпо и изслушвайки с нетърпеливо разбиране парливите думи на мъжа си. Започна да си отваря устата и имаше случаи, когато обсипваше Сергей Михайлович с такива отбрани псувни, че той можеше само да се чуди: това пък откъде го е наскубала?

Докато седеше в килера със завързани очи и с ръце, оковани в белезници зад гърба му, Сергей Михайлович си представяше своята жена като илюстрация в дамско списание, посветено на семейния живот. Вера бе нещо друго. Въпреки че тя винаги изглеждаше съдържана и спокойна, Сергей Михайлович бе сигурен, че дъщеря му много го обича. А самият той направо я обожаваше. Дори сега, вдишвайки спарения и пращен въздух в килера, той не обръщаше, или поне почти не обръщаше внимание на страданията си. Болеше го сърцето заради дъщеря му.

Ключалката изщрака, вратата на килера се отвори. Сергей Михайлович усети светлината през превръзката, стегнала очите му, и леко се размърда.

— Какво, скапаняко, кльопа ти се, нали? — подигравателно го попита бандитът. — Локай чорбата. Днеска ти е празник.

Върху пода до Акишин шумно плъзнаха алуминиева чиния с храна.

— Мамка му, пак ще трябва да те тъпча с лъжичката — недоволно изръмжа бандитът. — Що не вземеш да пукнеш по-набързо.

— Ами убий ме — безволно каза Акишин. — Застреляй ме.

— Да ми беше паднал, мършо, щях да те удуша със собствените си ръце — честно си призна бандитът.

— Че защо не ме удушиш?

— Яко те вардят. Не знам защо, ама на Десантника му трябваш жив.

— Десантника ли ти е началник? — попита Сергей Михайлович. Лъжицата застърга по алуминиевите ръбове на чинията.

— Затвори си плямпалото — вяло отвърна бандитът. — Време е да кльопащ.

Бандитът натика лъжичката с каша между устните на Акишин. Сергей Михайлович мълчаливо се извърна.

— Ти к'во бе, мършо?! — смая се бандитът. — Чуй бе, животно! Що млъкна? Да не би да си обявил гладна стачка?

— Искам да знам как е дъщеря ми — каза Сергей Михайлович.

— Дъщеря ти?

— Да.

— Я не ме пързалай! — засмя се бандитът. — Де да я знам.

— Ако ти не знаеш, началникът ти знае — каза Сергей Михайлович. — Попитай Десантника.

Във въздуха увисна някаква пауза. Бандитът очевидно размишляваше.

— Добре — каза той най-сетне. — И аз съм човек, нали така? Ще се пробвам да продухам ситуацията. Засега не пипай чинията, щото ще я обърнеш и после аз ще ти бърша говната.

Бандитът стана и излезе от килера.

Мина доста време. Цяла вечност. Слепоочията на Сергей Михайлович се цепеха от болка, тежестта в тила му бе непоносима, страхотно му се искаше да поспи, но в главата му се рояха всякакви мисли, несвързани и тежки като железни слитъци. Струваше му се, че точно заради тези мисли главоболието му ставаше все по-жестоко.

Внезапно от тъмнината изплува лицето на Херсонски.

— Сергей Михайлович, вероятно разбирате, че всеки човек приживе прави някакви компромиси — каза Херсонски. — Понякога това се оказва жизненоважно. Много ви моля, анализирайте ситуацията още веднъж. Върху вас лежи голяма отговорност.

— Разбирам — чу Акишин собствения си глас. — И точно заради това се отказвам от предложението ви. Аз се опитвам да

постигна две неща: прозрачност в руския бизнес и въвеждането в националната ни икономика на системата и правилата на корпоративно управление. Тоест такова управление, при което както акционерът, така и държавата ще са наясно с всичко, което е свързано с бизнеса. Какви ще са дивидентите? Колко ще получи руската държава в бюджета си от конкретните данъци, които плаща определена фирма?

Херсонски се разсмя.

— Вие не сте нищо повече от един кремълски мечтател, приятелю! — каза той, потривайки ръце. — Значи имате намерение да блокирате сделката чрез директорския борд?

— Ще положа всички усилия за това.

— Сигурен ли сте, че ще успеете?

— Сигурен съм. Господин Плат ми гарантира, че изцяло и напълно ще ме подкрепи по време на заседанието на борда. Чрез своя пакет от акции той ще блокира всички ваши проекти.

— Да, това ми е известно. Вие с Кожухин добре сте го обработили, Сергей Михайлович.

— Аз не съм го „обработвал“, Яков Наумович. Господин Плат одобри напълно моята концепция, защото тя предизвиква прозрачност в бизнеса. И води до постъпления в държавната хазна за сметка на монополистите, които изсмукват природните богатства, принадлежащи на народа.

Херсонски гадно се разкикоти.

— Колко гръмко казано! Какъв патос!

— Какво общо има с това патосът? Просто си върша работата, Яков Наумович.

— Точно така. Както и аз своята. Хм... Всичко това означава, че няма да намерим общ език. Е, ще ми се наложи да действам по друг начин. Не ми оставяте никакъв избор, скъпи мой! Не ми предлагате нищо по-добро!

Лицето на Херсонски започна да се размива и стопява, замести го друго лице — то бе сиво, сякаш изрязано от картон, с някакви безлични, почти неуловими черти.

— Какво му е? — попита сивото лице. — Спи ли?

— Сигурно — отвърна друг глас, нисък и прегракнал. — Скапал се е, нещастникът.

— Общо взето, Десантник, тоя смотаняк няма да го биете, измъчвате и ще го храните навреме. Ясно ли е?

— Тъй вярно, гражданино началник!

— Вчера ми се обади поръчителят. Каза, че си му поискал цялата сума.

— Успял е вече да ме наклепа, копелето.

— Повече няма да се свързваш пряко с него. Всички молби и предложения само чрез мен, ясно ли е?

— Ясно, какво толкова. — Чу се цвъкащ звук, явно някой плю през зъби, и след това: — Да му кажа ли за дъщеря му?

— Само това, което знаеш от мен. Ще му кажеш, че е жива и здрава.

— Ясно.

Гласовете утихнаха. Вратата изскърца и Десантника заедно със сивия непознат излязоха от килера.

„Жива и здрава — повтори си Сергей Михайлович. — Жива... и здрава...“

В този момент мислите му се объркаха и той се гмурна в съня си.

4.

Както би трябвало да се очаква, Херсонски бе неоткриваем в Москва. Секретарките му единодушно твърдяха, че преди няколко дни той е заминал някъде по работа, но не можеха да се сетят закъде точно.

Паралелно с издирването на Херсонски Александър Борисович Турецки направи някои справки за митишчинските бандитски групировки. Той си даде сметка, че ако Акишин е бил отвлечен по поръчка на Херсонски и с тая работа са се заели корумпирани ченгета, то те трябва да са поръчали пряката работа на своите подчинени, както и на колегите си по „бизнес“ — бандитите.

През целия ден Александър Борисович се срещаше с необходимите хора и както се казва, наистина събираше информацията по трошички. Към края на вечерта вече бе в течение на криминалните истории, случили се в Митишчи.

По-късно той се срещна със стария си приятел, бившия началник на МУР, а в момента сътрудник на Главното управление за вътрешна сигурност в МВР Вячеслав Иванович Грязнов.

Срещата се състоя в бара „Златната рибка“ на Сушчевски вал, където Грязнов трябваше да бъде по някакви свои служебни дела (той никога не бе против да съчетае полезното с приятното). Турецки също се оказа недалеч оттам — точно това бе решаващо обстоятелство при избора на мястото за среща.

Забелязвайки пристигащия Турецки, Вячеслав Иванович се разтопи в усмивка.

— Здравсти, здрасти, „тежкарче“! — приветства той Турецки, подавайки му ръка.

— Здравей, Вячеслав! Откога не сме се виждали. — Турецки задържа ръката на Грязнов в дланта си и скептично огледа стария си приятел: — Оплешивял, напълнял!

Грязнов се поусмихна.

— Кой няма да оплешивее от такава работа?

Турецки седна на масата.

— Още ли се боричкаш с „таласъмните с пагони“? — шеговито попита той. — Колко кола им завря?

— Колове се използват срещу вампирите — назидателно изрече Грязнов. — Таласъмните ги трепем със сребро.

— Стига бе!

— Точно така! Как е Ирина? — попита Грязнов.

— Нормално. Непрекъснато те споменава.

Вячеслав Иванович отново се усмихна.

— И както винаги — с не особено добра дума?

— Стига де... — сви рамене Турецки. — Понякога се случва и да е добра. Вярно, че е доста рядко. Например пита ме защо вече не се отбиваш при нас. Аз ѝ казвам: „Слава има много работа, бори се с корумпираните ченгета.“ А тя ми отвърща: „Е, в такъв случай — слава богу!“

— Пак добре, че не казва „по дяволите!“ — зарадва се Грязнов. — Искаш ли бира?

— Не.

— А водка?

— Май не ми се ще. Ще му пална една. Ти си пий, не ме гледай.

Грязнов тъжно погледна Турецки и въздъхна.

— Мда... Тя приближава винаги точно така — страшно, но незабележимо.

— Коя пък е тая? — не разбра Турецки.

— Старостта, Саня, старостта. Какво друго? Първо започваш да не пиеш бира, след това и водка, по-сетне си казваш „Ще запаля цигарка“. След което и цигарите загубват предишния си вкус.

— Виждам, че новата ти работа те е направила философ — отбеляза Турецки.

— Да, Саня. На доста неща започнах да гледам по нов начин. Добре, стига предисловия. Какъв е поводът да ме извикаш?

Турецки извади от джоба си цигари и запали. Размаха ръка пред лицето си, отпъждайки дима, и каза:

— Помниш ли, че говорихме по телефона за Плат и Акишин?

— Разбира се — кимна Грязнов. — Появи ли се някаква нова информация?

— Да. Опасенията ми се потвърдиха. Акишин е отвлечен по заповед на Херсонски. Жената на Акишин е била любовница на

Херсонски и е знаела за предстоящото отвличане.

— Тя призна ли си?

— Да. Доста нервна госпожа. Наложил се да я попритисна малко. Неприятно ми е да си спомням, но какво да се прави... — разтвори ръце Турецки.

— Разбирам — въздъхна Вячеслав Иванович. — Какво има относно похитителите?

— Акишина е чула как Херсонски е поръчал отвличането на нейния мъж на ченгета. Или поне така ѝ се струва.

— По-подробно — настоя Грязнов.

Турецки се намръщи и погледна втренчено приятеля си.

— Подробностите, Слава, ще ги откриеш сам. А като ги намериш, ще ги разкажеш и на мене.

— Все така става. Чул си някъде нещо, а после аз сърбам цялата попара.

— Добре де, добре, страдалецо. — Турецки забеляза натъженото лице на приятеля си и се усмихна. — Разбирам, че ще имаш доста проблеми покрай всичко това, но какво да се прави? Между другото бих могъл донякъде да облекча твоята задача.

— По какъв начин?

— Възможно е убийството на Плат и Кожухин, както и отвличането на Акишина да са дело на един и същи човек.

— Е, и? — подозрително попита Грязнов. — Да не би да имаш някакви новини относно Плат?

Турецки пусна облаче дим и лукаво се усмихна.

— Мутрата ти е хитровата — констатира Грязнов. — Значи има нещо. Давай, изповядай се.

— Два дни преди смъртта на Плат двама души са се отбили при готвача Марат Соколов. И двамата били снажни и яки. При появата им Соколов явно се изнервил. След това те седнали на една отдалечена маса и дълго обсъждали нещо. След като си заминали, Соколов станал замислен и мълчалив. Да, и най-главното: един от тези мъже се наричал Сергей Сергеевич, а другият — нещо като Юра, Гера, може би Сергей. Някакво име, което съдържа буквата „р“.

— Това кой ти го каза?

— Сервитьорът, Константин Никишин. Той минал няколко пъти близо до масата, на която седели Соколов и неговите гости. Същия ден

Никишин си взел отпуск и аз успях да го намеря едва днес.

— Да не би да се е укривал? — намръщено попита Грязнов.

— Защо да се крие? Нищо подобно. Просто тръгнал на пътешествие по Волга със стари приятелчета от казармата. Няма близки тук, затова и никой не е знаел за заминаването му. Щях да го издирвам до края на отпуската му, ако той сам не се беше обадил в ресторанта. Искал да вземе още няколко дни неплатена.

— Аха — кимна Грязнов. — И ти си го закачил точно тогава. И какво? Някой друг, освен сервитьора не е ли забелязал ония двамата?

— Видели са ги. Но Никишин е единственият, който е чул имената им и е запомнил техните лица.

Очите на Грязнов заблестяха от любопитство.

— Разговаря ли с него по телефона?

— Разбира се. Десетина минути преди срещата ни. Ще дойде утре сутринта в Москва и тогава можем да помислим и за снимки, които да му покажем. И изобщо да научим нещо повече.

— Ще се опитам. Добре, изпуши още една цигара, а аз ще се обадя на когото трябва. Как казваш, че се наричат? Сергей Сергеевич и Юра?

— Юра, Гера, Сергей.

— Добре, ще се опитам да разбера нещо повече.

Вячеслав Иванович извади телефона си и се обади няколко пъти, като направи нужните разпореждания. След това вдигна гарафката и каза:

— Завъртяхме работата. Е, какво, тежкарче, сега няма ли да пийнеш с мен по петдесет грама?

Турецки отрицателно завъртя глава и твърдо отговори:

— За мен щеше да е удоволствие, но съм с колата. По-добре пийни ти за мое здраве. Няма да ми е излишно.

Вячеслав Иванович сви рамене и изпразни чашата си.

5.

Същата вечер Турецки се срещна с още един човек — следователя от Митишчи Василий Орлов. Той беше нисък, плешив и пълен човек, повече приличащ на мутра, отколкото на ченге.

Срещата се състоя в кабинета на Орлов. Турецки бе изморен от пътя и не отказа чашка кафе.

— Кафето е великолепно — одобри той.

— Всички казват така — отговори Орлов. — А тайната е елементарна: не се опитвам да пестя и винаги купувам най-скъпата марка.

Турецки отпи още една малка глътка и остави чашката върху масата. Погледна Орлов и не сдържа усмивката си.

— Зная, зная — усмихна се и Орлов, уловил ироничния поглед на Турецки. — Когато отида на някое местопрестъпление, бабичките веднага се разбягват в различни посоки. Имам муцуна на квалифициран бандюга. Но какво да се прави — понеже си нямам друга, налага ми се да живея и с тая.

— Лицето не е икона, че да го окачиш на стената — посъчувства му Турецки.

— Точно така — поклати плешивата си глава Орлов. — Само че не всички го разбират. Някои си мислят, че ако имаш мутра на Квазимодо, то и душата ти е черна. А всъщност моята душа е чиста и нежна. Направо детска. Че аз съм стрелял по живи хора само пет-шест пъти. Наистина, винаги улучвах.

— Както забелязвам, не само кафето, което правите, е много добро, но и чувството ви за хумор не му отстъпва — одобри Турецки.

— Това е единственото, което ме кара да продължа да живея — подсмихна се Орлов. — Та какво ви води при мен, Александър Борцсович?

— Преди месец във вашия град бяха убити известните предприемачи братя Корольови.

— Имаше такова нещо.

— Доколкото знам, не сте успели да откриете убийците?

Орлов поклати глава.

— Не. Висящо е.

— Разкажете ми по-подробно за това дело.

— Разбира се, защо не. Братята Корольови, Борис и Матвей, бяха добре известни като първите хора на най-големия винзавод в Подмосковието — „Данила“. По-възрастният ръководеше предприятието, а младшият бе началник на охраната.

— Семейна задруга?

— Нещо такова. Естествено, местните бандити не даваха на братята нито минута спокойствие. Няколко пъти им устройваха атентати. А преди три седмици Борис Корольов се натъкна на засада.

Корольов и шофьорът му загинаха на място, а бодигардът им бе тежко ранен. Три дни по-късно по същата схема бе разстрелян и Матвей.

— Яко! — каза Турецки.

— Аха! — потвърди Орлов. — Също като в Чикаго.

— И какво — престъпниците не оставиха ли някакви следи?

— Практически никакви. Всичко е било изработено изключително професионално.

— Някакви подозрения?

Орлов въздъхна и почеса плешивината си.

— Абе имахме предвид един местен криминален авторитет.

Григорий Вашкин.

— Какъв е той? С какво се прехранва?

— Държи заводите за спирт край Москва.

Турецки направо подсвирна.

— Не е зле!

— И още как! Освен в алкохолния бизнес Вашкин беше известен и с това, че поддържа групировка от няколко десетки души. Предимно бивши десантници и спортисти. На самия Вашкин даже прякорът му е Десантника.

— Това официални данни ли са? — попита Турецки.

— Не, разбира се. Официално той си е бизнесмен. Държи няколко павилиона за хранителни продукти близо до гарата.

— Ас какво се занимава групировката?

— С каквото се занимават всички подобни. Разбойничат по пътищата, ограбват фирми и магазини. И рекет, разбира се. Но самият Григорий Вашкин предпочита да е в сянка.

— И какво, успява ли?

Орлов криво се усмихна.

— Успява. При това успява доста добре. Знаете ли, Александър Борисович, този Вашкин е голям приятел на кмета на нашия град — Михаил Демченко.

— Ясно. Мога ли да се запозная с документацията по делото?

— Да, разбира се. Сега ще я донеса. Ще ме почакаете ли пет минути?

— Колко му е.

След като смачка угарката в пепелника, Орлов стана от бюрото си и излезе от кабинета. Върна се след малко с папка в ръка.

— Ето — каза той. — Това е всичко, което успяхме да изровим. Както сам забелязвате, не е кой знае колко много.

— Така си е — издума Турецки, прелиствайки страниците на делото.

— Жал ли ви е, че сте пътували до края на света за такива дреболии?

— Ако не бях дошъл, щеше да се наложи вие да идвате.

— Със сигурност.

След като се върна вкъщи, Турецки прекара още два часа над папката с делото за убийството на братя Корольови, размишлявайки и прехвърляйки наум различни сценарии за развитието на събитията.

— Мда — замислено изрече той, затваряйки папката. Явно тук нямаше да мине без помощта на Денис Грязнов и неговите архангели. В крайна сметка той също търсеше Акишин.

И както пише в романите, Турецки си легна да спи „уморен, но доволен“.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

КОМБИНАЦИЯТА НА ТУРЕЦКИ

1.

Денис Грязнов се срещна със своя агент в някаква долнопробна митищинска кръчма. Тук не ги познаваше никой, при това бандитите не се отбиваха в нея и никой не би могъл да познае Юрий Сидоренко.

Самият Сидоренко изглеждаше като типичен интелегент. Висок, слаб, с подстригана брадичка и очила. Бе трудно за вярване, че този „приватдоцент“ има зад гърба си две присъди за взлом.

— Да, Денис Андреевич, разбрах всичко. Вашкин е много корав тип. Дори аз съм работил два пъти за него... Сидоренко погледна бързо към Денис и веднага добави: — Е, това беше, преди да ме приберат за втори път.

— Разбира се — усмихнато кимна Денис.

— През двехилядната година е служил в Чечня като десантник. Ранили го в ръката и се уволнил поради инвалидност. Но когато се наложи, ръката му действа не по-зле, отколкото моята или вашата.

— Какво знаеш за неговите хора?

— Две от момчетата са служили заедно с него. В Чечня. Михаил Рябчук и Олег Марков. Също в десантурата. Тия двамата са постоянно с него. Останалите ту се лепват, ту отново го карат самодейно. Всички момчета са яки тупалки и не си падат по шегичките.

— А ти как се навря в такава компания?

Сидоренко махна с ръка и се засмя.

— Смятай, че е било поради непълнолетност.

— Стига бе! — Денис огледа Сидоренко със скептичен поглед. — Как ли пък не! На твоята възраст хората вече са завършили университет!

— Те са си хора — лениво проточи Сидоренко. — На тях им се полага.

— А ти да не би да не си човек?

— Аз съм партикуларен — важно каза Сидоренко. — Аз съм сам по себе си. А дали съм човек и доколко — това е друг въпрос. Сталин например, той какъв е? Човек ли е йли не?

— Физиологически е човек — каза Денис.

— Ето, виждаш ли? Ако Сталин е човек, то тогава аз изобщо не съм. Аз не бих изтрепвал своите граждани с милиони по затворите. — Сидоренко намести очилата върху носа си и добави: — Аз съм мирен човек и не трепя хората. Докато на тия момчета не им пука.

— Но нали все пак си работил с тях?

— Всъщност не, само веднъж, и то стоях на пост. Но тая история няма да ви я разкажа. Тя не е за вашето ведомство и значи няма защо да ви я разказвам.

— Нека се върнем към нашите овни.

Сидоренко иронично изхъмка.

— Както вече ви казах, ония овнета са яки и опитни. Да смачкат някого е все едно да пушат по цигара.

— Можеш ли да влезеш в контакт с тях и да ги преслушаш относно моята работа?

Сидоренко се замисли.

— Абе, общо взето, мога... Въпросът е в цената.

— Колко искаш? — попита направо Денис.

Сидоренко извади от джоба си химикалка, драсна няколко цифри върху салфетката и я побутна към Денис.

Той я изгледа небрежно и поклати глава.

— Не. Тая работа не струва толкова.

— А колко?

— Два пъти по-малко.

Сидоренко почеса хилавата си шия, замислено пошава с вежди и най-сетне кимна съгласно.

— Добре, началник. Разбрахме се. Ще ти се обадя, щом свърша работата.

Михаил Рябчук, един от биячите на Десантника, обядваше в кръчма с една класа по-високо от онази, в която се срещнаха Денис и Юрий Сидоренко. Когато Сидоренко се приближи до масата му, той бавно вдигна поглед от чинията и присви очи.

— Какви хора виждам! — каза Сидоренко, сядайки до Рябчук. — Здравсти, Мишаня! Какво си увесил гривата, да не би да не се радваш, че ме виждаш?

— Здравсти, ако не се шегуваш. — Рябчук изтри длан със салфетката и подаде ръка на Сидоренко. Той я стисна и взе менюто от масата.

— Я да видим с какво хранят тука?

— Каквото ти душа иска — отговори Рябчук. — А ти к'во си такъв наперен? Да не си напушен или си му шибнал стотак?

— Аз, когато съм напушен — ставам кукурмяк — отговори Сидоренко, плъзгайки поглед по менюто.

— Аа... — проточи Рябчук. — Значи си му цапнал?

Сидоренко кимна.

— Аха. С Валка Рижия му треснахме по коняче. Дъщеря му имала днес рожден ден.

— Той к'во, дъщеря ли има?

— Има.

Рябчук учудено изсумтя.

— А стига, бе — каза той и философски добави: — Животът тъй си минава покрай тебе, а ти нищо не разбираш от него, мамка му.

— Така си е — кимна Сидоренко. Той затвори менюто и го отместа встрани. Леко се наведе към Рябчук и тихо каза: — Накратко казано, Миня, има една работа... — Той се огледа наоколо и продължи: — Общо взето, има интифа да смъкнем три бона в грийн от раз. Само че трябва да поседим един ден в точката!

— К'ва е точката? — попита Рябчук, без да прекъсва яденето си.

— Абе някакви приходящи са скочили на куфарджиите. Търсят балами.

— И к'во?

— Ми к'во. Трябва да им се изрепчим. Да се повъртим там, едно-друго. Да се усетят, че мястото е наше.

— Тъй, тъй. — Рябчук взе салфетката и обърса мазната си уста. — И кога?

— Утре или вдругиден. Само че през целия ден.

Рябчук намръщи възрижите си вежди и пресметна нещо наум. След това с видимо съжаление поклати глава.

— Не, няма да мога.

— Що не?

Рябчук се смути.

— Имам една работа тук...

— И к'во, да не кибичиш през цялото време? — учуди се Сидоренко.

Рябчук кимна.

— Точно. Сега само да се натъпча, и веднага изчезвам. Налага се през цялото време да стърча там.

— И къде?

— Абе тук, на едно място — неохотно отговори Рябчук.

Сидоренко се ухили.

— Тайна ли е? Май че е тайна, а?

— Не бе. Просто... така.

— Миня, ти си направо Щирлиц. — Сидоренко поклати глава и насмешливо добави: — Общо взето, Мата Хари.

— Ти глей к'во дрънкаш — механично отбеляза Рябчук.

— Стига де. — Сидоренко се извърна и щракна с пръсти към келнера. — Дай едно гарафче и с нещо да го замезим.

— Топло или студено? — вежливо се интересува келнерът.

— И топло, и студено — каза Сидоренко.

Келнерът кимна и потегли.

— Аз май трябва да тръгвам — каза Рябчук.

Сидоренко смръщи дългия си нос и небрежно махна с тънката си ръка.

— Трай бе, Мишаня. Цапваш му петдесетак и тръгваш. За срещата.

— Е, щом е за срещата — несигурно промърмори Рябчук.

Сидоренко внимателно се вгледа в някогашния си приятел. Михаил Рябчук бе с една година по-млад от него, но имаше вид на як и печен юначага. Дебел врат, небръснати бузи, късо подстригана коса. Малки и жестоко присвити очички, с явно недоволство в тях. Но не временно и случайно недоволство, а някак застаряло и старателно прикривано. Едва ли някой от ония, които всекидневно общуваха с Рябчук, би забелязал това недоволство.

— Как върви изобщо? — попита Сидоренко след първата чаша, пробвайки да опипа почвата.

— Нормално — сви рамене Рябчук. — Ту черно, ту бяло.

Предишните години на въпроса „как я караш“ Рябчук с неизчерпаем оптимизъм отговаряше: „По-добре от всички!“

„Види се, нещо тежко и неизказано лежи на душата му, след като споменава черните си ивици“ — реши Сидоренко.

Той отново наля водка в чашите.

— Хайде, Миня! Докато сме живи, никой да не се прави на боса и да си останем свободни хора!

— Хайде — кимна Рябчук. — Тоста си го бива. — При това очичките му мътно проблеснаха.

„Май уцелих“ — разбра Сидоренко.

— А бе, Миня — започна той. — Вярно ли казват, че вие с Олежка Марков още клякате на Десантника?

Вилицата затрепери между дебелите пръсти на Рябчук. Той погледна свирепо Сидоренко.

— За Олежа не знам — изръмжа той, — но лично аз не съм клякал пред никого.

Сидоренко сви рамене.

— Питам само. Нали ти самият каза, че не можеш да се измъкваш. И аз си помислих, че се мъкнеш подир Десантника. Той не обича, когато не му изпълняват заповедите.

— Да заповядва на жена си — мрачно отвърна Рябчук. — Правя каквото си искам, ясно ли ти е?

— Разбрах — кимна Сидоренко, замезвайки водката с кисело зеле. — Хайде още по една, а?

— Давай — съгласи се Рябчук.

Пиха по още една. Сидоренко наливаше водката щедро, до ръба. От опит знаеше, че Рябчук, независимо от могъщата си физика, понася зле алкохола и ще „прегори“ доста преди него. Сидоренко много се надяваше именно на това.

И не сбърка. След още няколко тоста Рябчук наистина „изгоря“. Най-сетне езикът му се развърза. Подбутван от небрежните и като че ли без никакво отношение към нещо конкретно въпроси на Сидоренко, той разказа цялата мръсотийка, свързана с неговия „голям удар“.

Сидоренко слушаше внимателно, не по-зле от който и да било свещеник или психотерапевт. Когато трябваше — подкрепяше, щом се налагаше — надаваше възхитени възгласи, а когато не знаеше какво друго — мръщеше вежди и съчувствено поклащаше глава.

— Може би нямаше да се хванем с тая кирлива история — дрънкаше Рябчук. — Но Десантника каза, че можем да изкараме добри пари от оня непрокопсаник. То и нямаше много за правене. Просто да го задигнем от бариерата на прелеза, да го метнем в нашата таратайка и да го замъкнем във вилата. Е, то е ясно, отначало трябваше малко да

побачкаме. Цяла седмица следихме тоя смотльо. Първо план разработихме. И чак тогава го задигнахме.

— Мда... с разбиране измрънка Сидоренко. — А що не го очистихте веднага? За чий се мотахте?

— Аз бих го пречукал, но Десантника забрани. И той не пее соло. Някакъв пич му е нарисувал всичко — какво, къде и как.

— К'ъв е пък тоя пич?

Рябчук сви яките си рамене.

— Де да го знам. Май е от ченгеларницата. Десантника отдавна му бута.

— Не ви ли се свиди?

— Защо да ни се свиди? Затуй пък винаги знаем к'во става. Ако някъде има тараш или пък някакъв рейд — покриваме се. Десантника е вързал всичко. И тук, както и в Москва.

— Това вече си е работа — одобри Сидоренко. — Главното е оня смотаняк да не се скапе без време. Поне храните ли го?

— Как не. Олежа му тъпче в човката каша по три пъти на ден. Аз не мога — от всичко това ми иде да драйфам. На Олежа нищо му няма — той си е търпелив.

Рябчук гръмко изхълца.

— Е к'во, още по едно? — попита той с преплетен език.

— Давай — кимна Сидоренко и награби гарафката.

Дойде келнерът и остави на масата още една порция топло мезе, пожела приятен апетит и се оттегли.

— Слугинаж! — рече подире му Рябчук, след това вдигна чашата си. — За свободата! — тържествено произнесе той, дъхна през рамо и изля чашата с водка в устата си.

През следващия половин час Сидоренко разбра, че държат „смотаняка“ в някаква изоставена вила. Бил наред със здравето. Не го бият, не го измъчват, само дето не свалят превръзката от очите му.

— Всичко това е много хубаво — съгласи се Сидоренко. — Но как ще стане с откупа?

Рябчук го изгледа тъпо.

— К'во за откупа? — издудня той, вече едва превъртайки езика си. — Десантника каза, че откупа сега го съ... събират. Това са много милиони! Докато ги намерят...

— И като ги съберат? Вие к'во, ще им върнете ли оня?

Рябчук се замисли и поклати кръглата си кратуна.

— Май че не. Сигурно ще го очистим.

„Надали Грязнов ще се зарадва на това“ — помисли си Сидоренко.

— К'во се зъбиш? — внезапно помрачня Рябчук. — Да н'си мислиш, че си най-умният? — Той вдигна ръка и заплаши Сидоренко с пръст. — Аз тебе отдавна съм те гепил, доценте... К'во, искаш да пребараш нашата работа? И всичките ни пари, такова... фют? — Рябчук извъртя ръката си, показвайки какво точно е „фют“.

— Изтрябвало ми е — пренебрежително отвърна Сидоренко. — Да не би чак толкова да съм се намразил, че да се чепкам с Десантника? Ако трябва, той и своите ще затрие и даже няма да мигне. Да не съм самоубиец?

— Не бива така — укорително изрече Рябчук. — Десантника е свестен тип. Само дето нервите му малко нещо не са в ред. И Устюг му го каза същото. „Ти — вика — си добро момче, ама нервите ти не са в ред. Трябва да се лекуваш.“

— Така си е — пак потвърди Сидоренко. — А какъв е тоя Устюг? Свестен пич ли е?

— Ченге — махна с ръка Рябчук. — Но иначе е печен. Дори Десантника си кротува пред него.

— Щом е тъй, значи наистина трябва да е печен.

Сидоренко пак хвана гарафата. Рябчук проследи движението му, хлъцна и мотна глава.

— На мене не наливай!

— Защо? — вдигна вежди Сидоренко.

— Време ми е да застъпвам на пост — надигна се той тежко иззад масата. Постоя известно време прав, придържайки се за облегалката на стола. След това се отблъсна от нея с ръка, сякаш добавяйки на тялото си необходимата му допълнителна инерция, и леко поклащайки се, пое към изхода.

На Сидоренко му се прищя да тръгне след него, но реши да не рискува. Той също не се чувстваше особено във форма, а не биваше да се захваща с рисковани неща, докато е къркан.

2.

Същия ден Сидоренко се обади на Денис Грязнов и му преразказа разговора с Рябчук.

— Какво да правя по-нататък? — попита Сидоренко, след като се отчете.

— Чакаш — отвърна Денис.

— Какво да чакам?

— Да ти се обадя. Стой си вкъщи, не ходи никъде. Възможно е твоята помощ пак да ми потрябва.

— Картинката става интересна! — с мрачна ирония възкликна Сидоренко. — А къде са ми паричките?

— Пари ще има. Ще чакаш!

Денис затвори слушалката и веднага се обади на Турецки. Разговорът им бе дълъг и обстоятелствен. Александър Борисович предложи на Денис свой план. Денис го възприе критично.

— Ами ако не стане? — попита той със съмнение. — Рисуваме прекалено много. Няма ли да е по-лесно да лепнем някого на опашката на Рябчук и да изясним къде е тази вила, а след това да пратим там екип за залавяне?

— По-лесно ще е, Денис. Но само си представи колко кръв ще се пролее. След всичко, което чувам за Десантника, ми е ясно, че този тип няма да се предаде просто така. Ако го притиснем в ъгъла, той ще пречука Акишин.

— Акишин пък за какво му е?

— Има такъв един лаф — „За да не се падне на никого!“. Ще го претрепе точно поради това съображение. Момчето е шантаво и безмозъчно. Общо взето, Денис, първо намери вилата. Прати там Филя, той е ловко момче и няма да привлече вниманието върху себе си. Когато разбереш къде е вилата, аз ще изпратя няколко души, за да я обкръжат. Но ще оставим силовите мерки само за много краен случай. Засега инструктирай твоя Сидоренко. Действаме, както ти обясних.

Денис въздъхна.

— Ох, нещо не ми е по душа твоята комбина, Александър Борисович. Добре де, ще се надяваме твоята интуиция да не ни подведе.

През трите дни, които минаха след тяхната първа среща, Сидоренко успя дотолкова да спечели доверието на Рябчук, че практически стана негов пръв приятел и „авер“. Умело използвайки психологическите навици, с които се бе сдобил в затворническата библиотека, Сидоренко пося в душата на Рябчук недоволство спрямо неговия бос — Десантника.

Сега те се срещаха всяка вечер — винаги в същата кръчма. Рябчук се радваше, че в лицето на Сидоренко е намерил разбиращ го симпатяга, и с удоволствие изливаше пред него душата си.

— Разбираш ли, брато — внушаваше Сидоренко на пийналия бандит, — по принцип аз съм външен. Но ако се разсъждава логично, от цялата тая работа ти и Олежа ще видите кяр през крив макарон.

— Що бе? — питаше Рябчук, вече заподозрял в душата си, че хилавият „доцент“ е прав.

— Щото. Знам го аз вашия Десантник. Той иначе за работа си е надежден пич, но като се стигне до делбата... — Сидоренко млъкна и печално въздъхна, сякаш бе изумен от това доколко жестоки и несправедливи могат да бъдат някои хора с иначе напълно приличен външен вид.

— И к'во? — попита Рябчук. — Намекваш, че може да ме прекара?

— Парите засмукват, Мишаня. Това всеки икономист може да ти го потвърди.

— Икономистите пък какво общо имат?

— Ами това, че трябва да мислиш със собствената си тиква. Досега да ви е дал нещо?

Рябчук почеса стриганата си глава.

— Засега не. Ама и самият той е на сухо!

— Да бе, на сухо! — саркастично се усмихна Сидоренко. — Поразмърдай си мозъка, Миня. Поръчали са ви голяма работа. Стават ли такива неща без аванс, а?

— Общо взето, не.

— Нали за това ти говоря. А след като Десантника още на старта ви е преметнал, то по трасето непременно ще ви гръмне гумите.

Големите пари, Миня, превръщат човека в звяр. Запомни го.

Рябчук дълбоко се замисли.

— Не, даже и да ни е прекарал... — Рябчук сви рамене. — Нали оня смотаняк все още е при нас? А за него се чака откуп. Ние с Олежа ще отидем за откупа. А щом мангизите паднат в ръцете ни, няма да ги изтървем. Ще делим всичко по справедливост.

Сидоренко погледна Рябчук с нескривано съжаление.

— Ти, Миня, ще ме извиниш, разбира се, но си кръгъл глупак — меко каза той.

— Що да съм глупак?

— Щото тъй. Разбира се, ти и Олежа ще отидете за откупа. Само че обратно няма да се върнете. Ще ви опукат на място и работата готова. Че нали там всяка банкнота ще е белязана? Къде ще се заврете с тия миризливки, даже и да духнете от ченгетата?

— А Десантника?

— Десантника вече ще си е взел своето. Нали самият ти каза, че сте отвлекли оня, за да не се пречка в краката на големите чичковци, докато те си вършат работата? Затова и ще платят на Десантника. А басните относно откупа — те са за тебе и Олежка. Десантника не е толкова смотан. Докато вие търчите с белязаните мангизи из Московска област с лепнати на опашката ви ченгета, той отдавна ще е изфирясал.

Рябчук нервно прекара длан по черепа си. Вгледа се в Сидоренко и развълнувано запита:

— И сега к'во да правя?

— Мисли, Мишаня, мисли. Аз съм страничен човек, а ти трябва да оцеляваш.

Рябчук намръщи дебелото си чело и се замисли. Докато той се опитваше да мисли, Сидоренко наля водка в чашите.

— Айде, Мишаня — бодро каза той. — Дай да му дръпнем повечко за решителност и допълнителна сила!

— Давай! — съгласи се Рябчук.

Пиха.

— Слушай, доценте — каза Рябчук, дъвчейки парче месо. — Преди Десантника не беше такъв. Никога не е подвеждал братоците.

— Преди — съгласи се Сидоренко. — Но все си има първи път.

— Тъй си е — съгласи се Рябчук. — Я чувай, доценте... Ти какъв съвет ще ми дадеш?

— Изобщо не знам. От оня вашия смотаняк трябва да се отървете — по това спор няма.

— Да го очистим ли?

— Не. Никого няма да очиствате. Тъй или иначе той мутрите ви не е виждал. Що да си качваш излишно присъдата?

Рябчук се навъси.

— Я ти не грачи много-много. И к'во да правим с него?

Сидоренко се замисли. Мисли дълго, усърдно бърчейки чело, за да види Рябчук „движението на мисълта“ върху лицето му. Оня го гледаше с нескривана надежда, дори отвори уста от нетърпение.

— Накъсо казано, ето какво — промълви най-сетне Сидоренко. — Скапаняка ще трябва да го пуснете. Ще го хвърлите там, откъдето сте го взели. Той няма да може да издрънка нищо за никого. А относно Десантника... — Сидоренко се намръщи. — Там вече решавайте сами. Сигурно вече е гушнал пачките, ама пред вас си трае. Трябва да направите така, че да го накарате да си плати и толкова. Разбираш ли какво ти пея?

Рябчук въздъхна.

— Десантника е печен тип — замислено произнесе той. — Не е толкова лесно да го прекараш.

— Защо да не е? — тихо каза Сидоренко и загадъчно се усмихна.

— Как? — присви очи Рябчук. — Имаш ли някакъв план?

— Винаги има план — неопределено каза Сидоренко.

— Например?

— Например може да се капне в чашата на Десантника клофелин. И той ще заспи. А докато спи, вие ще можете да се избавите от смотаняка, а Десантника — да го вържете. Като се събуди — на бърза ръка ще се разприказва. Взимате паричките и полекичка издухвате.

— А Десантника?

— Десантника ще го предадете.

Очите на Рябчук свирепо блеснаха.

— Ти какво, доценте, да предам аверчето си на ченгетата? Да не би според тебе съвсем да съм превъртял?

— Защо непременно на ченгетата? Нали спомена, че вашия заложник го търсят някакви ръбове — частни охранителчета?

— Поменах ти. Десантника дрънкаше нещо такова. Някаква си там „Глория“ се била лепнала подир смотаняка.

— Тогава предайте Десантника на тая „Глория“. Нека те сами да се договарят с него. Ако поиска да се откупи — ще се откупи, ако не... вие какво сте виновни?

— Добре го намисли — съгласи се Рябчук, чиято съвест набързо се укроти. Той се огледа наоколо, след това тихо рече: — Слушай, доцент, относно онова... как го каза...

— Клофелина ли?

— Тъй де. Можеш ли да намериш?

Сидоренко се усмихна покровителствено.

— Що ми трябва да го търся? Винаги си нося със себе си. Най-доброто средство срещу балъци!

— Ще ми дадеш ли малко?

— Ама, моля ти се! От тая стока имам колкото и косми по главата.

— Давай тогава.

Сидоренко набързо се огледа встрани, след това пъкна ръка в джоба си и извади малка картонена кутийка.

— Остана тук колкото за една доза — каза той, подавайки кутийката на Рябчук.

Рябчук кимна и я прибра в собствения си джоб.

— А ще подейства ли — усъмни се той. — Десантника е яко мъжище.

— Ще повали и слон, какво остава за Десантника — успокои го Сидоренко.

Рябчук кимна удовлетворено. След това изгледа Сидоренко изпод вежди и каза:

— Чувай, доценте, ти за това... на никого, нали?

— И дума да не става!

— Аз после ще се разплатя с тебе. Мърша да стана — няма да те оставя обиден.

— Надявам се, Миня, надявам се. Досега още не си ме пързалиял.

— Гепиш — доволно отвърна Рябчук.

Сидоренко повдигна ръка и погледна часовника си.

— Добре — каза той. — Вече трябва да тръгвам. А и водчицата почти свърши. Да те подпра ли с нещо, или сам ще се заплатиш?

— Обиждаш ме, доценте. Ще платя и без тебе.

— Е, хайде.

След като Сидоренко си тръгна, Мишаня Рябчук поседя в кръчмата още около двадесетина минути, обмисляйки предстоящата работа. Когато гарафата се изпразни, той вече бе готов за действие.

3.

Наложи се Олег Марков да бъде убеждаван дълго. Рябчук вече почти напълно бе изчерпил доводите си, а бутилката коняк, която донесе, за да се създаде задушевна атмосфера, беше към края си.

— Ама поразмърдай си мозъка — за кой ли път повтаряше Рябчук. — Ще ни преметне. Като едното нищо ще ни метне.

— Не, Десантника не е плъх. Наистина е гадно копеле, но не е плъх.

— Точно затова ще ни преметне, защото е копеле! — разгорещено кресна Рябчук, хващайки се за точната характеристика, която Марков даде на Десантника. — Ти само поразсъждавай кое как стои... Вземи предвид, че мангизи за оня тип така или иначе няма да вземем. Или ще получим маслина в задника, или белязани мангизи. Къде тогава ще се завреш с маслина в гъза и белязани хартийки?

— Ти, Мишаня, такова, как му викаха... си песимист — рече Марков.

— Така да е — кимна Рябчук. — Нека аз да съм песимист, но ти, Олежка, разсъждаваш като цървул. Нас ще ни приберат, а Десантника ще трупа лой някъде по Бахамите.

— Ти пък що реши, че парите са в него?

— Не го ли чу какви си ги говореха с ченгето? Не? Щото аз ги чух. Той поиска от клиента цялата сума в кеш. Освен това ченгелът му каза да не се договаря с клиента през главата му. Бях до вратата на килера и чух всичко.

Марков се замисли. Мишаня му доля коняк в чашата. Той я взе и мълчаливо изпразни съдържанието ѝ в гърлото си. Смръщи се.

— Добре — каза той. — Да допуснем, че ще трябва да проснем Десантника. Но как? Той е бая здрав глиган. Направо ще ни накълца на парчета.

— Виж, това е вече друга тема — самодоволно подхвърли Рябчук. — Скивай какво си имам. — Той измъкна от джоба си кутийката, извади ампулата с клофелин и я показа на Марков. — Виждаш ли го това?

— К'во е?

— Клофелин. Ще му го капнем в чашата и той ще се отцепи. Докато е възник, ще го вържем за стола. А като се събуди — ще си поговорим с него от душа.

— Да не мислиш, че ще си каже?

Рябчук свирепо се усмихна.

— Къде ще се дява? Помниш ли как разкатавахме оня от гарата? Докато се разприказва за сейфа? Ей така и с Десантника. Ще изпее всичко, няма къде да ходи.

Марков замислено почеса небръснатата си брадичка.

— Не знам, не знам...

— Стига си се скапвал — махна с ръка Рябчук. — Ако искаш, аз се нагърбвам с това. Главното е да го вържем за стола и да пуснем оня — да не ни се вре в краката. Може и пари да ни бутнат за него. — Рябчук се замисли и поклати глава. — Ама не, рисковано е да искаме мангизи. Ще е по-добре само да го захвърлим някъде. В гората. И нека да топурка към коптора си.

Марков взе бутилката и отново напълни чашата си.

— Боязливо ми е някак — каза той. — Десантника не е глупак. Каква ще стане, ако ни усети?

— Стига бе! — възмути се Рябчук. — Как ще усети? Кога трябва да се върне?

Марков погледна часовника си.

— Време му е вече.

— Кльопачка купи, нали?

— Да — кимна Марков.

— Аз имам още една бутилка коняк! Ще му кажем, че сме решили за малко да разпуснем, ще му предложим коняче. Той обича да си пийва.

— Така си е — съгласи се Марков, надигна чашата и сякаш в потвърждение на думите си решително я изпразни. После я остави на масата, погледна съмишленика си и каза: — Добре, съгласен съм. Само че ти ще се занимаваш с Десантника, ясно? А аз... засега аз ще откарам смотаняка.

С това приятелчетата сключиха споразумение.

Ако бяха малко по-трезви, щяха да забележат как преди десетина минути вратата на стаята леко се откряна и веднага се затвори отново.

Щяха да забележат и злобно проблесналите очи на Десантника. А ако бяха забелязали всичко това, щяха да си спомнят колко безшумно умее да стъпва той. И колко внимателно може да слуша.

Когато вратата се отвори за втори път, Марков и Рябчук седяха на масата и сякаш нищо не било, обсъждаха мацките, които бяха изучукали преди няколко дни.

— О, Десантник! — забеляза боса Рябчук. — Влизай, брато, какво си щръкнал там? Приземявай се на нашата поляна.

Десантника спря на прага и огледа масата, отрупана с мезета.

— Как е, пичове, май сте решили да му цапнете? — весело попита той.

— Що не? — кимна Марков. — Съвсем се вкиснахме тука. Да се поразветрим малко.

— Бива, момчета — одобри Десантника. Той заключи зад себе си вратата с резето и отиде до масата. — Я, какво пиете? Охо, коняченце! — Десантника взе бутилката и я повъртя в ръцете си. — Азербайджански? Баровци!

— Че какво ни е? Ако ще къркаме — да е по баровски!

Рябчук взе от полицата трета чаша и я сложи върху масата.

— Да ти капна ли?

— Абе не знам — сви рамене Десантника. — Нещо главата ме цепи от сутринта. Може и да е от контузията.

Марков се учуди.

— Ти какво, Десантник? Каква контузия? Нали ти гръмнаха само лапата?

— Имаше и контузия — настоя Десантника. — Добре де, налей.

Рябчук му наля.

— А на себе си? — настоя Десантника.

— Няма проблем — каза Рябчук и напълни още две чаши.

Десантника още не бе успял да посегне към своята, когато Рябчук целият се напрегна и изсъска:

— Я тихо!

Всички замряха.

— Май нашето животно нещо се размърда — каза Рябчук. — Олежа, нещо да не си се схванал? Върви да видиш какво става там!

— Защо пък аз? Върви ти!

— Добре, стига сте мрънкали, аз ще го нагледам — каза Десантника и се отпрати към килера.

Рябчук извади от джоба си ампулата с клофелина и светкавично я изля в чашата на Десантника.

След няколко минути Десантника се върна.

— Какво става там? — попита Марков. — Жив ли е?

— Шава, какво да му е? — отвърна Десантника и седна на масата. Аз... — Изведнъж Десантника се напрегна, също както преди малко бе го направил Рябчук. — Чухте ли? — разтревожено попита той.

— Не — поклати глава Рябчук. — А к'во?

— Май че някой ходи навън — шепнешком рече Десантника.

Всички се послушаха.

— Нищо няма бе, брато, сторило ти се е — нетърпеливо каза Рябчук. — Ни курец...

— Млъкни! — хрипкаво изсъска Десантника.

Рябчук замълча. Десантника напрегнато се вслушваше.

— Ето пак — тихо каза той. — Вие да не би да сте глухи? Не чувате ли? Навън някой ходи!

— Май да — съгласи се мнителният Марков. Той погледна Рябчук и каза: — Мишан, верно, крачки. И аз ги чух.

Сега вече и Рябчук се разтревожи. Той се опита да се вслуша в звуците, които идваха отвън, и на него също му се строи, че чува нещо.

— Верно, нещо става... — прошепна Рябчук.

— Веднага — вие двамата при ония прозорци! — нареди Десантника. — Аз ще огледам през този.

Рябчук и Марков скочиха от столовете си и се втурнаха към прозорците, които гледаха към двора. Десантника също стана от стола и се приближи до прозореца, който беше по-близо до масата. С една ръка той внимателно повдигна щората, а с другата бързо размени местата на чашите.

Известно време бандитите внимателно се вглеждаха през прозорците. Десантника се отдръпна пръв и каза:

— Като че ли е чисто. При вас как е?

— Няма — обади се Марков.

— При мен също — отвърна Рябчук.

— Явно ми се е сторило — реши въпроса Десантника. Той седна на мястото си и насмешливо изгледа съратниците си. — Е какво, момци, продължаваме ли?

„Момците“ се настаниха по местата си и хванаха чашите.

— За приятелството и доверието! — вдигна тост Десантника.

Чукнаха се и отпиха.

Десантника взе от чинийката парченце лимон и го метна в устата си. Спокойно го сдъвка и глътна. После взе още едно.

— Как ги кльопаеш толкоз лесно? — смая се Марков. — Само като те гледам, и скулите ми се схващат.

— Ами ти не гледай — дъвчи! — посъветва го Десантника.

Рябчук и Марков внимателно наблюдаваха Десантника. После изведнъж главата на Рябчук се килна встрани, той „кльвна“ с нос, но бързо се изправи. Марков, гледайки косо към Десантника, не го забеляза.

— Що за... — успя да каже Рябчук, но в същия момент подбели очи, главата му се заклатушка така, като че ли шията на бандита внезапно бе станала гумена; опита се да каже нещо, но не успя, клепачите му се затвориха и той тресна глава върху масата.

Марков отвори уста и смаяно се втренчи в заспалия Рябчук. Тогавачу близо до ухото си изщракването на предпазител и бавно се извърна. Дулото на пистолета студено гледаше право в лицето на Марков. Очите на Десантника, който държеше оръжието, бяха още постудени.

— Какво, копелдаци, решихте да ме проснете, а? — прегракнало, с жестока насмешка попита той. — Ама не става.

— Недей, Десантник. Кой е искал да те просва? — изплашено попита Марков.

— Ти и тоя педал — каза Десантника.

— Не бе, брато, грешка имаш. Да пукна дано.

— Ще пукнеш — ухили се Десантника. — И ще се вмиришеш. Каква я мислехте — че можете да прекарате Десантника? Чеченците не можаха, та вие ли?

— Брато, верно, бъркаш я! — Гласът на Марков затрепери. — Той искаше да те разкара, не аз! Знаеш ме, приятели не предавам! Тази мърша ме подучваше, обаче аз — никак! Въобще не поддадох!

— Чух аз как не „поддаде“. — За разлика от Марков Десантника говореше спокойно и уверено. — Добре, омръзна ми да плямпам с тебе, гнидо. И без това имах намерение да ви пречукам и двамата.

Лицето на Марков се сгърчи в трескава гримаса и побледня. Ръцете му бяха под масата, опрени в коленете.

— Брато, постъпваш лошо — бързо изрече Марков. — Много лошо, мамка му. Дай да си разделим мангизите и да се разбягаме.

— Някаква причина да делия с тебе? — усмихна се Десантника. — Че ти си вече почти труп. А аз с трупове не преговарям.

— Охх... — въздъхна внезапно Рябчук зад гърба на Десантника.

Десантника се извърна. А не трябваше. Възползвайки се от секундното забавяне на развързката, Марков бързо извади ножа от каубойския си ботуш. Ударът нацели Десантника точно когато се обръщаше към Марков и попадна право в гърдите му. Десантника отскочи назад, ръкохватката на ножа се изплъзна от ръката на Марков — острието бе здраво заседнало между ребрата му.

— Копеле! — изкрещя Десантника и натисна спусъка. След това още веднъж. И отново.

Първият куршум се заби в стената вдясно от главата на Марков. Той се хвърли на пода, но вторият куршум се впи в шията му, от която бликна фонтанче кръв. Лежейки, Марков със стон притисна длан до врата си и с всичка сила изрита крака на стола, върху който седеше Десантника.

Десантника изгуби равновесие и рухна на пода заедно със стола. Изгърва пистолета. А и вече не му беше до него. Той с ужас и недоумение гледеше дръжката на ножа, който стърчеше в гърдите му. От гърлото на Десантника се изтръгна гръмка гъргорене.

Марков се опита да стане и отново падна. Кръвта бликаше от артерията, стичаше се между белите му като тебешир пръсти, сплетени около шията.

Лицето на Марков ставаше все по-бяло и по-бяло. Той повдигна глава за последен път, разтвори уста, сякаш искаше да каже нещо, но от гърлото му не се изтръгна никакъв звук. Главата му се отметна назад, окървавените му пръсти се разтвориха и той замря, вперил поглед в тавана.

Когато екипът за залавяне нахлу в къщата, намериха тримата бандити, лежащи на пода. Двама от тях бяха вече мъртви, а третият

спеше здрав клофелинов сън.

4.

Професор Акишин бе много отпаднал от „виладжийското заточение“. Беше много отслабнал и прегърбен. Лекарите констатираха силно нервно разстройство и препоръчаха на Сергей Михайлович да изкара един лечебен болничен курс. Акишин не възрази. Вече знаеше, че с дъщеря му всичко е наред, а с жена си, която дойде на свиждане в болницата, той не пожела да се срещне, като чрез санитарката предаде на Татяна Олеговна, че отсега нататък не желае да има нищо общо с нея.

Александър Борисович Турецки прекара в стаята на Акишин не по-малко от два часа, разчепквайки всички подробности около сделката, която бе имал намерение да извърши концернът „Информинвест“.

Обявен за издирване, Херсонски по своя воля се яви в кабинета на Турецки още в началото на работния ден. Изглеждаше отвратително — подпухнал, с невчесана коса и сивкава четина по бузите.

— Ето ме — каза Яков Наумович, седнал пред бюрото и почесвайки с пръст коляното си. — Дойдох да се предам.

— Великолепно — отвърна Александър Борисович. — Защото ние се скъсахме да ви търсим.

— Представям си — усмихна се Херсонски, но веднага изтри усмивката от лицето си — стори му се прекалено неуместна.

— Е хайде, говорете — каза Турецки. — За всичко честно и подробно.

Херсонски въздъхна.

— Нали затова съм тук, Александър Борисович, дойдох точно поради тази причина. — Той отново въздъхна и крадешком погледна към Турецки. — Чудя се откъде да започна...

— Започнете с поръчката на убийството на Кожухин. Както и на кого сте я дали.

— Сигурно вече и без мен знаете всичко — печално отвърна Херсонски. — Кожухин ме лиши от избор. Със своя Съюз на инвеститорите той се опитваше да блокира най-голямата сделка в

историята на руската индустрия, свързана с програмно осигуряване. Това беше престъпно! Направо престъпно! Всъщност той си плати точно за това. Само че... Лицето на Херсонски натъжено потръпна. — Александър Борисович, повярвайте ми, дори не ми е хрумвало да го убивам. Искях само едно — за известно време Кожухин да бъде отстранен от участие в работата. Разбирате ли, само за малко! Щеше да е идеален вариантът със сътресение на мозъка. Аз така му и казах — да го поосакати, но не и да го убива! Още по-малко да го отвлича...

— На кого? — рязко попита Турецки. — На кого казахте това?

— Ами на тоя... как беше... Юрий Иванович. Устюгов. Майор Устюгов.

— Откъде познавахте майор Устюгов?

— Как откъде? — учуди се Херсонски. И веднага отново помръкна. — А, да. Вие няма откъде да знаете. Работата е там, че Устюгов беше нашият... както го казва народът — „чадър“. „Чадърът“ на фирмата, която ръководя. Разбира се, цялата мръсна работа Устюгов поръчваше на своите хора от Митишчи. На този... как беше... Десантника.

— Кой всъщност уби Кожухин?

— Александър Борисович — изблея Херсонски с жалостиво гласче, — откъде мога аз да знам? Устюгов ми се обади и каза, че проблемът е вече решен. Попитах: по какъв начин? А Устюгов ми отговори, че било по „най-радикалния“. Тогава разбрах, че Кожухин вече не е между живите. Повече не го обсъждахме. Аз платих на майор Устюгов, а той задели дължимото на Десантника и неговите хора. Това е всичко. — Херсонски млъкна, след това преглътна слюнката си и помоли: — Александър Борисович, може ли чаша вода?

Турецки наля на Херсонски вода в чашата и докато той пиеше, позвъни на Вячеслав Иванович Грязнов.

— Здравей, Слава, аз съм Турецки... Запиши си името — Юрий Иванович Устюгов... Да, У-стю-гов... Прикривал е Херсонски. Убийството на Кожухин също е негова работа. Да, отвличането на Акишин също... — Турецки погледна към Херсонски и попита: — Устюгов ли организира отвличането на Акишин?

— Да — тихо отвърна Херсонски.

— Той е отвлякъл и Акишин — каза Александър Борисович в слушалката. — Да... да... Добре, ще чакам.

Турецки остави слушалката върху вилката и погледна Херсонски.

— А сега ми разкажете как убихте Плат — твърдо настоя той.

Яков Наумович изблеци очи като палачинки.

— Аз?! Плат?! Ама вие какво? Какво ви става, Александър Борисович?! Даже и с пръст не бих го докоснал! Спрямо него не бих дори...

— Стига! — изръмжа Турецки така, че Херсонски се задави в собствените си думи и изплашено се сплеска на стола. — Стига толкова лъжи! Плат е имал решаващата дума. Той е искал да отмени вашата сделка, мамка му! И е щял да го направи, ако не бяхте го отровили!

— Александър Борисович... — заскимтя Херсонски. — Честна дума... Ще се закълна в каквото поискате... Не съм го тровил... Ей богу, не съм го отравял!

— Разбира се, че не самият вие. Но заповедта е била ваша. И заради това ще получите максималната присъда.

След думите „максимална присъда“ Херсонски се сгърчи. Той извади от джоба си кърпичка (при това ръката му трепереше) и избърса изпотеното си чело.

— Добре — избъбри Херсонски. — Ще ви разкажа цялата история. А вие сам ще определите доколко съм виновен. Всичко започна една вечер...

Беше надвечер. Херсонски, генералният директор на представителството на фирмата „Dulle“ в ОНД Кретинин и главата на фирмата „Устойчиви технологии“ Галин седяха на фотьойлите във вилата на Кретинин. Всеки държеше чаша с уиски. И тримата гледаха към niskия невзрачен човек, седнал на стола пред тях.

— Желателно е убийството да бъде замаскирано като нещастен случай — каза Херсонски.

— Ще е доста сложно да се уреди — отвърна невзрачният човек със също толкова невзрачен глас. — Господин Плат е известна фигура. Не се появява никъде без телохранителите си.

— Не може ли да организираме взривяване по пътя, а след това да бъдат обвинени терористи? — предложи Кретинин.

Невзрачният човек поклати глава.

— Не. Няма да ни стигне времето, за да подготвим взривяване.

— Какво да правим тогава? — попита Галин. — Как да го отстраним от пътя си?

Невзрачният се замисли. Бизнесмените очакваха отговора му с напрегнато внимание. Най-сетне невзрачният човек проговори:

— Струва ми се, че трябва да се действа пряко и явно — каза той. — Плат има достатъчно много врагове и без вас тримата. Свързват го стотици нишки с всичките земни континенти. Нито един детектив не е в състояние да разплете такова кълбо. — Невзрачният се замисли и добави: — Ако, разбира се, не оставим никакви улики.

— Тогава не оставяйте — изрече Херсонски. — В края на краищата вие сте професионалист. Как възнамерявате да го ликвидирате?

— Съществуват много варианти, но най-сигурен е снайперският изстрел. Плат се готви да дарява картини на Третяковската галерия. Живее в хотел „Балчуг“. Бих могъл с висока вероятност да предвидя маршрута му. Освен това може да бъде премахнат и в самия хотел. Няма да е толкова трудно да се подкупи персоналът и някой да се вмъкне в апартамента му, преструвайки се на журналист. Между другото тогава ще е напълно възможен и вариантът с взривяването. Кое избирате? Имате ли никакви предпочитания?

— Вие решавате — повтори Херсонски.

— Много ви моля — подкрепи го Галин. — Избавете ни от необходимостта да измисляме сами наказанието на този негодник. Просто го ликвидирайте и толкова.

— Забележително — каза невзрачният и се усмихна. — Струва ми се, че сега вече е време да поговорим за цената.

— Но нали вече я обсъдихме в нашата кореспонденция? — възмути се Херсонски. — Вие сам я определите.

— Определих я — кимна невзрачният човек. — Но тогава още не знаех, че ще имам работа с трима състоятелни бизнесмени. — Невзрачният обгърна с поглед бизнесмените, тънко се усмихна и каза: — Искам да утрия сумата.

— Каквоо? — възмутено възкликна Херсонски. — Имате ли представа колко пари са това?

— Напълно — кимна невзрачният. — Но разбирам и това, че ако се бръкнете и тримата... сумата няма да е чак толкова голяма.

Херсонски, Кретинин и Галин се спогледаха.

— Мисля, че си струва — каза Галин.

— Да — потвърди Кретинин. — И на мен ми се струва, че трябва да се съгласим с предлаганите условия.

Херсонски въздъхна и отпи от уискито си.

— Какво пък — каза той. — След като вие не възразявате, и аз няма да съм против. — Той отмести поглед към невзрачния. — Ще получите тези пари, но авансът остава същият.

— Приемам — сви рамене невзрачният.

— Кога възнамерявате да го направите?

— През следващите три дни — каза невзрачният.

Херсонски погледна към Галин.

Той кимна.

— Става.

— И така — каза Херсонски, — можете да смятате, че сделката е сключена.

Херсонски прекъсна разказа си и поиска да си налее още вода. Турецки му разреши.

— Значи вие сте поръчали убийството на Плат — каза Александър Борисович, гледайки как Херсонски поглъща водата на големи жадни глътки.

Херсонски остави чашата на масата, изтри с кърпичка мокрите си устни и кимна.

— Да. Но това не е всичко. Най-странното се случи след това...

Невзрачният човек се вмъкна в колата и затвори вратата. Огледа се бързо наоколо, извади от чантата си голям дебел плик и го подаде на Херсонски.

Той учудено го огледа.

— Какво е това?

— Авансът — каза невзрачният и нетърпеливо добави: — Стига сте се блещили, прибирайте го по-бързо.

Херсонски взе плика, надзърна в него и го прибра в жабката.

— Не разбирам — какво означава всичко това?

— Нищо. Просто ви върнах аванса.

— Но защо? Вие се справихте прекрасно с работата си! Дори не очаквах, че ще сте толкова изобретателен!

Невзрачният по змийски втречено изглежда Херсонски и бавно, много бавно поклати глава.

— Аз вземам пари само за работа, която съм свършил. Но точно тази работа не я свърших аз.

— Как така? — не разбра Херсонски. — Но позволете... Кой тогава е уб... премахнал този човек?

— Не знам. Не съм бил там. Ако много ви интересува, можете да попитате ченгетата. А сега трябва да тръгвам.

Невзрачният човек отвори вратата на колата и се измъкна навън.

— Тогава кой е убил Плат? — попита Турецки, димейки с цигарата си.

Херсонски сви рамене.

— Това не ми е известно. Нали ви казах, килърът ми върна парите.

— Как се казва той?

— Не знам. Наистина не знам! Свързахме се него по интернет. Случайно се натъкнах на обявата му в мрежата. Александър Борисович, трябва да ми повярвате! Нали аз сам... сам дойдох при вас! — Херсонски притисна длан към гърдите си и се намръщи. — По дяволите... Сърцето пак ме сви... — Погледът на Яков Наумович стана жално-умолителен. — Александър Борисович, моля ви, нека да си почина. Не съм спал вече цяло денонощие.

Турецки тръсна цигарата си и сурово изглежда Херсонски.

— Имате болно сърце?

— Както повечето старци — въздъхна Херсонски. — Само да си почина малко.

— Добре, ще наредя да ви изпратят в болницата. А нашия разговор ще продължим по-късно.

Същия ден Рябчук, съвземайки се от клофелиновото отравяне, разказа на Турецки, че председателят на Съюза на инвеститорите Иван Петрович Кожухин е удавен в Истринския язовир не от кого да е, а от Григорий Вашкин, наричан още Десантника. Рябчук и Марков не са присъствали на удавянето, чакали са Десантника в една кола близо до язовира.

Десантника се върнал от „работата“ си мокър и зъл и няколко пъти повторил, че жертвата се съпротивявала и никак не ѝ се щяло да отиде на дъното. След което през целия ден се сгрявал с водка в същата кръчма, където ставали срещите на Рябчук и Сидоренко, довели по-късно Десантника и Марков до толкова печална и за двамата развръзка.

Обаче все още нямаше отговор на въпроса кой е убил американския милиардер Лайъм Плат.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА
КРАЯТ НА ИГРАТА

1.

Вера Акишина и Турецки седяха в неговата кола. Момичето не пожела да разговаря със следователя вкъщи, „за да не травмира близките си“. (Татяна Олеговна и Артур имаха наложена мярка за неотклонение „подписка“ и появата на Турецки можеше наистина да ги докара до нервен шок.)

Преди да започне разговора, Турецки запали цигара. Предложи и на Вера, но тя отказа.

— Не искам. Но вие пушете.

Момичето бе много красиво. Овално лице с красиво очертани скули, големи очи, очертани с дълги, пухкави мигли, изящен нос, пищна светла коса, разстилаща се върху раменете ѝ. Докато гледаше Вера, Турецки усети в сърцето си някакво старо парливо усещане, което поражда всеки мъж, видял пред себе си красива и недостижима — поради разнообразни причини — жена.

— Вера Сергеевна — започна Турецки, — знам всичко за „Платинената карта“ и за вашето участие в този... — Турецки се поусмихна — проект.

— Все едно ми е — равнодушно отвърна Вера, без да погледне Турецки. — Готова съм да отговарям за всичко, което съм извършила.

— Дойдох не за да ви обвинявам в нещо — меко каза Александър Борисович. — Разследвам убийството на един човек. Вие можете да ми помогнете.

Вера се извърна и погледна Турецки.

„Ангел — помисли си Александър Борисович. — Истински ангел!“

— Готова съм да ви помогна — каза Вера. — Но не съм сигурна, че ще мога. За кого говорите?

— Наричаше се Лайъм Плат.

Вера кимна.

— Чувала съм това име. Той е някакъв милиардер, нали?

— Беше — отговори Турецки. — Докато не го убиха.

Вера смръщи тънките си тъмни вежди.

— Едва ли бих могла да ви помогна — тихо каза тя. — Никога не съм виждала Плат. Защо дойдохте точно при мен?

— Защото познавате отблизо човека, който... който е бил свързан с Плат.

— Свързан? — Вера се замисли. След това миглите ѝ трепнаха, в очите ѝ се появи разбиране и тя попита: — За Дейвид Флин ли става дума?

— Да — отвърна Турецки. — Ако не греша, вие сте се запознали с него в Париж.

Вера студено се усмихна.

— Да, това се случи в Париж. Тогава той се представи като служител на фирма, която иска да купи наши програми. Но после се оказа, че това е било само примамка. Той просто искаше да се сближи с мен. Бях му харесала, нали разбирате?

— Прекрасно го разбирам — кимна Турецки.

— По-късно пристигна в Москва и ми предложи да се омъжа за него. Аз му отказах. — Вера отмахна от челото си дълъг кичур коса. Погледна Турецки и присви красивите си очи. — Извинете ме, нали вашето име е Александър Борисович?

— Да — кимна Турецки.

— Александър Борисович, аз не познавам добре историята на техните взаимоотношения. Имам предвид Дейвид и този човек... — Плат. Момичето намръщи високото си чисто чело. — Само веднъж съм чувала от Дейвид това име — замислено произнесе тя. — И беше доста отдавна. Някъде преди около половин година.

Очите на Турецки хазартно заблестяха, както винаги му се случваше, когато се озоваваше пред лицето на тайна, с която си беше блъскал главата дълго време и от която зависеше разплитането на някое дело.

— Не бихте ли могли да си спомните в каква връзка спомена Дейвид това име?

Вера разсеяно погледна димящата цигара на Турецки и внезапно каза:

— Бихте ли ми дали една цигара?

— Да, разбира се. — Турецки извади от кутията една цигара и я подаде на Вера. — Моля!

— Благодаря — каза момичето, хвана цигарата с дългите си тънки пръсти и внимателно я постави между устните си.

Турецки поднесе запалката си към цигарата. Вера запали, вдъхна дълбоко и притвори очи. Турецки очакваше тя да се закашля, но не се случи нищо подобно. Оказа се, че това крехко на вид момиче притежава не само елмазен мозък, стоманени нерви, но и железен организъм.

— Преди няколко години — започна разказа си Вера — Дейвид разработил за нуждите на Плат програма за игра с борсови акции. Играта се отнасяла до манипулации, свързани с повишаването и понижаването на цените на нефта, продаван от водещите нефтени компании в света.

— Това Дейвид ли ви го каза?

Вера учудено погледна Турецки.

— Да. Кой друг? Освен това Дейвид помогнал на Плат да спечели един милиард в играта срещу английската лира. Имаше и някаква друга история, свързана с френска банка, от която Плат бил спечелил няколко милиона долара. Когато ми разказваше за всичко това, Дейвид беше пиян и говореше несвързано. Затова и не обърнах внимание на подробностите.

— Между тях имало ли е някакъв паричен конфликт?

— Със сигурност — да. Дейвид ми казваше, че между него и Плат има неофициален договор. Били си дали дума. Но Плат нарушил този договор и не сдържал думата си.

— Знаете ли за какво се е отнасял този договор?

Вера замислено присви очи, сякаш превърташе в главата си запис на думите на Дейвид, които бе чула преди половин година.

— Дейвид каза, че Плат му бил обещал при сполучлив завършек на операцията да му преведе десет процента от печалбата. Всичко приключило успешно, но Плат не се издължил. Дейвид бе страхотно вбесен. Когато ми разказваше за всичко това, свиваше юмруците си. Ето така — Вера сви тънките си длани и леко ги разтърси пред лицето си. Беше много, много вбесен — повтори тя.

Турецки кимна разбиращо.

— Как няма да е. И какво, имаше ли намерение да отмъсти на Плат по някакъв начин?

— Не ми е споменавал нищо подобно.

Турецки се облегна на седалката и с любопитство погледна към Вера.

— Казвате, че Дейвид е говорил за това само веднъж?

Вера кимна.

— Да. Но тогава не му обърнах особено внимание.

— В такъв случай имате много добра памет — похвали я Турецки.

Вера бавно изпусна дима и сви рамене.

— Аз никога нищо не забравям. Наистина понякога отпъждам спомените си... Знаете ли, това е като да блокираш отделен участък, след като предварително си го изолирал така, че блокировката да не доведе до разпад на цялата система. Горедолу така го правя. Но след като сега ме попитахте, веднага си спомних всичко. — Вера угаси цигарата в пепелника и погледна Турецки с продължителен откровен поглед. — Помогнах ли ви с нещо, Александър Борисович?

— Да — каза Турецки. — Да, разбира се.

— Мислите ли, че Дейвид е убил Плат?

— Това все още предстои да бъде изяснено.

С това разговорът между Вера Акишина и Турецки приключи. Вера се прибра къщи, а Турецки още дълго седя в колата си, подръпвайки от цигарата, като си припомняше големите сини очи на момичето, с които то надзърташе право в душата му.

2.

Бившият готвач в московския ресторант „Иволга“ и настоящ главен готвач на ресторант „Бисер“ в Сочи Марат Соколов, нисък млад мъж с черни мустачки и малка брадичка „катиначче“, седеше в бара на брега на морето и с наслада отпиваше от коктейла си с романтично название „Полъхът на бриза“. Носеше бял костюм и бежови велурени мокасини.

В главата на Марат се въртяха различни мисли и далеч не всички от тях бяха особено приятни. Например той и досега (макар че вече бяха минали три дни) изключително много се тревожеше заради онази проклета картичка, която бе изпратил на приятелката си в Москва.

Разбира се, не си струваше да се перчи чак толкова, но първо, беше достатъчно пиан, за да мисли за някаква опасност, и второ, прекалено голяма бе съблазънта да сподели с някого своето малко постижение. Макар че не беше чак толкова малко. Все пак шестдесет хиляди в зелено — това са си доста пари. За да ги изкара в ресторанта, щеше да му се наложи да бачка няколко години, отказвайки се от всякакви удоволствия.

„Дреболии — утешаваше се Марат, — и без това никой не знае, че Янка ми е приятелка. А дори и някой да знае... Тя не е чак толкова глупава, за да се запъти с картичката в милицията. Да не би да е враг на самата себе си? Нали й писах, че ще се ожения за нея?“

На това място Марат се усмихна. В действителност той нямаше намерение да се жени за Янка, просто му бе приятно да си мисли, че някъде там си има годеница. Беше му приятно да осъзнава статуса си на „сгоден“, тоест на човек, от когото имат нужда, за когото мислят по нощите и относно когото си планират разни неща. Беше приятно да съществува в нечии мисли и сънища. Това здравата го спасяваше от самотата, с която Марат изобщо не можеше да свикне.

„Да, солени ми излязоха тия пари“ — помисли си Марат. Споменът за това, което бе извършил, предизвика болезнен спазъм в сърцето му, но не след дълго това парещо усещане изчезна.

„Какво толкова? — мислеше си Марат. — А колко човека е претрепал този мръсник? Още Балзак е казал, че зад всяко голямо състояние се крие престъпление. Зад милиардите на Плат съществуват стотици, ако не и хиляди погубени животи и строшени глави. Иначе не би могло и да бъде.“

Както винаги, тази мисъл веднага го успокои. От моралните му терзания не остана и следа.

— Извинете, имате ли огънче? — чу се близо до ухото на Марат тих мъжки глас.

Марат вдигна поглед към човека, застанал пред него. Мъжът бе висок, възслаб и светлокос.

— Да, разбира се — отговори Марат. Извади от джоба си запалка.

Мъжът пъкна цигара между устните си и се наведе. Марат щракна със запалката, натъкмявайки пламъка под цигарата, като с другата си ръка го прикриваше от вятъра. В същия миг върху слабите му мургави китки щракнаха белезници.

— Благодаря — ухилено изрече русолявият непознат и хвърли цигарата в урната.

Марат трепна, но почти не се изплаши. Очевидно беше, че вътрешно отдавна се е подготвил за нещо подобно. Само хрипливо въздъхна и затвори очи.

Още същия ден Марат Соколов бе изпратен в Москва. А вечерта с разпита му се зае следователят със странната фамилия Турецки.

Отначало Марат се опитваше да се измъкне, но следователят бързо го притисна до стената. Бяха му достатъчни само няколко думи:

— Въобщо няма да ви лъжа — чака ви сурово наказание. Имате късмет, че в страната ни е обявен мораториум върху смъртното наказание. Обаче никой още не е отменил доживотния затвор. — Следователят злоещо дръпна от цигарата си и изпусна струйка дим. Турецки не свалеше погледа си от лицето на Марат. И от тези сиви, втренчено жестоки очи и както на Марат му се струваше, пронизващи го целия, изведнъж му се прииска да заплаче.

Изведнъж той разбра, че повече няма да види нито майка си, нито Янка, нито... Господи, та той повече нямаше да види нито една жена на този свят! През целия си останал живот щеше да гледа само сивите бетонни стени, оплетени с бодлива тел. Ще яде шчи^[1] или

някакъв друг затворнически буламач и ще спи в ужасната казарма, пълна със страшни и груби мъжища, които вонят на пот и мръсни чорапи и които ще го бършат по лицето всеки ден. И така до самата му смърт!

— Имате само един шанс — сухо каза Турецки, сякаш бе прочел мислите на Марат. — И ако не го използвате, няма да ви помогне нито дяволът, нито Аллах.

— Добре — с треперещ глас отвърна Марат. — А ако... ако ви разкажа всичко, то ще ме... — Марат направи мъчително усилие, за да не се разплаче. — Нали тогава няма да ме затворят за цял живот?

— Това зависи от съда. Но, разбира се, заседателите ще го вземат предвид. Мисля, че няма да е за цял живот.

Марат облекчено въздъхна.

— Тогава ще ви разкажа — изрече той с поукрепнал глас. — Някакви милиционери ме накараха да сложа отрова в рибата. Единият се казваше Сергей Сергеевич, а другият — Георгий Иванович. Караше ме да го наричам Гера. Платиха ми шестдесет хиляди, за да... е, за да направя онова, което направих.

— Какви са фамилните им имена?

Марат замислено намръщи чело.

— Ами... Не им знам фамилиите. Но имам номера на мобилния телефон на Сергей Сергеевич, на който се обаждах.

— Можете ли да го разпознаете по снимка?

— Разбира се! — кимна с готовност Марат. — Спомням си ги прекрасно.

— В такъв случай тръгвате с мен.

Марат се смути и попита с тих и вял глас:

— Александър Борисович, може ли един въпрос?

— Слушам ви.

— Кажете ми, вие... как ме намерихте?

— Приятелката ви Яна Поповкина ни донесе вашата картичка от Сочи — каза Турецки. — Тя каза, че ви обича, но не иска да се омъжва за човек, върху чиято душа тегне камък. Тя смята, че този камък може да отрови съвместния ви живот.

— Каква глупачка... — прошепна Марат, свивайки юмруци. — Господи, колко е глупава.

Турецки се усмихна.

— Защо? Просто много ви обича. Между другото Яна каза, ще ви чака да се върнете от затвора толкова, колкото се наложи. Помислете за това през свободното си време, Соколов. От днес нататък ще го имате предостатъчно.

[1] Супа от зеле. — Б.пр. ↑

3.

Ден преди да се състои този разговор, сътрудниците на Главното управление за вътрешна сигурност в Министерството на вътрешните работи (чийто заместник-началник бе генерал-майор Вячеслав Иванович Грязнов) арестуваха майор Юрий Устюгов по подозрение за връзка с криминалната групировка на Десантника.

Бандитът Рябчук, вече напълно съвзел се след клофелиновия шок, разпозна Устюгов като човека, идвал във вилата с Десантника.

Майор Устюгов не отричаше — той призна, че е организиран убийството на Кожухин и отвличането на Акишин, но заяви, че няма никакво отношение към убийството на милиардера Плат.

В този момент Турецки и без обяснението на Устюгов бе сигурен, че убийството на Плат е организирано от Дейвид Флин.

Сергей Сергеевич и Гера се оказаха сътрудници на МУР — полковниците от милицията Сергей Сергеевич Борисов и Георгий Иванович Овчинников. „Отровителят“ Марат Соколов ги разпозна по снимките от служебните им досиета.

Преди седмица те си взели отпуск (двамата били приятели и често почивали заедно) и заминали в неизвестна посока, без да казват каквото и да било някому. (Статусът им на неженени въпреки напредналата възраст им позволявал да правят това без излишни проблеми и скандали.)

Борисов и Овчинников бяха обявени за федерално издирване, но и главният злодей — „поръчителят“ на убийството на Плат, хакерът от международна класа Дейвид Флин все още се разхождаше на свобода.

Това се превърна в много сериозен повод за негодуването на Денис Грязнов. Той бе приел твърде лично делото на Акишини. И за това си имаше причини.

Докато седеше в кухнята на апартамента на Турецки, Денис, забележимо разгорещен и изнервен, неотклонно поддържаше собствената си линия.

— Александър Борисович, ако нито Интерпол, нито милицията могат да хванат този нехранимайко, тогава ще го пипна аз! Имам

предвид — заедно с моите момчета.

— Денис, на твое място аз не бих се вълнувал чак толкова — меко каза на Грязнов Ирина Хенриховна, доливайки горещ чай в чашата му.

— Точно така — потвърди Турецки. — Ти, Дениска, трябва да слушаш тази жена. Тя не те съветва за лошо.

— Стига шеги — изръмжа Денис. — Аз съм напълно сериозен. С неговите пари няма да му е никакъв проблем да си купи нови документи и да изчезне от Русия, както преди се е изпарявал от Лондон и Париж. Тогава какво ще правим?

— Денис, искам да разбереш, че трудността не е в това да се арестува Дейвид Флин. Но задържането му трябва да стане в присъствието на съдебен изпълнител от Франция. Френският съд е вече информиран. Всеки момент в Москва ще пристигне френски полицейски дивизионен комисар.

— Точно така. Остава да добавите, че при вас всичко е под контрол.

— Абсолютно вярно! — усмихна се Турецки. — Муровците не свалят очи от конспиративните квартири на Флин. Особено внимателно следят жилището му на Таганския площад, в което е водил Вера.

При споменаването на Вера лицето на Денис стана още по-недоволено и мрачно.

— Саша, по-полека! — строго каза на мъжа си Ирина Хенриховна.

— Саша съм от четиридесет и седем години — също толкова строго я парира Турецки. — Денис, престани да се измъчваш. Ти свърши своята работа. Семейство Акишини се събраха, вече няма отвлечени. Получи си хонорара. Останалото ще свършим ние.

— Сигурно ще го направите — избоботи Денис, въртейки в ръцете си чаената чашка. След това остави чашата върху чинийката, погледна Ирина Хенриховна и каза: — Аз като че ли трябва вече да тръгвам. Благодаря за чая и сладките.

— Как така ще тръгваш? — плесна с ръце Ирина Хенриховна. — Ами тортата? Ще е готова само след петнадесет минути!

— Да, Денис, добрите хора не се отнасят така помежду си — подкрепи жена си Турецки. — Остани поне още половин час.

— Не мога — каза Грязнов и положи длан върху гърдите си. — Наистина не мога. Очертава се нов клиент. Трябва да проведе съвещание.

Вече в антрето, докато се сбогуваше с домакините, Денис каза:

— Александър Борисович, нали ще ми се обадиш, когато хванеш Флин?

Турецки се закле да позвъни и Денис си тръгна дълбоко недоволен от себе си, от Турецки, а и от Ирина Хенриховна, която му попречи да наложи своята линия.

4.

За Турецки следващият ден започна с две новини, едната от които криво-ляво поносима, но втората бе особено неприятна. Тя беше следната: в Москва бе пристигнал френският дивизионен комисар, но нямаше кого да арестуват в негово присъствие — Дейвид Флин бе изчезнал. Яко дим. Вечерта мошеникът се прибрал в една от наетите квартири — на „Голяма Грузинска“, а на сутринта, нахлувайки в жилището, оперативниците намериха празна стая и старателно оправено легло.

Апартаментът беше празен. При това англичанинът не бе оставил никакви следи от присъствието си в него.

Нито компютри, нито мръсни чаши, дори и в кофата нямаше боклук.

Докато претърсваха входа, милиционерите откриха зад радиаторите черна перука и очила със златна рамка и едва тогава един от оперативниците се сети, че един час след като Флин влязъл във входа, оттам излязъл висок младеж със спортно яке, с буйна рижа коса и голям спортен сак в ръката. Зад ъгъла младежът бил задържан за проверка на документите. Те били напълно в ред.

— Говореше ли руски? — попита старшият на екипа оперативния, който бе проверявал рижия.

— Както ние с вас, другарю майор — отговори той.

— Мда... — замисли се майорът, след което мрачно констатира: — Флин е изпратил някой, който да го подмени. И ние се хванахме. Поне спомняш ли си името му?

Оперативният потиснато поклати глава.

— Не мога да си спомня точно, другарю майор. Нещо като Петров или Петруев, или Петрунин. Беше нещо близко до Петър. Тия дни спирахме доста хора.

Милиционерите бяха разстроени, майорът — сърдит. Присъстващият дивизионен комисар, мосю Леже, след като изслуша превода на казаното от майора, мрачно се навъси и изгледа нашенските

оперативници с такова нескрито негодуване, че те по неволя сведоха очи.

Вера Акишина излезе от вратите на университета и замря от учудване. От пейката насреща се надигна Дейвид. Изглеждаше доста странно: кафяво, леко протрито кожено яке, намазана с гел коса, причесана назад, къса тъмна брадичка. На ухото на Флин се поклащаше обича, а очите му, дотогава тъмнокафяви, сега бяха яркосини — като две незабравки.

— Здравей, Вера — каза Дейвид на руски, но със силен английски акцент.

— Здравей, Дейвид — отвърна Вера, между другото съвсем не приветливо. — Какво е станало с теб? Защо си такъв... странен?

Дейвид се усмихна и сви рамене.

— Извини ме, не те разбрах.

Вера си спомни, че Дейвид не знае руски, и му повтори същото на английски.

— А, това ли било... — каза той с привичната си безгрижна усмивка. — Просто смених имиджа. Нищо особено, сега мнозина го правят. Можем ли да поговорим някъде?

— Да, разбира се. Да отидем в градинката. Макар че днес е доста хладно.

— Нищо, няма да ти отнема много време — увери англичанинът Вера.

Отидоха в градинката.

От деня на последната им среща дърветата бяха доста оголели и градинката, полята от неотдавнашния дъжд, изглеждаше влажно неприветлива. Пейките бяха мокри, затова им се наложи да говорят прави.

— Аз заминавам — каза Флин, държейки Вера за ръката, търсейки погледа ѝ.

— Прибиращ се вкъщи? — попита Вера.

Дейвид кимна.

— Да.

Известно време Вера не каза нищо, след това изрече:

— Знаеш ли, че милицията те търси?

— Знам, мъничката ми — отвърна Дейвид, разглеждайки с любов лицето на Вера. — Ти ми ги прати, нали?

Вера не направи опит да го скрива и кимна утвърдително. Лицето на Дейвид не се промени, то продължаваше да бъде открито, мило и дружелюбно.

— Не трябваше да го правиш, Вера — каза Дейвид. — Всъщност не те обвинявам. Не си имала друг изход. А и нищо страшно не се е случило. Сега имам друга външност и други документи. Дойдох при теб, за да поговорим за нещо друго.

— Така ли? — Вера погледна пръстите на Флин, стиснали китката ѝ. След това премести поглед върху новото лице на Дейвид. Това лице ѝ се стори смешно и тя не сдържа усмивката си. — За какво става дума?

— За двама ни — каза Дейвид. — Не бях ти казвал преди, но аз... — Той се смути. — Направих нов паспорт не само за себе си, но и за теб. — Дейвид извади от джоба си документа и го подаде на Вера. — Ето, погледни.

Вера взе паспорта и го разтвори. На снимката бе нейното собствено лице. В графата „Фамилия, име, бащино име“ вдясно от снимката пишеше: „Елена Сергеевна Иванова“.

Вера затвори паспорта и погледна Дейвид.

— Това пък защо? — попита тя неразбиращо.

— Как защо? — Дейвид объркано се усмихна. — Искам да дойдеш с мен. Заедно с мене, разбираш ли? Искам никога повече да не се разделяме. Вера, малката ми, ние ще сме добре заедно! Ние си приличаме с теб, Вера!

Вера безмълвно поклати глава.

— Не, Дейвид. Няма да тръгна с теб.

— Но защо?

— Не те обичам и ти го знаеш.

— И какво от това? Ако сега не ме обичаш, ще ме обикнеш после! — Дейвид я прегърна през раменете. — Хлапе, помисли си: какво можеш да правиш в тази страна? С твоя талант би могла да преобърнеш планини! И аз ще ти помогна. Вера, ние заедно сме непобедими. Повярвай, мъничката ми, знам какво говоря. Ще имаме всичко, което поискаме. Трябват ти брилянти? Ще имаш брилянтите! Искаш коли и самолети — ще ги имаш! Ще имаш всичко, абсолютно всичко!

— Но аз не искам нищо подобно — равнодушно отговори Вера. — И без това имам всичко, което ми трябва. Не мога да изоставя майка ми, нито баща ми и брат ми. Искам всичко да си остане както е.

Известно време Дейвид внимателно се вглеждаше в очите ѝ. Вера спокойно издържа погледа му. Тя не чувстваше нищо спрямо Дейвид, за нея той бе празно място, точно колкото Стас Тоцки или който и да било друг мъж. Тя отдавна бе разбрала, че е неспособна да обича и се беше примирила с това.

Внезапно устните на Дейвид потрепераха. Очите му се разшириха и се обвиха във влажна пелена. Изразът им и техният блясък предизвикаха отвращението на Вера.

— Не можеш да ми откажеш това — каза Дейвид с някакъв странно глух глас. — Не можеш, чуваш ли? Ти си всичко, което имам. Плюя на парите, плюя на всичко. Или си тръгваме заедно оттука, или...

— Или какво?

— Или аз няма да замина никъде — каза Дейвид.

Внезапно подухна вятър и дългата светла коса на Вера се изви нагоре — превърна се в нещо като облак или корабно платно. Вера я прибра с ръка и като че ли в продължение на небрежния си жест сви рамене.

— Твоя работа, Дейвид. Ако искаш — остани в Москва, ако искаш — заминавай. Все едно ми е.

— Ти не ме разбра — с гробищен хлад в гласа си каза Дейвид. Той пъкна ръка в джоба си и повтори: — Ти изобщо нищо не разбираш.

— Извини ме, Дейвид, но трябва да се прибирам. — Вера се извърна, за да си тръгне, но Дейвид я стисна за ръката и със сила я обърна към себе си.

Вера изкрещя.

— Никъде няма да ходиш — злобно изрече Дейвид. — На този свят още не се е появил човекът, който ще ми противоречи!

— Дори Плат? — без какъвто и да било присмех попита Вера.

Дейвид се озъби с дяволска усмивка.

— Той посмя — присмехулно процеди Дейвид. — За което си плати. Нали не искаш да постъпя с теб както с него?

Поредният порив на вятъра разроши косата на Вера, но тя не я приглади. Стоеше изправена и гледаше Дейвид, насилвайки се да разбере какво всъщност иска той, какво иска от нея тоя странен, налудничаво изглеждащ човек.

Зад гърба на Дейвид изпраця клонка. Той светкавично се извърна и придърпа Вера, предпазвайки се с тялото ѝ от възможния нападател. Черното дуло на пистолета се вряза в слепоочието на момичето.

— Stop! — яростно изрева Дейвид, опрял оръжието до главата на Вера.

Денис Грязнов се измъкна иззад дървото и замря неподвижно.

— Who are you?

— Казвам се Денис Грязнов — отвърна Денис на английски. — Аз съм детектив. Не правете глупости, Дейвид, хвърлете оръжието!

Флин се засмя.

— Дотолкова ли сте самоуверен? — насмешливо попита той. — А ако ѝ продупча главата? Едва ли за това ще ви похвалят!

— Няма да го направите — твърдо каза Денис.

— Хайде де! Я да проверим? — Той премести ръката си с пистолета, като опря цевта в бузата на Вера. Тя мълчеше. Върху побледнялото ѝ лице нямаше страх, личеше само учудване. — А сега как е? — попита Флин. — Искате ли ви се да проверите?

— Дейвид, това е безсмислено — потрепвайки нервно с бузата си, каза Денис. — Така или иначе няма как да избягате.

— Кой знае! Възможно е да се окаже, че съм по-умният. — Флин насочи пистолета към Денис. — Покажете си ръцете!

Денис вдигна ръце и показа празните си длани.

— Къде ви е оръжието? — попита Флин.

— Нямам — отвърна Денис.

Флин се усмихна.

— Направо ви повярвах. Я си вдигнете пуловера!

Денис послушно запретна пуловера си. Зад колана на джинсите му нямаше нищо.

— Обърнете се гърбом! — настоя Флин.

Денис се подчини.

— Като че ли наистина сте невъоръжен — неразбиращо рече англичанинът. — Хм. Тогава как смятате да ме арестувате, детективче?

— Паркът е обкръжен от мои хора — каза Денис. — Няма как да избягате.

Флин светкавично се огледа наоколо. Отново премести погледа си върху Денис.

— И каква е причината да ви вярвам, детектив?

— Защото нямате друг изход — навъсено отвърна Денис. — Първо пуснете момичето. Нали вече разбрахте, че нямам оръжие.

— Момичето ще дойде с мен! — яростно изкрещя Флин.

Вера вдигна ръце и обхвана с тънките си бели пръсти лакътя на Флин.

— Не, Дейвид — тихо изрече тя. — И без това няма да дойда с теб. Ако искаш — убий ме.

Известно време Флин размишляваше. Високото му чело бе прорязано от дълбоки и отчетливи бръчки. След това той потръпна, като че ли току-що се бе събудил, погледна Денис с тежък поглед и внезапно изкрещя:

— Искаш Вера? Вземи си я тогава!

Флин с рязко движение блъсна Вера настрани — достатъчно силно, за да я събори на земята. Денис се втурна към Флин, но той бързо вдигна пистолета и натисна спусъка.

Гръмна изстрел.

Тежкият черен пистолет падна от ръката на Флин и глухо изтропа върху асфалта. Главата на англичанина клюмна и той падна на колене, като че ли имаше намерение да се помоли. Денис изрита пистолета. Флин се вгледа в червеното петно, което се разстиляше върху тънкия му бял пуловер на нивото на сърцето, вдигна глава и се втренчи в Денис с мътен поглед. След това побледнелите му устни бавно се изкривиха в някакво жалко подобие на усмивка и той каза:

— That's all...

След което Флин рухна ничком и притихна.

Денис приклепна и докосна с пръсти шията на англичанина.

След това се изправи, погледна Вера и каза:

— Мъртъв е.

5.

Навън страшно застудя, но в кабинета на Меркулов бе топло и уютно. Турецки седеше във фотьойла си с чаша кафе в ръката и замислено мърдаше вежди. Меркулов го наблюдаваше с усмивка.

— Е какво, Саня, можем ли да приключим това дело? Арестувахме Борисов и Овчинников — признаха си всичко.

Турецки леко повдигна вежди и погледна косо Меркулов.

— Да, Костя, вече можем — отвърна той без всякакъв ентузиазъм.

— Тогава защо си толкова мрачен?

Турецки отпи от кафето си.

— Как да ти кажа... Това дело ми струва много нерви, Костя, прекалено много... — Той сви рамене. — Дали не остарявам?

— Поне е сигурно, че не се подмладяваш — съгласи се Меркулов. — Но като за старче все още вършиш работа.

— Благодаря ти за комплимента, но като честен човек аз ще го преадресирам към Денис Грязнов. Без него аз...

— Знам, знам... — махна с ръка Меркулов. — Но ти, Саша, си като вълк единак в гората — награби здравата нещата, изпоплаши всички.

Турецки изсумтя:

— Падаш си по преувеличенията.

— Брой! — Меркулов започна да свива пръсти. — Намери убиеца на Плат. Това първо. Успя да осветлиш сенчестите места в управленията на големите компании в Москва. Второто. Направи прозрачни всички комбини на най-мощните фирми монополисти в страната. Трето поред. Четвърто: доказа неплатените данъци от нефтените, металургичните, газовите, търговските и разни други магнати. Не си струва да скромничиш, Саня. Ти помогна на държавата, която ще налее в бюджета си милиарди долари. А това така или иначе е един голям успех.

— Ама че гръмко — усмихна се Александър Борисович.

— И трябва да се отбележи — всичко е справедливо.

— Само че ти забрави още едно име — Сергей Михайлович Акишин. Ако съм успял да постигна нещо, то е било само чрез неговата помощ.

— Няма проблеми — кимна Меркулов. — Но благодарение на кого той се оказа на свобода? Ако не бяхте вие с Денис, той нямаше да е между живите. Въобще нямаше да го има. Между другото, той как е?

— Разведе се с жена си, всичко останало е нормално. А какво стана с хулигана Адамски?

— Освободиха го. Делото е прекратено. — Меркулов погледна към чашата с кафе, която Турецки държеше, и внезапно попита: — Слушай, ти сега вкъщи ли си отиваш?

— Аха — кимна Турецки. — И какво?

Меркулов помръдна с ъгълчето на устните си.

— А, нищо особено.

— Тогава защо попита?

— Няма нищо.

Турецки презрително присви очи.

— Стига, Костя, говори. Имаш някакви предложения?

— Имах една мисълчица. Но и без това си достатъчно уморен. Пак ще трябва да си лекуваш нервите. Иди си вкъщи, пийни мляко с мед преди сън и си лягай. — Меркулов иронично погледна почервенелия Турецки и неочаквано се предаде: — Добре бе, невротико, така да е. Имам една бутилка отлично вносно лекарство. Но не съм напълно сигурен дали си го заслужил. Нали сам казваш: Денис, Акишин...

— Вносно, казваш — недоверчиво повтори Турецки.

— Точно така — кимна Меркулов. — Френско. Искаш ли да го пробваш?

Александър Борисович въздъхна.

— Не съм сигурен дали ще помогне... Добре де, така да е... Хайде.

Меркулов извади от шкафчето продълговата правоъгълна кутия и я сложи върху бюрото.

— „Чи-вас Ри-гал“ — прочете етикета Турецки. — Ти какво, Константин Дмитриевич, да не си минал от коняк на уиски?

— Подарък ми е — обясни Меркулов. — От един далечен английски приятел. Между другото предназначено е и за двама ни.

Заради Флин.

— Нима? Тогава какво чакаш? Наливай!

Меркулов сложи чашите върху бюрото си, отвори бутилката и наля.

— За какво прием? — попита Турецки, вдигайки чашата си.

Меркулов сви рамене.

— За шанса, за какво друго? И за твоята интуиция! Закъде сме без нея?

— Точно с това ми е трудно да не се съглася — с усмивка отвърна Турецки.

Колегите се чукнаха и отпиха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.